

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΤΥΠΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015 Ζηνοβίου και Ζηνοβίας Μαρτύρων, Μαρκαντού Ιερομάρτυρος, Αλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ιουλιανού, Μακαρίου Μαρτύρων, Ευτροφίας Μάρτυρος ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2090

1. Ίουδαίζουσαι τάσεις μέσα εις τὸν Χριστιανισμόν

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει χαρακτηρισθῇ ὡς πανάρεση. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀποτελεῖ σύνοψη καὶ συμπερίληψη ὅλων τῶν αἱρέσεων, ἔχει στοιχεῖα ἀπὸ ὅλες τῆς αἱρέσεως, ἀναμειγνύει καὶ συγκιρνᾷ ὅλες τῆς θρησκείας, ἐπαναφέρει τὸν συγκρητισμὸ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, δικαιολογεῖ καὶ προσεῖν τὴν πολυπολιτισμικότητα καὶ τὴν πολυλαπλότητα τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου, τὰ ὁποῖα κατήγγησε ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Χριστοῦ.

Οὐσιαστικῶς οἱ ἀντιθεεὶς καὶ ἀντήχριστες δυνά-

Ο Οἰκουμενισμὸς ὡς ἰουδαίζουσα αἵρεσις

μεῖς ἐπιδιώκουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν Χριστιανισμό, νὰ πάρουν τὴν ρεβάν· δὲν μπόρεσαν τότε, ἐκπρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, νὰ τὸν νικήσουν μετὰ τὴν θανάτωσίν του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, γιὰτὶ ἀναστήθηκε, καὶ τὸ εὐαγγέλιό του κηρύχθηκε καὶ ἐξαπλώθηκε ἐν ὅλῃ τῇ γῇ. ὁ ἀποστόλος Παῦλος τὴν οἰκουμένην, κατὰ θαυμαστὸν τρόπον, ἐπιτυχάνοντας τὴν πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων, ἐκχριστιανίζοντας τὸν

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης, Ὁμότιμος Καθηγητὴς Α.Π.Θ.

κόσμο. Ἐπιχειροῦν τώρα μὲ δόλια καὶ ὑπολὰ μέτρα νὰ ἀποχριστιανίσουν τὸν κόσμον, νὰ καταργήσουν τὴν «καινὴ κτίσις», τὴν Νέα Ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν παλαιὰ «Νέα Ἐποχὴ» τοῦ Ἀντήχριστο.

Τὸ «ἰουδαῖζειν», ἡ τάση δηλαδὴ νὰ κρατῇσιν ὁ Χριστιανισμὸς πολλὰ ἰουδαϊκὰ στοιχεῖα καὶ νὰ

καταστῇ μίᾳ ἰουδαϊζούσῃ αἵρεσιν, ἔνα παρακλάδι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὅπως εἶναι τὸ Ἰσλάμ, ἔχει καταγραφῇ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Ἦδη ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, ξεκινᾷ αὐτὴ ἡ προσπάθεια καὶ αὐξάνει στὴν συνέχειά μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν Ἰουδαϊζουσῶν αἱρέσεων, κύριο γνώρισμα τῶν ὁποίων ἦταν ἡ ἀρνήσις τῆς θεότητος

τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ τήρησις τῶν ἰουδαϊκῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὁ Χριστὸς ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας ἐπεκτεινόμενος, ἀνέδρασε καὶ ἀπένεψε τὸν ἐξἰουδαισμό τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως ἀπένεψε καὶ τὸν ἐξελληνισμό του, τὸν ὁποῖο μὲσα τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας ἐπεδιώξαν ἄλλες αἱρέσεις.

Στὴν ἐποχὴ μας εἶναι ἐμφανεῖς αὐτὲς οἱ ἰουδαϊζούσες μέσα στὸ Χριστιανισμὸ τάσεις, οἱ φι-

λοῖουδαϊκὲς τάσεις, μερικεὶς ἀπὸ τῆς ὁποίας ὑπενθυμίζουμε ἐνδεικτικὰ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ Χριστιανισμοῦ, προσπαθοῦν νὰ ἀμνηστεύσουν, νὰ ἀθωώσουν τοὺς ἑβραίους γιὰ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀθωώσουν ἀκόμη καὶ τὸν Ἰούδα. Ἐχουν ἐπινοήσῃ τὴν θεωρίαν γιὰ τῆς ἀβρααμικῆς θρησκείας, δηλαδὴ τῆς τρεῖς μονοθεϊστικῆς θρησκείας, ποὺ κατὰγονται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰουδαισμό, τὸν Χριστιανισμό καὶ τὸ Ἰσλάμ, ποὺ πιστεύουν ὅτι ἐκ τῶν ἰδίων Θεοῦ, καὶ ἔχουν κοινούς προγόνους, τοὺς προφῆτας καὶ πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸ χειρότερον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μεταξὺ Φαναρίου καὶ Μόσχας «χάσμα μέγα ἐστήριχται»

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΔΕΟΣ

«Περὶ τῆς ὀρθοδόξου τελείσεως τοῦ Μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος»

Τοῦ **Σεβ. Μητρ. Σπάρτης κ. Εὐσταθίου**

Παρακολουθῶ τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ πολλὰ ἀγωνία διάφορα γεγονότα περὶ ἐργα, πρωτόκουστα, νεοφανῆ καὶ τελειῶς ἀντίθετα μετὰ τῆς ἐλληνορθόδοξης παραδόσεως μας.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γίνονται στὴν Ἑλλάδα μᾶς ἔρχονται ἀπ' ἔξω καὶ ἐπαναλαμβάνονται στὴν ἀθάνατη Χώρα μας καὶ μοιάζουν κακὸν ὄραμα.

Ἄλλα εἶναι «παραγωγῆς» ἐγκύριας καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ νεοῦληνες ἀρχαὶ νὰ κλωστοῦν τὴν παραδόσεως τους, νὰ προσβάλλουν τὴν χριστιανικὴν ἰδιότητα τοὺς καὶ νὰ διασύρουν τὸν τόπον μας καὶ τὴν ἱστορίαν του.

Ἐγώ φημι καίτοι κοινωνικῶν, γνησίων ἑλλήνων καὶ συνειδητῶν χριστιανῶν, ὅτι ποτε δὲ φανταζόταν ὅτι στὴν Ἑλλάδα θὰ γίνονταν αὐτὰ ποὺ οὐτε στίς χώρες χωρὶς ἱστορίαν καὶ πολιτισμὸ γίνονται.

Συγκεκριμένα περιστατικὰ μετὰ ἀναγκάζουν ν' ἀπευθυνθῶ στους χριστιανούς μας καὶ, ἀφοῦ υπογραμμίσω τὴν ἀπρέπεια αὐτῶν τῶν περιπτώσεων καὶ νὰ παρακαλέσω ὅλους σας, μεγάλους καὶ μικρούς, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ σεβαστοῦμε τὴν παράδοσιν μας, νὰ δεῖξουμε εὐλάβειαν σὲ ὅσα ἡ Ἐκκλησία μας, γιὰ αἰῶνας μᾶς διέσωσε καὶ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κράτησαν οἱ πρόγονοί μας νὰ μὴ περιφρονήσουμε.

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» μᾶς προτρέπει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ ἀνθρώποι τοῦ πνεύματος μᾶς συμβουλεύουν ὅτι «κλῶς ποὺ ἡγοροῦν τὴν παράδοσιν τοῦ καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ εἶναι καταδικασμένους νὰ ἐξαφανισθῶν».

α. Ζητοῦν κάποιοι γονεῖς «κουλουριάρηδες» νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Διατί ἀρνοῦμαι νὰ παραλάβω τὴν νέαν ἡλεκτρονικὴν «κάρτα τοῦ πολίτη»

Γράφει ὁ **Γέρων Σάββας Λαυριώτης**

Ἐνα ἀπὸ τὰ σημαντικὰ θέματα ποὺ προβληματίζει καὶ ἀπασχολεῖ σήμερον τοὺς συνειδητούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς εἶναι ἡ παραλαβὴ τῆς περιβόητης Κάρτας τοῦ Πολίτη. Κατὰ καιροὺς ἔχουν ἐπιβῇ πολλὰ διὰ τὴν ΚτΠ, ἂν εμεῖς οἱ Χριστιανοὶ θὰ πρέπῃ νὰ τὴν δεχθῶμε ἢ ὄχι, καὶ οἱ γνώμες διχάζονται, ὅταν τίθεται τὸ ἐρώτημα: εἶναι ἡ ΚτΠ ἀρνήσις Χριστοῦ ἢ ὄχι.

Δυστυχῶς σήμερον ἡ διοικούσα Ἐκκλησία δὲν παίρνει ξεκάθαρον θέσιν (ὅπως εἶχε πράξῃ τὸ ἔτος 1997, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὰ ἱερά Μετέωρα ἔλεγον «ΟΧΙ» στὴν παραλαβὴ ταυτοτήτος μετὰ τὸν δυσώνυμον ἀριθμὸν 666), ἂν θὰ πρέπῃ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ δεχθῶν τὴν ΚτΠ καὶ φυσικὰ νὰ αἰτιολογήσουν τὸν λόγον γιὰτὶ. Πολλοὶ λέγου πῶς δὲν πρέπει νὰ τὴν δεχθῶμε, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴν τυχόν παραβίασιν τῶν προσωπικῶν μας δεσποσίων, γιὰ καταστράφησιν τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, ἀκόμη καὶ γιὰ παραβίασιν τῆς θρησκευτικῆς μας συνειδήσεως δευτερευόντως.

Κανεὶς ὅμως δὲν λείει ξεκάθαρον τὸ ἂν ἡ Κάρτα τοῦ Πολίτη: **εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀρνήσις τοῦ Χριστοῦ.**

Ἀκούσαμε ἀπὸ ἐγκρίτους θεολόγους, νὰ μᾶς λέγουν πῶς «μόνον ἂν μοὺ πῶν νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό, τότε δὲν θὰ τὴν πάρω. Τώρα κανεὶς δὲν ὑποχρεῖται νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστό, εἶναι ἀπλᾶ ἕνα δημόσιον ἔγγραφο. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

Ἡ Κάρτα τοῦ πολίτη εἶναι ἡ ἡλεκτρονικὴ ταυτότητι, τὴν ὁποία ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀρνήθηκε παλαιότερα νὰ λάβῃ γιὰ λόγους ὁμολογιακῆς πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Στὴν ἐν λόγω κάρτα θὰ ἐνσωματωθῶν τὰ: ΑΦΜ, ΑΜΚΑ, ἀριθμὸς διαβατηρίου, ὀπλῳμα ὁδήγησις, ὁ ἐργασιακὸς ἡλεκτρονικὸς φάκελος καὶ ὁ, τὶ ἄλλο ἀφορᾷ τὸν πολίτην.

Τὸ ἐνσωματωμένον μικροσίτιπ, ποὺ θὰ ὑπάρχῃ στὴν κάρτα αὐτὴ, μετὰ τῆς δυνατότητος τῆς σύγχρονης τεχνολογίας θὰ ἐπιτρέπῃ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν παρακολούθησιν τῶν πολιτῶν-κατόχων καὶ φυσικὰ μὲσω αὐτοῦ τὰ δεδομένα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἐπισημάνσεις τῆς ΑΣΠΕ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γενοκτονίας τῶν μνημονίων

- I -

Ἡ Ἑλλὰς μπροστὰ στὴν δημογραφικὴ τῆς κατάρρευσις καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς. Οἱ θάνατοι τῆς ἐποχῆς τῶν μνημονίων 2013-2014-2015 ἐπέτρεσαν τῆς γεννήσεως κατὰ 62.167 γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ 1921 οἱ γεννήσεις κατῆλθαν τὸ 2013 κάτω ἀπὸ τῆς 100.000! Μία πόλιν τῶν 62.000 κατοικῶν ἐνταφιάσθηκε:

Ἡ κατάργησις τῆς ἐποχῆς τῶν μνημονίων τὴν ἐλαχίστην δημογραφικὴν κινήσιν (ἐπιδομα καὶ ἰσοβία συντάξιν πολυτέκνων μητέρων, ἐπιδομα τριτέκνων, ἐφ' ὅπως παροχὴ 2.000 εὐρὼ σὲ ὅσες μητέρες ἀποκόμισαν τὸ 3ο καὶ ἐπὶ πλέον τέκνον, ἐπιδομα γάμου, διορισμὸς πολυτέκνων ἐκπαιδευτικῶν, ἐλεύθερες μετεγγραφῆς πολυτέκνων φοιτητῶν, κατάργησις ἀπορολογίου παιδιῶν, ΕΝΦΙΑ κ.λπ.), ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀνάχωμα στὸν καταφύγῳ τῆς ὑπογεννητικότητος, ὁδηγᾷ πλέον τὴν Ἑλλάδα μπροστὰ στὴν δημογραφικὴ τῆς κατάρρευσις καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς. Δυστυχῶς καὶ ἡ σημερινὴ (συν) Κυβέρνησις συνεχίζει καὶ αὐτὴ τὴν πολιτικὴν τὴν προκατόχων τῆς, ἀφοῦ οὐδὲν ἀπολύτως ἐνδιαφέρον ἔχει γιὰ τὸν ἐφιάλτη τοῦ δη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ἀπὸ Σάμου ἀρξαμένη ἑρὶς περὶ τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν»

ΒΛΕΠΕ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ ἡγήρῃ ἀπουσία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσίων κ. Κυρίλλου ἀπὸ τὴν πρόσφατη διαθρησκευτικὴ συνάντησις στὴν Ἀθήνα (18 – 20 Ὀκτωβρίου) μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος σχολιάστηκε ἀρνητικὰ ἀπὸ ποικίλους παράγοντες, φανερὰ καὶ ἀφανῶς, ὡς χαμένη ἐκκαιρία γιὰ μίαν ὁμόφωνην παρουσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν Οἰκουμένη, ἀναφορικὰ πρὸς τὸ ἔργον τῆς κρίσεως τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Οἱ ἐκτιμήσεις δὲ ἡ ἀπουσία αὐτῆς ὀφείλεται σὲ διαφωνία τοῦ Πατριάρχου Μόσχας πρὸς τῆς διαθρησκευτικῆς συναντήσεως ἢ τὴν διαμάχην Φαναρίου-Μόσχας εἶναι κατὰ πολὺ, ἐφαλμένους καὶ ὅπως ἐπικεντρώνουν μωσιτικὰ ἐξωτερικῶν παράγοντες. Ποιὰ ἡ σημασία τῆς ἀπουσίας καὶ ποῖα τὰ σχέδια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας;

Αἱ δύο πλευραὶ

Στὴν Ἑλλάδα θάταν τίθεται ἀνοικτὰ τὸ ζήτημα τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας στὴν Ὀρθοδοξίαν ἀναδύοντα ἀμέσως δύο ἀντιφατικὲς στάσεις. Ἀπὸ τὴν μίαν ἡ πλειοψηφία ἀρνητικὴ ἄλλα προπαγανδίζουμένη ρωσικὴ θεωρία τῆς «Τρίτης Ρώμης» καὶ τὸ κίνημα τοῦ Πανσλαβισμού τοῦ 17ου αἰῶνος ἐγείρουν ἀρνητικὰ συναισθήματα καὶ σκέψεις μετὰ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἐρεκτικότητος πρὸς τὴν Ρωσίαν. Ἀπὸ τὴν ἄλλην οἱ προφίτες γιὰ τὸ «ἐκνῶν γενός» καὶ ἡ σχετικὴ συνθετὴ στάσις, τὴν ὁποία ἔχει τηρήσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας σὲ σύγκρισιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν στοὺς διχρηστικὸν διαλόγους, δημιουργοῦν ἐλπίδας καὶ συμπάθειαν στὸ πρόσωπον τῆς Ρωσίας.

Τὸ Οἶκ. Πατριάρχου δὲν χάνει εὐκαιρίαν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν διήγησιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐνδύνειται γιὰ σειράν συγκρούσεων στὸν Ὀρθόδοξον χῶρον.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ προετοιμαζομένη Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διὰ τοῦ ὁκτωβρίου τοῦ παναριετικῆς Οἰκουμενισμοῦ.** Τοῦ **Αρχ. Παύλου Δημητράκου** τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφ. Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκείων Ἱ.Μ. Πειραιῶς. Σελ. 5.
- **Διαχρονικὰ καὶ βαρυσήμαντα τὰ μηνύματα, ποὺ ἐκπέμπει τὸ ἡρώϊκον ἔπος τοῦ 1940-41.** Τοῦ κ. **Παύλου Αθ. Παλούκα**, Ἐπιτ. Σχολικῶν Συμβούλου Δ.Ε. Σελ. 5.
- **Ἡ Ἀγία Σκέπη- 28η Ὀκτωβρίου.** Γράφει ἡ κα **Λαμπρινὴ Ἰωάν. Μαστρογιάννη**. Σελ. 7.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῆς Ὀρθοδοξίας

Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάσις**

Οἱ ΚΟΣΜΙΚΟὶ ἄνθρωποι ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὰ βασικά στοιχεῖα τῆς θρησκείας. Ὅ, τι γνωρίζουν εἶναι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ φοιτοῦσαν στὸ σχολεῖο. Συνήθως μένουν στὰ ἐξωτερικά, στὰ σκάνδαλα καὶ τὶς ἀπαράδεκτες συμπεριφορὰς μερικῶν κληρικῶν, ἐνῶ ἀμφισβητοῦν τοὺς ἐνάρετους καὶ γενικά τοὺς χριστιανούς, ποὺ ἔχουν συνέπειαν στὴν ζωὴν τοὺς καὶ τηροῦν τῆς ἐντολῆς. Ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀντιπρέρσονται ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς καὶ χωρὶς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ποὺ ἀσκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὑστεροῦν πνευματικὰ καὶ χαμοστέρνονται χωρὶς ἰδανικά καὶ δράματα. Ζοῦν γιὰ νὰ τρών καὶ νὰ διασκεδάζων, ἱκανοποιώντας ὅλα τὰ ἀμαρτανὰ τους πᾶσι. Τίποτα πρὸς τὰ πόδια. Ἐτοι ἀποκαταδιχνοῦνται καὶ τελειώνουν ἡ ζωὴν τους, ἀδόξως θά ἔλεγα, χωρὶς τὴν προσδοκίαν τῆς αἰωνίας ζωῆς.

Τὴν πνευματικὴν ἐπίδρασιν τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου πρέπει ἰδιαίτερα νὰ τονίσω οἱ κληρικοί καὶ οἱ θεολόγοι, γιὰτὶ παίζει σημαντικό ρόλον στὴν ὅλη ἐξέλιξιν τοῦ καὶ τὸν προφύλασσει ἀπὸ πολλοὺς πειρασμούς. Ἐνας θεολόγος, ἀναφερόμενος, στὸ θέμα αὐτό, ἐπισημαίνει τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ὀρθοδοξία στὴν γενικὴν θεωρησὶν τῆς, ἐκτός ἀπὸ τὸ δόγμα, τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ τὸ σωστὸ βίωμα, εἶναι μίαν συνεχῆ καὶ ἀκοίμητη φροντίδα νὰ παραμείνῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου νηφάλιον καὶ ἀνεπηρεσίστο ἀπὸ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τοῦ κακοῦ, οἱ ὁποῖες συσκοτίζουν τὴν σκέψιν, θολώνουν τὸ νοῦν, διαταράσσουν τὴν πνευματικὴ καὶ συναισθηματικὴ ἰσορροπίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τὸ δόξουν στὴν ἀρνήσιν αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς υπέρθεως τοῦ, στὴν ἀμαρτωσίαν τῆς «εἰκόνας τοῦ Θεοῦ»» (Ἀθανασίου Ι'. Δελφικοστοπούλου, Ὀρθοδοξία. Ἡ σύγχρονη πρόκλησις. Ἀθήνα 1986, σελ. 17-18).

Εἶναι μακάριοι ὅσοι ἐπιλέγουν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, γιὰτὶ ἐξασφαλίζουν ἰσορροπίαν σὲ κάθε τους βῆμα, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐχουν προσανατολισμὸν, γεύονται γλυκερὰ καρπῶν, βιώνουν συγκλονιστικὰς ἐμπειρίας στὴν προσευχὴν καὶ τὴν μετάνοιαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπρατικὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ κατανοοῦν οἱ κοσμικοὶ καὶ ὁσχετοὶ περὶ τὴν πίστιν ἄνθρωποι. Τὰ θεωροῦν θεωρίας, ποὺ δὲν ἔχουν καμὴν πνευματικὴν ἀξίαν, γι' αὐτοὺς καὶ δὲν κάνουν τὴν παραμικρὴν προσπάθειαν νὰ τὰ ἀποκτήσουν. Μόνον ἐάν συναντήσουν κατὶ ὅσον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὰ ἔχει μὲρσι νὰ πεισθῶν καὶ νὰ ἀλλοτρῶν τρόπον ζωῆς. Αὐτὸ ὅμως εἶναι σπάνιον, ἀφοῦ οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοὶ εἶναι λίγοι καὶ δυσεῦρετοι.

Ἡ Ἐκκλησία πρέπει ἰδιαίτερα νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τοὺς κληρικούς, μετὰ τὴν πνευματικὴν τους ἀναβάθμισιν καὶ τὸ ἥθος τους, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἀπομακρύνουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀποτελοῦν καὶ ἐπιχειρήματα ἐκείνων ποὺ πολεμοῦν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Μόνον μετὰ ἀξίους κληρικούς θὰ μπορῶσι νὰ ἐπηρεάσιν οὐσιαστικὰ τὸ λαὸν καὶ νὰ τὸν οδηγήσιν εἰς τὴν σωτηρίαν.

Ἡ ΠΙΣΤΥΛΛΙΑΔΕΣ ὁ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Εἰσηγήσεις ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 2015, μετὰ θέμα:

«Ἡ θεολογικὴ κρίσις καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τῆς στὴν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς»

Γράφει ὁ **Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος (1ον)**

Μακαριώτατε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμον καὶ τὰ Μέλη τῆς προκλήσεως Διαρκούς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ὧν ἐνός μεν γιὰτὶ ἐπέλεξαν αὐτὸ τὸ θέμα γιὰ τῆς Συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰτὶ τὸ ἀνέβασαν

Τὰ τελευταῖα χρόνια γίνεται, συνεχῶς, λόγος γιὰ οἰκονομικὴν κρίσιν, καὶ αὐτὸ ἔχει ἀπορροφήσῃ ὅλη τὴν σκέψιν καὶ τὴν δραστηριότητά μας, ἀγνωστὰς ὅτι ἡ κρίσις εἶναι βαθύτερη, εἶναι γεωπολιτικὴ, πολιτιστικὴ καὶ στὸ βάθος θεολογικὴ. Ὁ Μᾶς Βέμπερ ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἡ καπιταλιστικὴ νοοτροπία προήλθε ἀπὸ τὴν προτεσταντικὴν ἠθικήν, καὶ οὗτος τὸς ποὺ ποὺ ἐπικράτησε αὐτὴ ἀναπτύχθηκαν τὰ ἐργαστήρια, οἱ Τράπεζες, τὸ τραπεζικὸν σύστημα. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν θὰ εἶναι τὸ θέμα τῆς εἰσηγήσεώς μου, ἀλλὰ θὰ περιορισθῇ στὴν κρίσιν τῆς θεολογίας στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῆς συνέπειας ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν κρίσιν.

Ἐξ ἀρχῆς θὰ ἤθελα νὰ τονίσω ὅτι θὰ εἶμαι, ὅσο μπορῶ, σύντομος καὶ περιεκτικός, ἀλλοῦστε μίαν εἰσηγήσιν ἐνῶπιον τῆς Ἱεραρχίας δὲν μπορεῖ νὰ καλυφθῇ ὅλο τὸ θέμα, ἀλλὰ σὺς ἐνημερώσω ἐπὶ ἑκῶν τελειώσω ἕνα ὁγκώδες βιβλίον 600 σελίδων μετὰ τὸ θέμα αὐτό, στὸ ὁποῖον ἐκθέτω καὶ

τὴν σχετικὴν βιβλιογραφίαν.

Στὴν συνέχειαν, θὰ τονίσω τρία κεντρικὰ σημεῖα. Τὸ πρῶτον «ἡ θεολογικὴ κρίσις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», τὸ δεύτερον «ἡ ἀλώσιμος τῆς θεολογίας» καὶ τὸ τρίτον «οἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως στὴν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς». Ζητῶ τὴν ἐπικρίσιν σας.

1. Ἡ Θεολογία
τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
Θεολογία, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, εἶναι ὁ λόγος περὶ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἐπειδὴ ὅλοι ὁμοῦσιν ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅπως οἱ φιλόσοφοι, οἱ δεισμονεῖς, οἱ ἀγνοωστικῆς, οἱ ἀθεοῖς, δὲν εἶναι ἀντίθετοι καὶ πολεμοῦν τὸν Θεόν, γι' αὐτοὺς καὶ ὑπάρχει διαφορά θεολογία. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὁμιλᾷ κανεὶς γιὰ θε

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Ή αληθινή παιδεία είναι ταυτόσημος με την αγιότητα!

ΜΕ ΑΘΕΙΣΤΙΚΗΣ κατεύθυνσης κυβέρνηση και άθεο υπουργό παιδείας και θρησκευμάτων ή (τέως) εθνική μας παιδεία έχει και αυτή κατεύθυνση αθεϊστική, δηλαδή α-παιδεία και σκοταδισμό! Όμως ως αφηρησμός τον άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς, τόν συγχρονό μέγα θεολόγο και όμολογητή, να μάς πεί ποιά είναι ή αληθινή παιδεία: «Η παιδεία και ή άγωνή ούδέν άλλο είναι παρά ή προέκτασις τής αγιότητος, ή άκτινοβολία τής αγιότητος. Ο Άγιος εκπέμπει φώς και δια τούτο ακριβώς διαφωτίζει, παιδανγωγει. Η παιδεία προϋποθέτει μέ δλον τή είναι τής τήν αγιότητα. Αληθινός παιδανγωγός είναι εις τήν πραγματικότητα μόνον ο Άγιος. Άνευ τών Αγίων δέν υπάρχουν αληθινά διδάσκαλοι και παιδανγωγοί, ούτε αληθινή παιδεία άνευ τής αγιότητος. Άνευ τού φωτισμού δέν υπάρχει διαφωτισμός. Η αγιότης είναι

αγιότης δια τού θείου φωτός. Αληθινή παιδεία και διαφωτισμός δέν είναι άλλο τί παρά άκτινοβολία τής αγιότητος. Μόνον οι Άγιοι είναι οι αληθώς φωτισμένοι. Η αγιότης ζει και αναπνέει δια τού φωτός, άκτινοβολεί και ενεργεί εν τώ φωτί. Αγιάζουσα ή αγιότης, ταυτόχρονα φωτίζει και διδάσκει. Υπάρχει λοιπόν κάποια ταυτότης μεταξύ αγιότητος και φωτισμού. Και πράγματι, ή παιδεία σημαίνει φωτισμόν, τόν φωτισμόν δια τού αγιασμού εν Αγίω Πνεύματι, ο οποίος είναι ο φορέας και δημιουργός τής αγιότητος και τού φωτός τής γνώσεως. Οι Άγιοι, έπειδι είναι ήγιασμένοι και φωτισμένοι δια τού Αγίου Πνεύματος, δια τούτο είναι και αληθινοί διδάσκαλοι και παιδανγωγοί» (Από τ το βιβλίo του: Ορθόδοξος Έκκλησία και Οικουμενισμός, Άγιοι Έξορτα προέρχουν και σ' α'ς τα παιδιά μας από τ'ο έρεβος τής άθείας!

Ο ειδωλολατρικός χαρακτήρ τής άθέου παιδείας!

ΙΑΣ ΔΟΥΜΕ τώρα πώς ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς χαρακτηρίζει τήν άθελ παιδεία: «Τήν παιδείαν άνευ τού άγιασμού τού Αγίου Πνεύματος και άνευ τής τελειοποιήσεως και όλοκληρωσέως τού ανθρώπου δια τού Θεανθρώπου, τήν άθελν παιδείαν, επένεθον ή Εύρώπη εις τήν άνθρώπινην ειδωλολατρίαν τής. Είναι αδιάφορον εάν ή ειδωλολατρία αυτή εκδηλούται εις τήν θεοποίησην τού πάπα ή εις τήν θεοποίησην τής κουλτούρας, τής έπιστήμης, τού πολιτισμού, τής τέχνης, τής πολιτικής, τής μόδας. Παντού ή κύρια επιδίωξις είναι να όργανωθεί και ο άνθρωπος και ή κοινωνία και ο κόσμος άνευ τού Θεού, άνευ τού Χριστού. Τούτο ίσχυει και δια τήν παιδείαν. Και εκεί ή κύρια επιδίωξις είναι να φωτίσει ο άνθρωπος και ή άνθρωπότης χωρίς Χριστόν τόν Θεόν. Πρός αυτήν τήν κατεύθυνση ή άνθρωπότητα παιδεία επεδόθη εις τήν δημιουργίαν τού νέου άνθρώπου. Τό σχέδιόν δι' αυτόν τόν νέον άνθρωπον είναι κλασσικός άπλουν και άπλοποιημένος: εις τόν νέον άνθρωπον δέν ήμπορεί να υπάρχει ο Χριστός ούτε ό,τι όπότεο τού Χριστού. Και ή Εύρώπη επεδόθη εις τ'ό έργον και ήρσισε να δημιουργεί τόν χωρίς Θεόν άνθρωπον, κοινωνίαν χωρίς Θεόν, άνθρώπιότητα χωρίς Θεόν!» Νομίζουμε, πώς ο άγιος Γέρων, με τήν αγιότητα και τόν προσωπικό του φωτισμό από τ'ο Άγιο Πνεύμα, μέσα από λίγες φράσεις περιέγραψε τήν σύγχρονη άποστασία στην παιδεία. Αυτή ή περιγραφή «τοιριάζει γάντι» στη σύγχρονη ζωφερή ελληνική πραγματικότητα και προμηνύει τόν όλεθρο πού περιμένει τόν πολυάθλο τόπο μας!

Άγαλμα παπικού «έπισκόπου» εις τήν θέσιν τού κατεδαφισμένου Ναού εις τήν Χιμάραν!

ΙΔΟΥ ή άχαριστία τών Αλβανών και ή λυκοφιλία τού παπισμού: στη θέση τού βιαίως κατεδαφισμένου Ναού τού Αγίου Αθανασίου στη Χιμάρα τόν περασμένο Αύγουστο, σχεδιάζουν να στήσουν άγαλμα παπικού «έπισκόπου»! «Ανδριάντα τού καθολικού έπισκόπου και ιεραποστόλου Νίλο Καταλάν, έζησε τόν 17ο αιώνα» πού προσπάθησε αποτυχημένα να στρέψει τούς έλληνορθόδοξους κατοίκους τής Χιμάρας στόν καθολικισμό ή τήν ουνία, θέλει να στήσει ή κυβέρνηση Ράμα στό χώρο τής κατεδαφισμένης εκκλησίας τού Αγίου Αθανασίου στο χωριό Δρυμάδες. Ο Καταλάν έζησε τ'ο 17ο αιώνα και προσπάθησε μεθοδικά να προσελύσει στόν καθολικισμό έλληνορθόδοξους πληθυσμούς τής Βορείου Ηπείρου, χωρίς όμως ιδιαίτερη επιτυχία. Ως καθολικός έπισκόπος Δυρραχίου, έπισκέφθηκε τής Δρυμάδες και έπιχείρησε να πείσει τούς κατοίκους να αποκηρύξουν τήν ορθόδοξη πίστη τους. Σύμφωνα με τίς πηγές ή αντίδραση τών πιστών ήταν έντονη, μέ άποτέλεσμα ο καθολικός αξιωματούχος να έπιστρέψει άπρακτος στην έδρα του. Ο Καταλάν τιμήατό τού τούς Αλβανούς, έπειδι φέρεται να προώθησε τήν διδασκαλία τής αλβανικής γλώσσας, πού γιά τήν ιστορία απέκτησε αλφάβητο μόλις τ'ο 1908» (Ιστολ. Τρωκτικό2)! Αυτό είναι τ'ο ευχαριστώ τών άχάριστων γεγόνων μας, οι οποίοι όφείλουν τήν επιβίωσή τους στη χώρα μας και αυτά είναι τα πραγματικά αίσθηματα, πού έχουν οι αιετικοί τής Ρώμης γιά τήν Ορθοδοξία μας, στήν οποία προσκλητικά άνάματα σε δώκτες τών Ορθοδόξων πάνω στό έρείπιο κατεδαφισμένων ορθόδοξων Ι. Ναών!

Ο Πάπας έζήτησε... κατάρνησιν τής θανατικής ποινής!

ΠΟΛΛΑ και διάφορα εϋράττελα και κυρκικά συνένθηκα κατά τήν έπισκεψή του «αλάθητου» στις Η.Π.Α. τόν περασμένο μήνα. Ένα από αυτά είναι ο θλιβερός και μεστός ήσοιστική υποκρισίας λόγος του στο Κογκρέσο. Ανέβηκε ο άνθρωπος στό βήμα και κάι έπρεπε να πεί, γιά να έχει «ζουμί». Τό «εταίξε» άνθρωπιστής, μίλησε γιά τήν κατάρνηση τής θανατικής ποινής, ή οποία ίσχυε σε πολλές Πολιτείες τών Η.Π.Α.! «Από τ'ο βήμα τού αμερικανικού Κογκρέσου, ο Πάπας Φραγκίσκος ζήτησε τήν κατάρνηση τής θανατικής ποινής στις ΗΠΑ, άλλα και σε όλοκληρον τόν κόσμο.

Στήν ιστορική του όμιλία, ο Πάπας έπτε ότι κάθε ζωή είναι ιερή και ότι ή κοινωνία μπορεί να ώφεληθεί μόνο μέσα από τήν άποκατάσταση αυτών πού έχουν καταδικαστεί» (Ιστολ. Τά Νέα)! Ορσί! Αντί να γυρίσει πίσω στη γιάλοχρονη μαούρη ιστορία τού «εκκλησιαστικού του κράτους» και να δει τ'ο έκπομπήρια άθώνων νεκρών, πού τούς «έφραγε τ'ο σκοτάδι», να κλάψει δημόσια και να ζητήσει συγγνώμη, «τό έταίξε» κρητής τής άνθρωπότητας! Αυτό τ'ο έκαμε, όχι βέβαια από «πόνον» προς τίς θύματα τών εκτελέσεως, οι οποίες άναμφίβολα είναι καταδικαστές και δέ χρειάζεται να τ'ο έπισημάνει ο «άντιπροσωπος» τού Θεού στη γή, αλλά γιά να «βελιώσει» άκομην περισσότερο τ'ο «δημοκρατικό και «άνθρωπιστικό» του προσωπείο! Ησοισμή Φραγκίσκε! τ'ο νωπό άκόμη άγια 800.000 Σέρβων Ορθοδόξων, πού κατακερσούρησαν τα φονικά τάγματα τών Κροατών ουντών Ούστασι βοούν, υπό τήν καθοδήγηση τού «αγίου» σου Α. Στέπιναν, Κά θα βοούν έως ότου ζητήσεις ειλικρινή (και όχι ήσοιστική) συγγνώμη ένώπιον Θεού και άνθρώπων! Άφρησε λοιπόν τίς σύγχρονες έλάτσεις εκτελέσεως καταδίκων και κοίτα να καθιρισεις τ'ο αίμοσταγές κρατικό σου δείγμα!

Ο Πάπας έζήτησε ...να μη τέλος εις τούς έξοπλισμούς!

Η ΗΣΟΥΥΤΙΚΗ υποκρισία τού «αλάθητου», κατά τήν όμιλία του στο Αμερικανικό Κογκρέσο, δέν άρκείστηκε στην κατάρνηση τής θανατικής ποινής, άλλα έφρασε και στους στρατιωτικούς έξοπλισμούς. Δείτε τί έπτε: «Ζήτησε, έπίσης, να μη τέλος στην κούρσα έξοπλισμού. Ο Πάπας ρώτησε, γιάτί πούλονται όπλα σε άνθρώπους πού έπιθυμούν άπλά να προκaleούν συμφορές σε

άθώους άνθρώπους. Δυστυχώς, ή απάντηση -όπως όλοι γνωρίζουμε- είναι άπλά ότι γίνεται γιά τα χρήματα: χρήματα πού είναι βουτηγμένα σε αίμα, συχνά σε αίμα άθώνων» έπτε ο Πάπας» (Ιστολ. Τά Νέα)! Δείτε ποίος μίλησε γιά «χρήματα βουτη-

γ'ορανδών αγίων στους Σκωτσέζους, θα φτάσει στο τέλος τής τ'ο 2067. ... Οι ναοι παντού θα έχουν προχωμασσει γιά κοσμική χρήση ή θα έχουν κατεδαφιστεί ή θα έχουν έγκαταλειφθεί. Οι Καθεδρικοί ναοί θα έπιβιώσουν, άλλα δέν θα είναι αληθινοί καθολικοί ναοί, έπειδι δέν θα έχουν έπισκόπους. Η Έκκλησία τής Αγγλίας μεώνεται ταχύτερα από κάθε άλλο δόγμα. Εάν ή συρρίκνωση συνεχιστεί μέ τόν ρυθμό πού δείχνει ή τελευταία βρετανική έρευνα κοινωνικών στάσεων, ο Αγγλικανισμός θα εξαφανιστεί από τή Βρετανία τ'ο 2033. Μια μέρα ο τελευταίος γνηγής χριστιανός θα πεθάνει και αυτό θα είναι τ'ο τέλος» (Ιστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Έτσι είναι: ή πλάνη, τ'ο ψεύδος και ή απάτη έχουν ήμερομηνία λήξεως. Τείοιος είναι δυστυχώς ο δικτικός Χριστιανισμός, έδω και χίλια χρόνια, και γι' αυτό είναι καταδικασμένος να έχει ήμερομηνία λήξεως!

Αθεϊστής προσυχηρή εις τόν Σατανάν και προήγαγε τήν πανθηρσκειάν!

ΟΙ ΔΗΜΟΙ στις Η.Π.Α. συνηθίζουν να καλούν θρησκευτικές ήγτες στην άρχή κάθε περιόδου να προσευχηθούν. Αλλά, «ένος άθεος πού εκλήθη να δώσει τήν ένδοξη τ'οια προσευχή στην συνειδήσή ή έπιτροπή τού Δήμου στο Lake Worth τής Φλόριδα, έκανε έκκληση στην 'σοφία τού Σατανά'»! Δείτε τήν προσευχή του: «Μήτρε Γη, μαζεύομαστε σήμερα στην λυτρωτική και ένδοξη παρουσία σου, γιά να επικαλεστούμε τήν αίώνια καθοδήγηση σου στο σύμπαν, τόν άρχικό δημιουργό όλων τών πραγμάτων. Είθε οι προσπάθειες αυτού τού συμβουλίου να συνδυάζουν τί δικαιοσύνη του Αλλάχ με τήν όλη τή γνώστη σοφία τού Σατανά. Ο Δίας, ο μεγάλος θεός τής δικαιοσύνης, να μάς χορηγήσει δύναμη άπόψε. Ο Ιούδας να συγχωρήσει τίς άδυναμίες μας, ενώ ο Βούδας να μάς φωτίσει μέσα από τήν θεία αγότητα. Σε δοξάζουμε Κρίσνα γιά τήν εισιόδοξη θυσία, πού μάς έλευθέρωσε. Άλμωστε, άν ο παντοδύναμος Ωύρ είναι μαζί μας, πούδ μπορεί να είναι έναντίον μας! Κά, τέλος, γιά τή γενναίωδρια τής λογικής και τής έπιστήμης, μπορούμε άπλά να ευχαριστήσουμε τούς άθεους, πού άγνωστικιστές, τούς άνθρωπιστές, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν πλέον τόν ένα στόκο πέντε Αμερικανούς και αζάνονταί ραγδαία» (Ιστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Μή σάς παραξενεύει τ'ο γεγονός, άθεϊσμοί και σαστανισμός είναι οι δύο όψεις τού ίδιου νομισματός, άμφότερα πνευματικά τέκνα τής «Νέας Έποχής» τού 'Υδροχρόνου! Γι' αυτό και ο «τύπος» έκανε αυτή τήν νεοποχτική προσευχή!

Μόλις εκυκλοφορήθη ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΣΕΠΗΣ ΤΗΣ Π.Ο.Ε. τού έτους 2016

Η «άπανθρωπιτιά» τών άνθρώπων και ή «άνθρωπιτιά» τών ζώων!

ΖΟΥΜΕ δυστυχώς στην έποχή τών έχαττων, όπου ή άπληγανχία έχει πάρει ασύλληπτες διαστάσεις. Σε τραγική έποχή άπολύτης μη-κρητής άπληγανχίας! Αλλά ενώ οι άνθρώποι έχουν άποκτηνυθεί, τα ζώα άποδεικνύονται «άνθρωπινότερα» από αυτούς. Δείτε τήν απίστευτη είδηση: «Ένας σκύλος έσωσε από βέβαιο θάνατο ένα νεογέννητο μωρό, πού βρήκε σε χυμωμένη στην Ταϊλάνδη, μέσα σε μία πλαστική σακούλα. Ο Πούι, όπως ονομάζεται ο σκύλος, άπεν βρήκε τ'ο μωρό, πήρε μέ τα δόντια του τί σακούλα, μέσα στην οποία ήταν τυλιγμένο τ'ο μωρό και έτρεξε στο σπίτι τού άφεντικού του. Όταν έφτασε άρχισε να γαβγίζει με μανία, ώστε να τραβήξει τήν προσοχή και τότε τόν άκούσε ή άνισμή τού άφεντικού της, ή οποία πλησίασε και, όταν διαπίστωσε πώς έπρόκειτο γιά παιδί, έτρεξε να φωνάξει τή μαμά τής. Όταν εκείνη άνοιξε τί σακούλα είδε πώς τ'ο μωρό, τ'ο οποίο μόλις είχε άκούμα πάνω τόν τόν όμφαλό όλομ, έδειχνε άδύναμο και ώχρο στην όψη. Άπείσως λοιπόν τ'ο μεταφέρτε στο πλίστο νοσοκομείο όπου και τ'ο φρονίσαν. Τού χορηγήσαν οξυγόνο ενώ τώρα ή κατάσταση του κρίνεται σταθερή. Κατάστ'ο μόλις 2.200 γραμμάρια ενώ πρέπει να είχε γεννηθεί πρόωρα, γύρω στους 7 1/2 μήνες κύησης» (Ιστολ. Τρωκτικό2)!

Η λέγόμενη «άνθρωπι» ένήρησε σασνακά, σε αντίθεση με τ'ο ζώο, πού ένήρησε με τ'ο ένστικτο πού τού χάρισε ο Θεός!

Μας ένημερώνει τί σημαίνει αιετικός -άν έχουν μυτηρία οι αιετικοί, -άν είναι Εκκλησία, -άν έπιτρέπεται οι αιετικοί να στέκονται παρόντες στην θεία Λειτουργία. - Τί σημαίνει Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών; - Πρέπει να συνεχισθούν οι διαθρησκειακοί διάλογοι; Έμερολόγιο έγχρωμο, καλίσθητο και απαραίτητο σε κάθε Ορθόδοξο Χριστιανό. Τιμάται 1€

ΟΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Στίς 30 Οκτωβρίου ή Έκκλησία μας τιμά τήν μνήμη τών αγίων μαρτύρων και α'αυτάδεων Ζηνοβίου και Ζηνοβίας. Οι άγιοι Ζηνόβιος και Ζηνοβία έζησαν κατά τούς χρόνους τού βασιλέα Διοκλητιανού και ήσαν τέκνα εύσεβών γονέων. Όταν ο Ζηνόβιος συνελήφθηκε από τόν ήγεμόνα γιά τήν πίστη του στόν Χριστό τότε και ή αδελφή του παραδόθηκε και όμολόγησε και αυτή ότι ήταν χριστιανή. Γιά τόν λόγο αυτό όδηγήθηκαν και οι δύο στους δημίους και άφω έδόθηκαν σκληρά, τούς έβαλαν σε ένα λέβητα μέ πίσσα πού κόχλαζε. Μέ τήν χάρη τού Θεού όμως έμειναν άβλαβείς, γιά αυτό ο ήγεμόνας διέταξε να τούς άποκεφαλίσουν και έτσι οι άοιδμοι άδελφοί Ζηνόβιος και Ζηνοβία έλαβαν τούς στεφάνους τού μαρτυρίου και καταζώθηκαν τής ούρανίου μακαριότητος.

«Η θεολογική κρίση και οι έπιπτώσεις τής στην καθμερινότητα τής εκκλησιαστικής ζωής»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τ'ο να όμλη κανείς γιά τόν Θεό δέν είναι εύθυνόν πράγμα «και τ'ο να χαμά έρχομένους». Αυτό είναι έργο τών «έξτ'ασμένων και διαβεβηκότων εν θεωρία και πρό τούτων και ψυχής και σώμα κεκαθαμένων ή καθαιρουμένων τ'ο μετριώτατον».

Έτσι, ο κα' έξοχην θεολόγος είναι ο Χριστός και έπειτα οι φίλοι Του, σε όσους φανερώθηκε ο Θεός, δηλαδή οι Προφήτες, οι Απόστολοι, οι Πατέρες, και στην συνέχεια όσοι δέχονται τήν έμπερία αυτών τών πεπειραμένων. Τ'ο προίμιο στόν «άγιορηπικόν ύμνον», πού συντάξα ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, δείχνει καθαρά ποιοί είναι οι χαρισματικοί-έμπερικοί θεολόγοι και ποιοί είναι οι μαθητές τών έμπερικών αυτών θεολόγων.

Δέν θα ήθελα να έτεκταθώ περισσότερο στο θέμα αυτό, άπλως να υπενθυμίσω τούτο όμολογούμε όλοι στο Συνοδικό τής Ορθόδοξης:

«Οι Προφήται ως είδον, οι Απόστολοι ως έδιδασκον, ή Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι Διδάσκαλοι ως έδωγαν, ή Οικουμένη ως συμπεφρόνηκεν, ή χάρις ως έλαμψεν ή αλήθεια ως άποδεδείκται, τ'ο ψεύδος ως άπελελθαι, ή σοφία ως έπαρηγορησάτο, ο Χριστός ως έβρέβησεν, ούτω φρονούμεν, ούτω λαοούμεν, ούτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν αληθινόν Θεόν ήμών». Και στην συνέχεια όμολογούμε: «Αυτή ή πίστις τών Αποστόλων, αυτή ή πίστις τών Πατέρων, αυτή ή πίστις τών Ορθοδόξων, αυτή ή πίστις τών Οικουμενών ενότηρίξεν».

Αυτά είναι γνωστά σε όλους μας, άπλως να υπενθυμίσω με σεβασμό και φιλαδέλφειά απ' αυτή ή ορθόδοξη θεολογία δέν καταγράφει μόνον στα Πρακτικά τών Οικουμενικών Συνόδων και στα όμολογιακά κείμενα τών Πατέρων, άλλα περιλήφθηκε στην λατρεία τής Έκκλησίας απ' τήν εικονογραφία τής. Υπάρχει βαθύτατη σχέση μεταξύ lex credendi (νόμος πίστεως) και lex orandi (νόμος προσευχής).

Γιά προδείγμα, ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός έγραψε τ'ο περίφημο βιβλίο του πού τ'ο όνόμασε Έκδοσις ακρίβης τής Ορθοδόξου πίστεως -και μόνι κανέν έντύπωση δι' χρησιμοποίησε τήν λέξη ακρίβης, γιάτί ή ορθόδοξη θεολογία έχει ακρίβεια και όχι λέξεις και έννοιες στο «περίπτω», -τόν όποιο βιβλίο συμπεριέλαβε όλη τήν θεολογία τών όκτώ πρώτων αιώνων, ουσιαστικά τήν θεολογία τών έπτά Οικουμενικών Συνόδων, άλλα και ο ίδιος συνέθεσε τ'ο περίφημο τροπάραι τής Οκτωήρας, κυρίως τα Θεοκτικά τών ήνων, και τούς κανόνες στις Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές, στα όποια πέρασε όλη τήν θεολογία τών Οικουμενικών Συνόδων. Έτσι, υπάρχει στενή σχέση μεταξύ δόγματος και λατρείας, θεολογίας και προσευχής, ιστορίας και θεολογίας.

Αυτό σημαίνει ότι, όταν θέλα κανείς να εξακριβώσει τήν θεολογία ενός θέματος, πέρα από τα Πρακτι-

κά τών Οικουμενικών Συνόδων, πρέπει να διαβάσει τούς ύμνους, τ'α τροπάραι, άλλα και τίς ευχές τών Μυστηρίων τής Έκκλησίας. Η Έκκλησία, δια τών Πατέρων τής, έβαλε όλη τήν θεολογία γιά τ'ο τί είναι Χριστιανός στα Μυστήρια τού Βαπτίσματος και τού Χρίσματος, γιά τ'ο τί είναι ο γάμος, στίς ευχές τού Μυστηρίου τού γάμου, γιά τ'ο τί είναι ή θεία Εύχαριστία, στίς ευχές τού Μυστηρίου τής θείας Εύχαριστίας.

Έτσι, υπάρχει βαθύτατη σχέση μεταξύ τών Πρακτικών τών Οικουμενικών Συνόδων, τού Εύχολογίου και τής ύμνογραφίας.

Βεβαίως, οι Πατέρες τής Έκκλησίας, έπειδι συνάντησαν ένα μεγάλο ρεύμα στην έποχή τους, τόν έλληνασμό με τήν φιλοσοφία του, και έπρεπε να τ'ο άντιμετωπίσουν δημιουργικά, γι' αυτό προσέλαβαν όρους από τήν φιλοσοφία τής έποχής τους, τόσο τήν άριστοτελική όσο και τήν νεοπλατωνική φιλοσοφία, άλλα αυτό έγινε μόνον στην ορολογία, χωρίς να άποδομηγίται ο άποκαλυπτικός λόγος. Έτσι, ενώ ο Προτεσταντής Χάρανκ έκανε λόγο γιά άλκοισμο τού Χριστιανισμού από τήν πρόσληψη τής ελληνικής φιλοσοφίας, ο λεγόμενος «έξέλληνησμός τού Χριστιανισμού», ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκι υποστήριξε τ'ο αντίθετο, ότι ίσχυει ο «έκχριστιανισμός τού Έλληνισμού». Έτσι, υπάρχει ταυτότητα έμπειριων και θεολογίας μεταξύ Προφητών, Αποστόλων και Πατέρων, άλλα ή διαφορά είναι μόνον στα ρήματα, τα νοήματα, και όχι στην ίδια τήν έμπερία. Αυτό είναι πολύ σημαντικό σημείο.

Αυτά είναι εισαγωγικά, γιά να προχωρήσω στο πεπαιρωτό.

2. Η άλλοιωσις τής θεολογίας

Τ'ο θέμα τής άλλοιωσις τής θεολογίας είναι μεγάλο και μπορεί κανείς να τ'ο μελετήσει από διάφορες πλευρές. Θα προτιμήσω να άρχίσω από τ'ο πως βλέπουμε τήν άλλοιωση στην δεύτερη χιλιετία τής εκκλησιαστικής ζωής, στην σχέση μεταξύ τού lex credendi και τού lex orandi. Στην πρώτη χιλιετία, ύστερα από πολλούς αγώνες, υπήρχε κατά βάση μία ισορροπημένη σχέση μεταξύ τής δογματικής θεολογίας και τών ευχών τού Εύχολογίου.

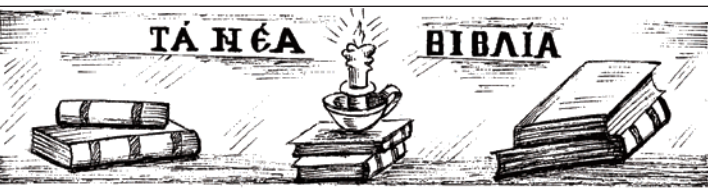
Ο Andrew Sopko έχει υποστηρίξει ότι στην αρχαία παράδοση υπήρχε στενή σχέση μεταξύ τού δόγματος και τής προσευχής, όπως φαίνεται στα Πρακτικά τών Οικουμενικών Συνόδων, τήν Αγία Γραφή, τα Μυστήρια και τήν λατρεία. Μέ τήν πάροδο τών χρόνων δημιουργήθηκε μία διχοτομία μεταξύ αυτών τών δύο παραγόντων. Αυτό φαίνεται καθαρά στο ότι παραμένει σταθερή ή γλώσσα τής λατρείας, μέ τήν ορολογία τής, άλλα κατά καιρούς διαφοροποιείται ή δογματική όρολογία μερικών θεολόγων. Αυτό φαίνεται στο ότι ο ορθόδοξο δογματικό έγχειριδίο έχουν έπηρεασθεί από άλλες παραδόσεις, κυρίως σχολαστικές, ενώ ή λατρεία ήταν ή ίδια. Χαρακτηριστικές είναι οι δικτικές επιδράσεις στο θεολογικό έργο τού Ευγένιου Βουλγάρεως (Γεώργιος Παναγόπουλος).

Έτσι, οι φοιτητές μάθαιναν μία άλλη δογματική στις Σχολές, ή οποία ήταν διαφορετική από τήν θεολογία τής Λατρείας. Αυτό μπορεί κανείς να τ'ο διαπιστώσει στην κατάσταση στην οποία βρέθηκε ο άγιος Παΐσιος Βελιδικός, ο όποιος σπούδαζε στην Έκκλησιαστική Σχολή τού Κιέβου, μέ άποτέλεσμα να όφρηται τή Σχολή του, να άκολουθήσει τόν μοναχισμό, να γνωρίσει τόν ήουκασμό στο Άγιον Όρος και να μεταφερθεί όλη αυτήν τήν παράδοση στην Μολδαβία, και να αλλάξει όλο τ'ο άντορθόδοξο κλίμα πού έπι-

πλέον τήν συνοδημύ τήν ένίσχυση και εις τήν Έθνικήν Τράπεζαν εις τ'ο δνομα «Πανελλήνιος Ορθόδοξος Ένωσις», Αρ. λογαριασμού 129/296140-70. Διά τούς άγαπητούς συνδρομητάς τού έξωτερικού τ'ο IBAN είναι: GR 12011129000012929 614076. Τ'ο δε SWIFT τής τράπεζας είναι: (BIC) ETHN-GRRA.

Ο «Ο.Τ.» δέν έχει κερδοσκοπικόν χαρακτήρα και τα έξοδα εκδόσεως του σπρίζονται άποκαλυπτικώς και μόνον εις τας συνδρομάς σας. Βοηθήστε εις τήν έκδοσιν και διάδοσιν τού «Ο.Τ.».

Εκ τού Λογιστηρίου τού «Ο.Τ.»

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΝ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ και Αγίου Βασιλείου Ιεροθέου, «ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑΣ (1995-2015)», Εκδόσεις Ιεράς Μονής Γενεθλίου τής Θεοτόκου (Πελαγίας), 2015

Μέ τήν επέτειο τών είκοσι χρόνων έπισκοπικής διακονίας στην Ιερά Μητρόπολη Ναυπάκτου και Αγίου Βασιλείου ο πολυγραφότατος Μητροπολίτης κ. Ιεροθέος εξέδωσε τέσσερα βιβλία, τα όποια είναι: 1. Θεολογία και ποιμαντική 2. Θεολογικές περιόδεις 3. Αναγνωστικό κατήχησης και 4. Εξομολογιακή ιστορία και θεολογία δια τού Τύπου.

1. «Θεολογία και ποιμαντική» Στην παρούσα έκδοση δημοσιεύονται οι λόγοι πού εκφωνήθηκαν κατά τήν ενόληση, τήν χειροτονία και τήν ενδόξηση τού Σεβασμιωτάτου. Καθώς έπίσης και οι ένταλμας οι τής εικοσαετίας διακονίας του μέ γυναικά θέματα, ένταλμας άφιερωμένες σε Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές και διάφορα έπειτακά θέματα. Μέσα από τίς ένταλμας οι Σεβασμιωτάτοι Πατέρες τής Εκκλησίας και διαφοροποιήθηκαν άλλες παραδόσεις πού υπάρχουν μέχρι σήμερα, ήτοι οι Προακληθόνιοι (μονοφροστές-νεστοριανοί), οι μονοθελites. Η διαφορά μεταξύ τών παραδόσεων αυτών είναι ότι ή πατερική παράδοση στηριζόταν στην έμπερία τών Προφητών και τών Πατέρων, πού τήν «επένδυαν» μέ όρους σύγχρονους, και ή θεολογία τών άλλων ομάδων στηριζόταν στην φιλοσοφία.

Η μεγάλη, όμως, άλλοιωσις έγινε στόν δυτικό χώρο, από τ'ο τέλος τής πρώτης χιλιετίας και τίς άρχες, άλλα και τήν συνέχεια τής δεύτερης χιλιετίας.

Ένα μεγάλο θεολογικό ρεύμα πού δημιουργήθηκε στην Δύση και διαφοροπήθηκε από τήν πατερική παράδοση τών Οικουμενικών Συνόδων είναι ο Σχολαστικισμός. Πρόκειται γιά τ'ο θεολογικό εκείνο ρεύμα πού χωρίζεται στην προσχολαστική θεολογία από τόν 9 αιώνα, και τόν κα' έαυτο σχολαστικισμό πού άναπτύχθηκε μεταξύ 11' και 13' αιώνα στην Δύση.

Ο όρος σχολαστική θεολογία προέρχεται από τήν λέξη Σχολή, όπου σπουδάζαν οι φοιτητές, γι' αυτό, αυτό πού λέμε σήμερα πανεπιστημιακός, τότε λεγόταν σχολαστικός, και ή μέθοδος πού χρησιμοποιούσαν λεγόταν σχολαστική και αυτή στηριζόταν στην λογική. Η θεολογία στις Σχολές αυτές στηριζόταν στην λογική έτεξεργασία τών έννοιων, όποτε, ενώ οι Πατέρες είχαν ως βάση τήν έμπερία και τούς άποδεικτικούς συλλογισμούς, οι σχολαστικοί θεολόγοι είχαν και γιά τόν Θεό ως βάση τήν λογική και τούς διαλεκτικούς συλλογισμούς.

Οι μεγαλύτεροι σχολαστικοί θεολόγοι ήταν ο Άνσελμος Καντενβούριας, ο Αβελάρδος, ο Ούγου τού αγίου Βίκτωρος, ο Ριχάρδος τού αγίου Βίκτωρος, ο Μποναβεντούρα, ο Άλβερτος ο Μέγας, ο Θωμάς ο Ακινάτης, ο όποιος άποτελεί τ'ο άποκορύφωμα τής σχολαστικής θεολογίας, και στην συνέχεια άκολούθησε ή μετασχολαστική θεολογία μέ τόν Ιωάννη Δούνς Σκώτος και τόν Γουλιέλμο Όκαμ.

Τ'ο σημαντικό μέ τούς σχολαστικούς θεολόγους είναι ότι μερικοί από αυτούς στηρίχθηκαν στην φιλοσοφία τού Αριστοτέλους, άλλοι στην φιλοσοφία τού Πλάτωνα-Νεοπλατωνισμού και άλλοι ανέμιξαν τίς δύο αυτές φιλοσοφικές παραδόσεις. Οι σχολαστικοί θεολόγοι συνέγραψαν δογματικά έγχειριδία, μέ βάση τήν νέα μέθοδο θεολόγησης, τα όποια διαφοροποιήθηκαν από τήν πατερική θεολογία, γι' αυτό και θεωρήθηκε ότι ή σχολαστική θεολογία είναι άνωτερη από τήν πατερική θεολογία.

Αντίδραση έναντίον τής σχολαστικής θεολογίας προήλθε από τούς Μεταρρυθμιστές-Προτεστάντες, οι όποιοι δέν μπορούσαν να δέχονται ένα τέτοιο σκληρό λογικοκρατικό σύστημα, και έπηρεασμένοι από τίς φιλελεύθερες άρχες τής έποχής τού 16' αιώνα, μέ τήν Ανάγνωση, άπέριπραν τήν σχολαστική θεολογία, και κατ' έπέκταση δημιούργησαν τήν λεγόμενη βιβλική θεολογία.

Ο άειμνηστος Καθηγητής τής Καινής Διαθήκης τού Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκός Μάρκος Σιώτης άνέλυσε όλο αυτό τ'ο ρεύμα τής βιβλικής θεολογίας, πού άρχισε νά άναπτύσσεται από μέσον τού 17' αιώνα στην προσπάθεια τών βιβλικών θεολόγων να θεμελιώσουν τήν Χριστιανική διδασκαλία στην Αγία Γραφή, άποδεικνύμενη από τήν Δογματική, όπως τήν γνώριζαν στην σχολαστική θεολογία. Στην πραγματικότητα άντέδρασαν έναντίον τής σχολαστικής θεολογίας. Έτσι, στήριχθηκαν στην ήμερησια τής Βίβλου, όπως έλεγαν, άποδεικνύμενοι από τούς Πατέρες και τούς σχολαστικούς και άνέπτυξαν τήν βιβλική θεολογία ως έπιστήμη.

Ο άειμνηστος Καθηγητής τής Καινής Διαθήκης τού Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκός Μάρκος Σιώτης άνέλυσε όλο αυτό τ'ο ρεύμα τής βιβλικής θεολογίας, πού άρχισε νά άναπτύσσεται από μέσον τού 17' αιώνα στην προσπάθεια τών βιβλικών θεολόγων να θεμελιώσουν τήν Χριστιανική διδασκαλία στην Αγία Γραφή, άποδεικνύμενη από τήν Δογματική, όπως τήν γνώριζαν στην σχολαστική θεολογία. Στην πραγματικότητα άντέδρασαν έναντίον τής σχολαστικής θεολογίας. Έτσι, στήριχθηκαν στην ήμερησια τής Βίβλου, όπως έλεγαν, άποδεικνύμενοι από τούς Πατέρες και τούς σχολαστικούς και άνέπτυξαν τήν βιβλική θεολογία ως έπιστήμη.

Ο άειμνηστος Καθηγητής τής Καινής Διαθήκης τού Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκός Μάρκος Σιώτης άνέλυσε όλο αυτό τ'ο ρεύμα τής βιβλικής θεολογίας, πού άρχισε νά άναπτύσσεται από μέσον τού 17' αιώνα στην προσπάθεια τών βιβλικών θεολόγων να θεμελιώσουν τήν Χριστιανική διδασκαλία στην Αγία Γραφή, άποδεικνύμενη από τήν Δογματική, όπως τήν γνώριζαν στην σχολαστική θεολογία. Στην πραγματικότητα άντέδρασαν έναντίον τής σχολαστικής θεολογίας. Έτσι, στήριχθηκαν στην ήμερησια τής Βίβλου, όπως έλεγαν, άποδεικνύμενοι από τούς Πατέρες και τούς σχολαστικούς και άνέπτυξαν τήν βιβλική θεολογία ως έπιστήμη.

Ο άειμνηστος Καθηγητής τής Καινής Διαθήκης τού Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκός Μάρκος Σιώτης άνέλυσε όλο αυτό τ'ο ρεύμα τής βιβλικής θεολογίας, πού άρχισε νά άναπτύσσεται από μέσον τού 17' αιώνα στην προσπάθεια τών βιβλικών θεολόγων να θεμελιώσουν τήν Χριστιανική διδασκαλία στην Αγία Γραφή, άποδεικνύμενη από τήν Δογματική, όπως τήν γνώριζαν στην σχολαστική θεολογία. Στην πραγματικότητα άντέδρασαν έναντίον τής σχολαστικής θεολογίας. Έτσι, στήριχθηκαν στην ήμερησια τής Βίβλου, όπως έλεγαν, άποδεικνύμενοι από τούς Πατέρες και τούς σχολαστικούς και άνέπτυξαν τήν βιβλική θεολογία ως έπιστήμη.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Επιστολή του Διδάκτορος του Συνταγματικού Δικαίου και Νομικού Συμβούλου της ΠΕΘ κ. Γεωργίου Κρίππα, πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας

Τὰ αἰτήματα τῆς Ἐνώσεως Ἀθῶν πρὸς τὸν τ. Ὑπουργὸν Παιδείας συγκροτοῦνται εὐθέως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ εἶναι ἀπορριπτέα a priori

Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπην Παυλόπουλον ἀπέστειλε ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ΠΕΘ Δρ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου κ. Γεωργίος Κρίππας, ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὰ κατωτέρω:

«Ἐξοχίστατον κ. Προκόπην Παυλόπουλον Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας

1.- Ἐπειδὴ ὁ ρόλος σας εἶναι θε-

Περὶ ἐκκλησιασμοῦ

Οἱ καλύτερες καὶ σπουδαιότερες ὥρες τῆς παρουσίας ζωῆς μας, ἔλεγε ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, εἶναι ἐκείνες ποὺ εὐρισκόμεθα στὸν Ἱ. Ναὸ καὶ λατρεύουμε τὸν Θεό. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός μας, γὰ λατρεύουμε τὸν ἄπειρο καὶ πανυπερτέλειο Θεό.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ἔλεγε κάποιος ἅγιος, πολλές φορές εἶδε διὰ κάθε στιγμὴν δὲν ἔλειπαν οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπιτηροῦν καὶ νὰ φυλάσσουν τὴν Ἐκκλησία, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὥρα τῆς δείας καὶ ἀναμιάκτου δυσίας. Καὶ γεμάτος ἐκκλησιῇ διηγήθηκε κρυφὰ στοὺς πνευματικούς του φίλους ὅτι «Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ ἱερέας νὰ κἀν τὴν ἁγία προσκομιδὴ τῆς δείας Λειτουργίας, ἀμέσως κατανοοῦνται οἱ μακάριες δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, φέροντες κάποιες θαυμαστές καὶ λαμπρὲς στολὲς καὶ με γυνὰ πόδια θλέποντες εὐλαβὸς καὶ κατεβάζοντας κάτω τὸ πρόσωπο, περιτριγυρίζουν τὸ ἅγιο θυσιαστήριον με πολλὰ ἡσυχία καὶ εὐλάβεια καὶ σωτὴ καὶ στέκονται ἕως ὅτου τελειώσῃ ἡ δεία Λειτουργία τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου.Ἐπειτα διασκορπιζοῦνται σὲ ὅλο τὸν Ναὸ, στὸ ἕνα καὶ στὸ ἄλλο μέρος, ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς βοηθοῦν τοὺς εὐρισκόμενους Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, ποὺ μεταλαμβάνουν τὸν λαὸ τοῦ Ἀρχάντου Σωμάτων καὶ Αἱμάτων, καὶ τοὺς ἐνδυναμένονας τὴν ἀνόδευτη καὶ ἁγία πίστη τοῦ Χριστοῦ».

Ὅπως ἐπίσης μᾶς λέγει ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ἡ Ἐκκλησία εἶναι Τύπος Οὐρανοῦ, καὶ τὸ Ἅγιο Βῆμα εἶναι τύπος τὸν ὑπερουρανίου, καὶ ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «Θέλεις νὰ πληροφορηθῇς πὼς ἡ Ἐκκλησία εἶναι οὐρανός; Σὲ ἐρωτῶ ποῖα πράγματα εἶναι ὅπου κάνουν τὸν οὐρανόν; α) Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, β) Ἡ παρουσία τοῦ ἀφθαρσιμένου καὶ δεδοσμένου σώματος τοῦ Χριστοῦ, γ) ἡ παρουσία τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, δ) ἡ παρουσία τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ ε) ἡ παρουσία ὁλων τῶν Ἀγίων. Αὐτὰ τὰ πέντε βρίσκονται καὶ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Διότι μέσα σὲ αὐτὴν ἐνοικεῖ καὶ ἐμπεριπατεῖ ὁ ἐπουρανίος Θεὸς καθὼς εἶπε ὁ Ἅγιος Γερμανός: «Ἐκκλησία ἐστὶν ἐν ἧ ὁ ἐπουράνιος Θεὸς ἐνοικεῖ καὶ ἐμπεριπατεῖ». Διότι μέσα στὴν Ἐκκλησία ἱερουργοῦνται κάθε μέρα αὐτὸ τὸ ἄφθαρτο καὶ δεδοσμένον σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι μέσα στὴν Ἐκκλησία παρουσιάζεται ἡ Μητὴρ τοῦ Κυρίου καὶ με αὐτὴν παρουσιάζονται οἱ Ἀγγελοὶ καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι.

Βλέπετε τὴν Ἁγία Τράπεζα; Αὐτὴ σηματοθεῖ πὼς εἶναι ὁ Χερουβικός θρόνος τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως. Βλέπετε τὸ δεῖον Εὐαγγέλιο ἐπάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα; Αὐτὸ φανερώνει τὸν Χριστὸ καθήμενον ἐπάνω στὸν θρόνον Του. Βλέπετε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῆς εἰκόνης τῆς Μητρὸς Του καὶ τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁλλων Ἀγίων; Αὐτὲς φανερώνουν πὼς εἶναι ὁ Χριστὸς στοὺς οὐρανούς καὶ ἔτσι πρόκειται νὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον.

Πὼς λοιπὸν πρέπει νὰ στεκώμαστε στὴν Ἐκκλησία; Ἀπαντᾷ ὁ Ἅγιος Νικόδημος: Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐπίγειος οὐρανός, ὅπως στέκονται οἱ Ἀγγελοι, ἔτσι πρέπει νὰ στέκονται καὶ οἱ Χριστιανοί. Μὲ φόβο καὶ τρόμο στέκονται οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι, μὲ φόβο καὶ τρόμο οἱ Χριστιανοί. Δὲν σκέπτονται οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι κανένα πρᾶγμα γὴνιὸ καὶ κοσμικόν, ἔτσι καὶ οἱ Χριστιανοί. Εἰρήνη ἔχουν οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι, εἰρήνη καὶ οἱ Χριστιανοί. Ὁμόνοια καὶ ἀγάπη οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι, ὁμόνοια καὶ ἀγάπη οἱ Χριστιανοί.

Δὲν συνομιλοῦν ὁ ἕνας με τὸν ἄλλον, οὔτε γελοῖν, οὔτε θλέπουν ἐδὼ καὶ ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ με μεγάλη προσοχὴ καὶ εὐλάβεια, θλέπουν μόνον στὸν παρόντα μπροστὰ τοὺς Θεο. Ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία οὔτε νὰ συνομιλοῦν οὔτε νὰ γελοῦν, οὔτε νὰ θλέπουν ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνον μπροστὰ τοὺς καὶ νὰ ἀκοῦνε τὰ δεῖα λόγια με προσοχὴ καὶ εὐλάβεια μπροστὰ στὸν ἐπουράνιον Βασιλέα Θεόν».

Ἔλεγε ὁ Γέροντας Ἰάκωβος Τσαλίκη: «Οἱ ἄνθρωποι, παιδι μου, εἶναι τυφλοὶ καὶ δὲ θλέπουν τὸ τὶ γίνεται μέσα στὸ νὰ σὶ τίθει Θεία Λειτουργία. Μία φορὰ λειτουργοῦσα καὶ δὲ μπορούσα νὰ κἀν Μεγάλῃ Εἰσοδῷ ἀπὸ αὐτὰ ποτὶ ἔβλεπα. Ὁ ψάλτης συνεχῶς ἐπαναλάμβανε: «Ὡς τὸν Βασιλέα τῶν ὁλων ὑποδεχόμενον», ὁπότε ἐαφνικά νοιοῦδα νὰ με σπρώχνει κάποιος ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ νὰ με ὀδηγεῖ τὴν Ἁγία Πρόθεση. Νόμισα διὰ ἥταν ὁ ψάλτης καὶ εἶπα: «Ὁ εὐλογημένος! Τόση ἀσέβεια! Μπῆκε ἀπὸ τὴν Ὁραία Πύλῃ καὶ με σπρώχνει!». Γυρίζω καὶ θλέπω μιὰ τεράστια φτερούγα, ποὺ τὴν εἶχε περάσει ὁ Ἀρχάγγελος ἀπὸ τὸν ὦμο μου καὶ με ὀδηγοῦσε νὰ κἀν τὴ Μεγάλῃ Εἰσοδῷ. Τὶ γίνεται μέσα στὸ Ἱερὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας!... Μερικὲς φορές δὲ μπορῶ ν' ἀντέξω, καὶ κάθομαι στὴν καρέκλα, ὁπότε οἱ ὀφθαλμοὶ συλλειτουργοὶ νοιοῦν διὰ καὶ δὲν πᾶνε καλά με τὴν ὑγεία μου, ἀλλὰ δὲν ξέρουν τὶ θλέπω καὶ τὶ ἀκούω. Τὶ φτερούγιμα, παιδι μου, οἱ Ἀγγελοι! Μόλις ὁ Ἱερέας πει τὸ «Δί' εὐχόν», φεύγουν οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις καὶ μέσα στὸ Ἱερὸ ἔχουμε ἀπόλυτὴ ἡσυχία».

Αὐτὸ τὸ δαῦμα εἶναι ἀρκετὸ, γὰ νὰ καταλάβουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἐργαζομένη συνδροματὴ εἰς τὸν Ορθόδοξον Τύπον.

Ἐνιμερῶς, διαποτίζει, οἰκοδομεῖ, μάχεται ὑπὲρ τῆς Πίστεως, ὑπὲρ τῆς Πατριδός, κατὰ τὸν Αἰθέρο, κατὰ τὸν Οἰκουμενισμό.

Ἐάν ἐπιθυμῇ νὰ γίνετε ἐν συνδροματὴ καὶ νὰ συμβάλλετε εἰς τὸ διόσκολον αὐτὸ πνευματικὸν ἔργον συμπληρώσατε τὰ στοιχεῖα σας καὶ ἀπεστεύσατε τὰ εἰς τὴν διεύθυνσιν: ΚΑΝΙΠΤΟΣ 10, 10677 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐπώνυμον	Όνομα
Ὄδός	Αρ
Πόλις	ΤΚ
Ετήσιος συνδρομὴ 50 εὐρώ	

Τρόποι πληρωμῆς

- Μέσω λογαριασμοῦ τραπεζῆς: Ἐθνικὴ Τράπεζα, «Πανελλήνιος Ορθόδοξος Ἐνωσις» Αρ. Λογαριασμοῦ: 129/29614076
- Μέσω ταχυδρομικῆς ἐπιστολῆς
- Εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Ο.Τ.»: Τηλ. 210.3816206, Φαξ. 210.3828518

Ὁ «Ο.Τ.» δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα σπίτι

σωποῦσα μίαν ἀσημαντὴ μειωσι-φία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ (ἡ Ἐνωση Ἀθῶν), προσήγγισε τὸν Αναπλ. Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Τ. Κουράκη καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν πλήρη ἀναστροφή τοῦ εκπαιδευτικοῦ συστήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὰ τῆς Ὁρθοσκείας εἰς τὰ σχολεῖα. Ὡς δὲ ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει ἐπὶ λέξει τὸν συνημμένον δημοσίευσμα, ὁ Ὑπουργὸς κ. Κουράκης, «ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν του νὰ ἐπιλυθῶν τὰ ὁποῖα ζητήματα τὸ συντομότερο δυνατὸν».

α) Ἡ ὑποχρέωσι τοῦ κράτους νὰ διαπλάσῃ τὴν «**Ὁρθοκεντρικὴ συνειδήσιν**» τῶν **μοθητῶν ἐπιβάλλει ρητὸς ἀπὸ τὸ ἄρθρον 16 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος**. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἐπιθυμία κάποιου τρίτου. Ἐπομένως ὁ ἐν προκειμένῳ αἷτημα τῆς Ἐνώσεως Ἀθῶν συγκροτεῖται εὐθέως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ εἶναι ἀπορριπτέα a priori.

β) Ἡ Ἐνωση Ἀθῶν **δὲν ἐκπροσωπεῖ τὴν πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μίαν μικρὰν μειοψηφίαν** καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν δικαιούται, νὰ ἐπιβάλλῃ τὴς ἀπόψεις τῆς ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἑλλάς ὡς Χώρα δημοκρατικὴ ἀπαλλάσσεται ἀ ριγίῳ κάθε θέσων μαθητὴν ἀπὸ ἀντιοδηγοῦς ὀρθοκεντρικὸ χαρακτήρος ὑποχρέωσι εἰς τὸν χώρον τῆς παιδείας.

3.- Τελειώνοντας ἐμπειράτω, νὰ ἐπισημάνω ἕνα σημεῖον λίαν χαρακτηριστικόν, ἀποδεικνύον τὸ θράσος τῶν ἀπομένων τῆς Ἐνώσεως Ἀθῶν. Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ συνημμένον δημοσίευμα, ἡ ἐν λόγω ἔνωσι ζητεῖ (μεταξὺ ἄλλων) καὶ τὴν «ἀπομακρυνσὴν τῶν ὀρθοκεντρικῶν συμβόλων ἀπὸ τῆς σχολικῆς αἰθούσας, διότι ἡ ἀνάγκη τῶς **δὲν παραβιάζει κανένα ἀτομικὸν δικαίωμα**. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τὴν ἔχω μεταφράσει εἰς τὴν ἐλληνικὴν, δημοσιεύσει καὶ σχολιάσει εἰς τὸν νομικὸν τύπον (περιοδικὸ ΝΟΜΙΚΟ ΒΗΜΑ 2011 σελ. 1037 ἑτ.). Σὰς τὴν υποβάλλω δὲ συνημμένως πρὸς πίστωσιν τῶν ἀνωτέρω.

Μὲ τὴν ἐπιπλοὴ ὅτι θὰ θεωρησέται τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν ὑψίστης σημασίας καὶ θὰ πράξετε ὅ, τι δεῖ, διατελώ.

Μετὰ τιμῆς ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΙΠΠΑΣ ΔΙΔΑΚΤΡ ΣΥΝΤΑΓΜ. ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἐκλογαὶ εἰς τὴν Π.Ε.Θ.

Κάθε δύο χρόνια, σύμφωνα με τὸ Καταστατικὸ τῆς Ἐνώσεως μᾶς, γίνονται ἐκλογές γιὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ καὶ Ἐπιποπτικοῦ Συμβουλίου. Αὐτὲς φέτος θὰ γίνοναι στὴς 21 Νοεμβρίου 2015 καὶ σὲ περίπτωσιν ἐλλείψεως ἀπαρτίας στὶς 28 Νοεμβρίου 2015.

Συνάδελφε/φισσα, στήριξε με τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴ σου τοὺς ἀγῶνες τῆς ΠΕΘ. Στήριχοντας τὴ ΠΕΘ, στήριξες τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοκεντρικῶν, στήριξες τὴ δική σου παρουσίαν στὸ εκπαιδευτικὸ γίνεσθαί. Οἱ συνεχεῖς καὶ πολυμέτρητες ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ μαθημάτων μᾶς, με παράδειγμα τῆς τελευταίας ἀμφισβητήσεως γιὰ τὸν ὑποχρεωτικότητά, τὴν ἀναγκαιότητά καὶ τὸ περιεχόμενό του, ἀπαιτοῦν αὐξημένην ἐγρήγορσιν καὶ δυναμικὴν ἐτοιμότητα παρεμβάσεων σὲ ὅλες αὐτὲς τῆς ἐξελίξεως, ἀπὸ μέρους τῆς Π.Ε.Θ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015

Ἀπόστολος: Ἑβρ, β΄ 2-10
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ. ἡ΄ 41-56
Ἦχος. πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΑΙ ΜΑΣ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ὅλοι οἱ πιστοὶ αἰσθανόμεσθε ἰδιαίτερη χάρι καὶ εὐλογία στὴν ἐορτῇ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων. Στὴ σύναξιν τῶν Ἀρχιστρατηγῶν Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ. Καὶ αὐτοὶ εἰναι φυσικοὶ καὶ ἐπόμενο, ἀφοῦ, τῶν ἄλλων, ὁ κάθε ἕνας μᾶς ἔχουμε τὸν φύλακα Ἀγγελο μᾶς, ὁ ὁποῖος μᾶς παραστέκεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Ναι, οὐδέποτε εἴμαστε μόνοι καὶ ἑρμιοὶ μέσα στὸν κόσμο τὸν γεμάτο κινδύνους καὶ ποικίλους πειρασμούς. Πάντοτε βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν τῶν ἁγίων καὶ φωτεινῶν προστατῶν μᾶς. Λίγο ἔαν μελετήσῃ κανεὶς τὴν ζωὴ ποὺ διήνησε, θὰ βρεῖ ἀρκετὰ περιστατικὰ στὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται ἡ παρεμβασὴ τοῦ φύλακα Ἀγγέλου μᾶς καὶ ἡ ἀνεπίσπτη σωτηρία ποὺ ἐλάβαμε ἀπὸ τὴν μεταιρία τῆς ἡβηθεία του.

Ἐορτῇ λοιπὸν τῶν ἁγίων Ταξιαρχῶν καὶ τῶ Ἀποστολικῶ μᾶς ἀνάγνωντας δὲν μπορεῖ παρά νὰ ἔχει ἀμεση σχέση με τὶς οὐράνιες αὐτὲς προσωπικότητες. Τὸ τμήμα ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ ποὺ θὰ ἀκούσουμε εἶναι ἕνα κείμενο κατ' ἐξοχὴν θεολογικόν, στὸ ὁποῖο φανερῶνεται πόσο ἀνωτέρα σὲ ἀσύνκριτο βαθμὸ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό εἶναι ἡ Ἐκκλησία μᾶς. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία (ποῦ, κατὰ τὸν Ὅσιο Πορφύριον τὸν Κασοκαλυβίτη, εἶναι ἀκτιστος), ἀποτελεῖ μία νέα πραγματικότητα ἀπὸ τότε ποὺ ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κύριό μᾶς κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής. Μία κατάσταση δηλ. ποὺ οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νὰ ἀνακαλύψει καὶ νὰ διανοηθεῖ. Ἀποτελεῖ ἕνα ἀκτιστο πνευματικὸ οἰκὸδόμημα τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἕνα κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν κυβερνᾶται οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπους οὔτε ἀπὸ Ἀγγέλους, ἀλλὰ κυβερνᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ. Τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸ καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ναι μὲν, ὅπως καταγράφεται στὴν Ἱερὰ Ἱστορία, στὸν χώρο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὸ πανάγιο θέλημά Του στὸν λόγὸ Του, εἶτε διὰ τῶν Ἀγγέλων, εἶτε διὰ τῶν Προφητικῶν μορφῶν. Ἐδῶ ὅμως, στὴν Καινὴ Διαθήκῃ, στὸν χώρο τῆς Χάριτος καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ θέλημά Του τὸ σωστικὸ καὶ οὐράνιο. Τὰ ἴδια τὰ γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶναι ἔχουν τὰ πράγματα, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθεῖ δι' ἐμῆς οἱ πιστοὶ φέρουμε μεγαλότερα καὶ τὴν εὐχύνει; Ἀν τότε, στὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ, κάθε παρὰβὰς ἀκολουθοῦσε τιμωρία καὶ κάθε παρὰκοῦ ἔλαβεν ἐνδοκίον μισοπαθοδόσιον», εἶναι πλέον ἡ βέβαιος τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅπως γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξίας διατήρησι μεγάλου λειτουργικοῦ πλοῦτου, πνευματικῆς παράδοσις, κανονικῆς τάξεως καὶ γιὰ τὴν πίστιν διὰ τὴν ἁλάναν τοῦ λεξιλογίου ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας συγκριτικὰ με παλαιότερες ἐπιχόες –μάλιστα χρησιμοποιοῦνται φιλοφρονήσεις καὶ ἐγκώμια, ὅ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τò φαινόμενον τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν και αἱ ἐπιπτώσεις του εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν

(1ον)
Εἰσαγωγή

"Ενα ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ Εὐρώπη, ἀλλὰ κυρίως ἡ Πατρίδα μας, εἶναι ἡ ἀθρόα μετανάστευση πολλῶν λαῶν καὶ ὃ,τι συνεπάγεται αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ποὺ σημειωτέον **δὲν παρατηρεῖται πρῶτον φορά** στὴν ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ ἅπια τῆς μαζικῆς μετανάστευσης εἶναι καθοριστικὸς παράγοντας γιὰ τὴς **γεωπολιτικὰς ἐξελίξεις**, ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ γνωρίζουμε κατὰ πότ ποιοὶ συνδέθηκες καὶ πρὸς ποία κατεβύθησαν κινουῖνται ὁλόκληροι λαοὶ σὲ μία χρονικὴ περίοδο.

Ἡ μεγάλῃ μετανάστευση τῶν Γερμανικῶν φύλων στὰ ἐδάφη τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τὸν 4ο καὶ τὸν 5ο αἰῶνα εἶχε σημαντικὰ ἐπιπτώσεις, ἀφοῦ ἐγένε ἀφορμὴ γιὰ τὴν σύσταση νέων ἐθνῶν ἐνὸς τῶν ὁρίων τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ συνετέλεσε στὴν ἀλλοίωσιν τῶν υπαρχόντων ἐθνῶν, μὲ τελικὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας τῆς Αὐτοκρατορίας στὰ χρόνια ποὺ ἐπακολουήσαν.

Ἡ ἀπὸ Σάμου ἀρξαμένη ἔρις περὶ τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν»

"Ἐνὺ ἐπέκειτο ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὸν Οὐκτώβριον ἡ ἐφημερίς μας εἰς τὸ κεντρικὸν τῆς ἄρθρον ἀνέστυρε τὸ ζήτημα τῆς ἀντικανονικῆς συμμετοχῆς τῶν Βορειοελλαδικῶν Μητροπολιτῶν εἰς τὴν ἀποκαλουμένην «Σύναξιν» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου. Παραληλῶς, ἀρρόγραφησε περὶ τοῦ ζητήματος καὶ ὁ κ. Γ. Παπαθανασόπουλος μὲ δύο κείμενα τῶν «Αποριῆς γιὰ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ «Ἐπιχειρήσις διάσπασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Τὸ δεύτερον ἐλάβριμε ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἐκδόσιναν πρὸς τὴμὴν τῆς εἰκοσαετοῦς ποιμαντορίας τοῦ Σεβ. Μητρ. Σάμου κ. Εὐσέβειου, ὅπου ἠρόχηλσε τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας ἡ ἀναφορά τοῦ Παν. Μητρ. Προικηνοῦ σου κ. Ἰωαν.φ. εἰς τὴν «Σύνδοξον» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου. Ἡκολούθησε πρὸς τὸν κ. Γ. Παπαθανασόπουλον ἀπάντησις τοῦ Αρχιμ. Γεράσιμου Φραγκουλάκη καὶ ἑτέρα ἀπάντησις τοῦ κ. Χάρη Ἀνδρεοπούλου, μὲ ἕμμεσον ὑπαίνυμνον πρὸς τὸν Ο.Τ.

Πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Παπαθανασόπουλον

Χαιρόμεθα διότι ὁ ἄλλοτε συμβουλευόμενος τὸν μακαριστὸν Αρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κυρὸν Χριστόδουλον νὰ υποχωρήσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ πείσεις τοῦ Φαναρίου σήμερον ἀντιλαμβάνεται πὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος τῶν «Νέων Χωρῶν» καὶ τὸν κινδύνον, ὁ ὁποῖος ἐνυπάρχει. Καλῶς ἀναφέρει ὅτι «κάκιστα» ὀνομάζονται αἱ «Νέαι Χώρας» διότι, ὑπενθυμίζοντες εἰς αὐτὸν τὰς δηλώσεις τοῦ Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονικῆς (τότε Ἀλεξανδρουπόλεως) κ. Ανθίου τοῦ 1992 εἰς τὴν Ἱ. Σύνδοξον τοῦ Οἱκ. Πατριαρχείου: α) ἡ ὀνομασία εἶναι πολιτικὴ καὶ στερεοτῖ κατῆχλοσιστικὸ περιεχομένου, β) ἔχει παραβλεβῆ ἕνας αἰῶνας διὰ τὴν πρόκλησιν τοὺς καὶ γ) ἡ Πατριαρχικὴ Πράξις τοῦ 1928 δὲν ἀναφέρει αὐτὴ τὴν ὀνομασία. Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ κ. Παπαθανασόπουλος διατυπώνει κάποιον τὴν ἀνυσυχία ἐν ἡ Πράξις ἰσχύει, παραπέμποντες αὐτὸν εἰς τὰ φύλλα τοῦ Ο.Τ. (2068/8-5-2015, 2069/15-5-2015, 2072/5-6-2015, 2080/4-9-2015, 2086/2-10-2015), προκειμένου νὰ ἀντλήσῃ ἀκατάλυτα ἐπιχειρήματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρξε οὐδεμία ἀνάλυσις, ὅπου ἐξηγοῦμε ὅτι ἡ Πράξις δὲν ἰσχύει δὲ iure, διότι ἀντιβάνει πρὸς τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὸν Τόμο τοῦ 1850 καὶ de facto διότι κατέλιθε προσφάτως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Πρὸς τὸν Παν. Αρχιμ. π. Γεράσιμον Φραγκουλάκη

Ο. Γ. Γεράσιμος ἐγένεσθι μὲ τὸ δεύτερον ἄρθρον τοῦ κ. Παπαθανασοπούλου, διότι λέει ὅτι κάνει «ἀναλύσεις» περὶ Ἐθνους καὶ Γένους, τὰς ὁποίας ὁ πᾶν. Αρχιμανδρίτης χαρακτηρίζει «ἐθνικὰ ἐπικινδύνους». Μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν, ὃνλ. «ἐθνικὰ», ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὸν ἰδιὸν διὸ συντάσσεται μᾶλλον εἰς τὸ πλεῖστον τοῦ Ἐθνους καὶ ὃχι μὲ τὸ Γένος, διὰ τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖ πολλάκις ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχης... Ὅσον ἀφορὰ τὸν Ἅγιον Ὅρος κατονικός ἐπίσκοπος τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἶναι ὁ ἐκκἀστοτε Σεβ. Μητρ. Ἱερουσολ. ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία (βλ. Ο.Τ. 2077/10-7-2015), καὶ ὃχι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχης, ὡς ἀναφέρει ὁ π. Γεράσιμος. Ερωτώμενος, ἐπίσης, τὸν π. Γ. Φραγκουλάκη:ν ἡ χρησιμοποιοιυμένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου φράσις «Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας» ἀναφέρεται εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἢ εἰς τὸν Πατριάρχον; Ἄν ἀναφέρεται εἰς τὸν Πατριάρχον, ποῦ εἶναι τὸ πιθανώτερον κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἱστορικὸς Παῦλος Ὀρόσιος¹, περὶποῦ τὸ 420, περιγράφοντας τὴν μετανάστευσιν τῶν Γερμανικῶν φύλων γράφει χαρακτηριστικὰ: «Οἱ Γερμανοὶ, ἀφοῦ διέσχισαν τὴς Ἀλπεῖς, τὴν Ραίτια καὶ ὅλη τὴν Ἱταλία, ἔχουν φθάσει κίλας μπροστὰ στὴν Ραβέννα. Οἱ Ἀλαμάνοι ὀργύνουν τὴ Γαλατία καὶ φθάνουν ἀκόμῃ καὶ στὴν Ἱταλία. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Μακεδονία, ὁ Πόντος καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀφανίζονται ἀπὸ τὸν κατακλισμὸ τῶν Γότθων. Ἡ Δακία πέρα ἀπὸ τὸν Δούναβη χάθηκε γιὰ πάντα. Οἱ Κουάδοι καὶ οἱ Σαρμάτες καταστρέφουν τὴν Παννονία. Οἱ Γερμανοὶ κατακοῦν τὴν ἐξαντλημένη Ἰσπανία».

Θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε πῶς στὴν μετανάστευσιν δὲν ἔβαβαν μέρος λαοὶ ποὺ μετοίκησαν ἐξ ὁλοκλήρου μὲ σκοπὸ τὴν ἐξέυρεσιν καλύτερων συνθηκῶν, διαβίωσις, ἀλλὰ ὁμάδες ποὺ εἶχαν ἀνομοιογενὴ σύνθεσις καὶ ἴσαν ὀργανωμένες κυρίως στρατιωτικῇ, ἀκολουθώντας κάποιον γενάρχη ἢ ἀξιωματοῦχο τοῦ στρατοῦ. Αὐτοὶ ἴταν καὶ ὁ λόγος ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μετανάστευσις πολλὰ φύλα εἶτε ἐξαφανίστηκαν ἢ διασπάστηκαν.

Στὶς ἐπόμενες ἐβδομάδες θὰ παρασταθῇσουμε μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν στήλῃ νὰ δοῦμε, ὅσο τὸ δυνατόν πὸ περικριτά, αὐτὸ τὸ φαινόμενο καὶ θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ τὸ συνδέσουμε μὲ τὸ παρόν καὶ τὴς κατὰστάσεις ποὺ βιώνει πρωτίτως ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρὴ ἡ Εὐρώπη. Ἐπίσης, θὰ δοῦμε κατὰ πότ ποιοὶ συνδέθηκες καὶ μὲ ποιοὺς ὁρους ὑπῆρξε ἡ συνύπαρξις τῶν

Ρωμαίων μὲ τοὺς μετανάστες, ἀλλὰ καὶ ποίος ἴσαν οἱ ἐπιπτώσεις, ὅταν αὐτοὶ οἱ ὄροι δὲν τηρήθηκαν.

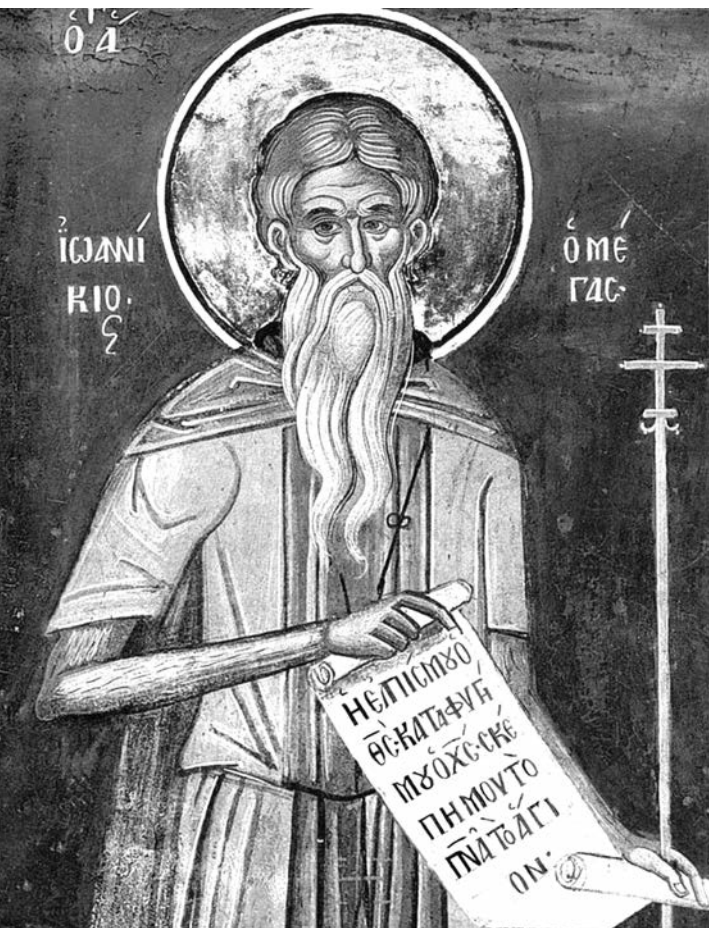
Μ. Β.

Σημείωσις:

1. Paulus Orosius: Ἱερεὺς καὶ ἱστορικὸς ποὺ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου. Ἐγραψε συνολικὰ τρία βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ σημαντικότερο εἶναι τὸ «Historiarum Adversum Paganos Libri VII» (Ἑπτὰ βιβλία τῆς Ἱστορίας κατὰ τῶν Ἑθνικῶν), ποὺ θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ σημαντικὰ Ἰσπανικὰ βιβλία ὁλων τῶν ἐποχῶν, μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐπίδρασιν στὴν ἱστοριογραφία κατὰ τὴν διάρκεια τῆς περιόδου μετὰ τῆς ἀρχαϊότητος καὶ τοῦ μεσάιου αἰῶνα. Παρὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τοῦ δὲν διασφῶνεται πολλὰ βιογραφικὰ τοῦ στοιχείου ἀκόμῃ καὶ γιὰ τὴν χρονολογία τῆς γέννησις τοῦ, γιὰ τὴν ὁποία γίνονται ἀρετὲς ὑποθέσεις. Εἶναι ἱγνώστὸ μὲ βεβαιότητα ὅτι τὸ 415 ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος ἀναφέρει τὸν Paulus Orosius ὡς «νεαρὸ ἱερέα», πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἐκεῖν τὴν χρονικὴ στιγμὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἄνω τῶν 40 ἐτῶν, λόγω τοῦ ὅτι τὸν ἀποκαλεῖ νέο, ἀλλὰ καὶ ὃχι μικρότερος τὸν 30 ἐτῶν λόγω τοῦ ὅτι ἴταν ἱερεὺς. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἡμερομηνία τῆς γέννησις τοῦ μπορεῖ νὰ τοποθετηθεῖ μετὰ τὸν 375 καὶ τοῦ 385, ἂν καὶ ἡ πὸ εὐρέως ἀποδεχτὴ ἡμερομηνία θεωρεῖται ὅτι εἶναι τὸ 383. Αὐτὸ μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ Ὀρόσιος συναντήθηκε μὲ τὸν Ἅγιο Αὐγουστίνου ἴταν 32 ἐτῶν, δηλαδὴ εἶχε χειροτονηθεῖ ἱερεὺς πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια.

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Τὴν 4ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου.

Ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀναφορά τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ ὃχι εἰς τὴν ὁμολογιακὴν στάσιν ἔναντι τῶν Παπικῶν

Τοῦ κ. Β. Χαράλαμπος, θεολόγου

Στὴν πρόσφατῃ εἰσήγησιν τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου, στὴ Σύναξιν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὁρόνου στὶς 30 Αὐγούστου 2015, ἀναφορικὰ μὲ τὴν πορεία τοῦ ἐπίσημου Θεολογικοῦ Διαλόγου, μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παπικῶν, δόλωσε μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι «εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐκστρατείας ταύτης κατὰ τὸν συγκεκριμένον Διαλόγου ἀνταποκρίσονται καὶ περιέργου καὶ καινοφανεῖς Θεολογικὲ ἀπόψεις, ὡς ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ καλεῖται Ἐκκλησία».

Πρὸς ἰσχυροποίηση τῶν ἀποψέων τοῦ προεταί μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ὅτι «ἀρκεῖ ἀπλὴ ἀναγνώσις τῆς προσφωνήσεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου πρὸς τὸν Πάπταν κατὰ τὴν Σύνδοξον τῆς Φερράρας Φλωρεντίας ὡς Ἱατέρα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος συνήγαγε τὰ τέκνα τοῦ ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης κ.λπ... Αὐτὴ τὴν προσφώνησιν ἀβρότητα συμπεριελάβε ὁ Σεβασμιώτατος στὰ ἐπιχειρηματί του, γιὰ νὰ στῇρετὶ τὴν ἀπομυή του, γιὰ τὸ «πὺς ἔβλεπεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης κατὰ τὴν δεύτεραν χιλιετίαν», «παρὰ τὸ ὅτι ἐπιτηλεῖετο τὸ Filio-que ὡς αἰρετικόν».

Αὐτὴ ἡ προσφωνήσις ἀβρότητας, εἶναι ποὺ χαρακτηρίζει τὴν στάση τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀπέναντι στοὺς αἰρετικούς Παπικούς; Τὸ ὅτι καλεῖ τοὺς Παπικούς αἰρετικούς μάλιστα, γιὰτὶ δὲν ἀναφέρεται ὁ Σεβασμιώτατος; Γιατί ἡ ἐπιλεκτικὴ ληροσύνη τοῦ γεγονότος ὅτι αἰρετικὸς ἐκλάσει τοὺς Παπικούς;

Δηλαδὴ μελετώντας κανεὶς τὴν στάση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως μας ἀπὸ καταβαλίνας; Αὐτὸ ἐνὶ τὸ κατὰστάλαγμα τῆς ὁμολογιακῆς στάσης τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ποὺ ἔωσσε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ Παπικὴ λήθη; Ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀναφορά τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου, ἀποτελεῖ στρεβλῶσις τῆς καθόλου ὁμολογιακῆς στάσεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Γιὰτὶ ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀναφορά γιὰ τὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ μία προσφώνησι; Διότὶ τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα περὶ τοῦ πῶς ἔβλεπεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης κατὰ τὴν δεύτεραν χιλιετίαν, ἀπλὰ τὸ λεκτικὸ μᾶς προσφωνήσεως ἀβρότητας; Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὴν δεύτεραν χιλιετίαν θεωροῦσε τὸν Πάπα ὡς Ἱατέρα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος συνήγαγε τὰ τέκνα τοῦ ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης; Αὐτὸ κανεὶς καταλαμβάνει ἀπὸ τὴν στάση τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀπέναντι στοὺς αἰρετικούς Παπικούς;

Εἶναι «Ἐθνικὴ Ἐκκλησία», ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς κατηγορεῖται, ἡ τὸ Οἱκ. Πατριαρχεῖον; Ἡ ταῦτις τῆς διοικητικῆς μεριμνῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ ὄρια ἐνὸς Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται καὶ Ὁρθόδοξοι ἄλλων ἐθνότητων καὶ ὃχι μόνον Ἑλλήνες, εἶναι ἡ ἀληθὴς Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶθε Ἐπαρχία εἶναι συγκεκριμένην γεωγραφικὴν ἑκτασιν ἀνεξαρτήτως τοῦ γένους τῶν κατοίκων. Ἀπεναντίας, δὲν εἶναι ὑποστηρίξις τῆς ἰδέας τοῦ ἐθνολητισμοῦ νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον ὅτι ὁ ὅπου γῆς Ἑλλήνες ἀνήκουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ;

Τέλος, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ Βορειοελλαδικτὴ Μητροπολιτὴ ἀνήκουν διοικητικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ πνευματικῶς εἰς τὸ Οἱκ. Πατριαρχεῖον, δὲν ἔχει προηγουμένον εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, μὲν ἐδράζεται ἐπὶ οὐδενὸς Ἱ. Κανό-ν. καὶ εἰσάγει διαχριστὸν ἰν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιπροσθετως, ἀλλοι-ωμένη τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν, καθὼς θεωρούμενος ὑπὸ τὸ πρῆμα τῆς ἀποκοτῆς τῆς διοικητικῆς λειτουργίας ἀπὸ τὴν πνευματικὴν εἰσά-γει ἕνα ἰδιότυπον ἐκκλησιολογικὸν μονοφασισμὸν, ἐνῶ ὑπὸ τὸ πρῆμα τῆς διακρίσεως πνευματικῆς καὶ διοικητικῆς ἐξουσίας εἰς δύο δια-φορετικούς φορεῖς, ἐπιβάλλει τὴν ἀρχὴν τῆς συναλληλίας ἐνὸς τῶν ἐσωτερικῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. τὴν ἐκκοσμίκευσιν. Ἅγιος

Μάρκος ὁ Εὐγενικός¹, μετ. Β. Ἰωαν-νίδου – Περιοδικὸ Ῥηγόριος Πα-λαῦς² τευχ. 395-6). Τὸ περὶ «ἀκαί-ματος στάσεις τοῦ ἐν τῇ Ὁρθόδο-ξῃ» ἐρμηνεύει ἐπακριβῶς τὴν στάση τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ ὃχι ἡ ἀγγίστησις σὲ μία προλο-γικὴ ἀναφορά, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ξε-κάθαρο δεῖγμα προσφωνήσεως ἀβρότητας καὶ ὃχι ἀναγνώρισιν τῶν ἀποκοτῶν τῶν Παπικῶν, ὡς κανο-νικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁποία πορεῖται «ἐν παραλήλῳ», μὲ τὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐκκαθαρὴ ἐκκλησιολογικὴ στρεβλῶσις.

Καμὶ ἀναφορά δὲν γίνεται συνή-θως στὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικὸ ἀπὸ τοὺς ἐμπλεκόμενους στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς Παπικούς καὶ δὲν μᾶς ἔχουν συνηθεῖ μὲ ἀναφορὰς στὸν μεγάλου αὐτὸν Ὁμολογητῇ.

Ἀνάλογη τῆς στάσεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀπέναντι στοὺς Παπικούς εἶναι καὶ ἡ στάση τοῦ Ἀγίου Βασιλίου. Ὁ Ἅγιος Βασι-λειος στὴν Πρὸς Ἀμφιλόχον περὶ κανόνων καὶ ὁ Καθθαροὶ καὶ αὐτοὶ τὸν ἀπελαχμένον εἰσί... διότι ἡ μὲν ἀρχὴ διὰ σχίσματος γέγονεν». «Οἱ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάτες», συν-εῖχεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος «οὐκέτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύμα-τος ἐν ἡμῖν». Τὸ αὐτὸ δὲν συνέ-βηκε μὲ τοὺς Παπικούς; Ἀπὸ τὸ ἐτος 1054 μ.Χ., οἱ Παπικοὶ εἰς τῶς αἰρέ-σεις περιετέσαν. Ἡ Μία Ἁγία Ἐκκλησία δὲν ἀπώλεσε τὴν Οἰκου-μενικότητά της μετὰ τὴν ἀποκοτῇ τῶν Παπικῶν ἀπὸ αὐτὴν. Οἱ ἀπο-στάτες Παπικοὶ τὴν Χάριν ἀπώλε-σαν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κατέχει πλήρη καὶ ἀναλλοίωτον τὴν διδα-σκαλίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς μῆς, ἀπὸ καταβαλίνας; Αὐτὸ ἐνὶ τὸ κατὰστάλαγμα τῆς ὁμολογιακῆς στά-σεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενι-κοῦ, ποὺ ἔωσσε τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴ Παπικὴ λήθη; Ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀνα-φορά τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου, ἀποτελεῖ στρεβλῶσις τῆς καθόλου ὁμολογιακῆς στάσεως τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Γιὰτὶ ἡ ἐπιλεκτικὴ ἀναφορά γιὰ τὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ μία προσφώνησι; Διότὶ τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα περὶ τοῦ πῶς ἔβλεπεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης κατὰ τὴν δεύτεραν χιλιετίαν, ἀπλὰ τὸ λεκτικὸ μᾶς προσφωνήσεως ἀβρότητας; Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὴν δε-ύτεραν χιλιετίαν θεωροῦσε τὸν Πάπα ὡς Ἱατέρα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμέ-νην Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος συνήγαγε τὰ τέκνα τοῦ ἀπὸ περάτων τῆς οἰκουμένης; Αὐτὸ κανεὶς καταλ-βαίνει ἀπὸ τὴν στάση τοῦ Ἀγίου Μάρ-κου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀπέναντι στοὺς αἰρετικούς Παπικούς;

Ἀπονομὴ τοῦ Μακεδονικοῦ Βραβείου εἰς τὸν π. Γεώργιον Μεταλληνόν

Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Χρονικά τῆς Δρά-μας» τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὸ Ἱδρυμα Μακεδονικοῦ Βρα-βείου, πραγματοποιεῖ τὴν ἐτήσια τε-λετὴ ἀπονομῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Βραβείου, στὴν κεντρικὴ αἴθουσα ἐκδόσεων τοῦ Δημοτικοῦ Ὑδείου Δράμας, τὴν Τετάρτῃ 28 Ὀκτωβρίου καὶ ὡρὰ 19:00, ὑπὲρ τὴ συνδιοργά-νωσιν τῆς Περιφερειακῆς Ἑνώτητος Δράμας, τοῦ Δήμου Δράμας καὶ τῆς Δ.Ε.Κ.Π.Ο.Τ.Α. Δράμας. Τῶμνην προσυποκίτῃται γιὰ τὸ ἐτος 2015 εἶναι ὁ θεολόγος & φιλόλογος Πατέ-ρας Γεώργιος Μεταλληνός, γιὰ τὸ ἴθος καὶ τὴν ἀνεκτίμητὴν προσφορὰ τοῦ στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὸν Ἑλληνισμό, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρ-κεια τῆς ἐκδόλωσης, θὰ ἀναπτύξει ὁμιλίαν μετὰ: Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΙΔΑ-ΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ "εὐδοκίαν τὸ ἐλευθεροῦν" (Περικλέ-ους Ἐπιτάφιος) ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλή-θητε" (Ἐπ. Παῦλος, Γαλ. 5,13).

Νεανικά Ζητήματα

«Δὲν ἔχω τίποτ’ ἄλλο νὰ πιστέψω!...»

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ μάτς, καλοὶ μου φίλοι, ἄρχισε ἡ λεηλασία. Με-ρικές δεκάδες χούλικαν κατέστρε-ψαν στὴ γύρω περιοχὴ, τὰ πάντα. Πέταξαν ὅσες πέτρες εἶχαν μαζί τους καὶ χρησιμοποίησαν τὰ ζύλα, ποὺ εἶχαν κρυμμένα στὰ μπουφάν τους ἐναντίον ἀστυνομικῶν, φιλά-θλων, ἀντιπάλων, περαστικῶν, παιδιῶν... Δημιούργησαν κυκλο-φορικὰ συμφόρηση, τραυματί-σαν πολλούς, ἔφεραν στὴν πε-ριοχὴ τὸ χάος...

"Ἐνας ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ τὸν συνέ-λαβε ὁ ἀστυνομικ, ὅταν ρωτήθηκε πῶς τὸν εἰσαγγελεῖ γιὰτὴ συμπερι-φέρεται ἐτσι, ἀπάντησε: «**Ἡ ὁμά-δα εἶναι ὁ θεὸς μου. Μπορῶ καὶ νὰ πεθάνω γι’ αὐτὴν... Δὲν ἔχω τίποτ’ ἄλλο νὰ πιστέψω... Κι αἰσθάνθηκα προδομένος ὅταν ἔχασα...**»!

Τὶ τραγικὴ ὁμολογία: «**Δὲν ἔχω τίποτ’ ἄλλο νὰ πιστέψω...**»! Σὲ στιγμὲς ἡρεμίας, αὐτοκριτικῆς καὶ εἰλικρινείας, πόσες φορὲς δὲν ἔρχεται στὴς καρδιές καὶ τὰ χεῖλη πολλῶν νέων, τοῦτῃ ἡ φοβερὴ ἀλήθεια!

Νὰ γιὰτὶ κάποιου πιστεύουν στὸ χάος καὶ τὴν «καταβρίσκουν», ὅταν τὸ δημιουργοῦν!

Νὰ γιὰτὶ ἄλλοι τρέχουν μὲ τὴς «χιλιάρους», σὰν τὰ βεγγαλικά στὶς λεωφόρους, κάνοντας «σοῦζες» καὶ «κόντρες», λὲς καὶ θέλουν νὰ ἐφεύγουν ἀπὸ κάπου καὶ ἀπὸ κά-τι, ποὺ τοὺς βασανίζει πάρα πολ-λὸ!

Νὰ γιὰτὶ ἄλλοι καταφεύγουν στὴ διασκέδασιν, τὸ λεγόμενο «clamping», τὰ νυχτερινὰ «ξε-φαντώματα», καὶ τὴν ἐν γένει χα-σιμωλή, μεγαλώνοντας ἀκόμῃ πὺς τοῦ τὸ κενὸ καὶ ῥ’ ἀδιέξοδα μέσα τους!

Νὰ γιὰτὶ ἄλλοι δὲν χάνουν καμ-μία συναισθαί τοῦ... ρὸκ στερεώ-ματος, γιὰτὶ παθιάζουν, «κου-φαίνονται» καὶ «φτιάχνονται» μὲ ὅλες ἐκείνες τὴς ἐξαλλουστὲς, ποὺ τὸ συνοδεύουν καὶ μάλιστα στὰ διατάσσων!

Νὰ γιὰτὶ ἄλλοι, οἱ κατὰ τὰ ἄλλα ἴσχυοι, χάνονται στὶς ὀθόνες, ξευ-νοῦν μὲ τὰ βιντεοπαιχνίδια, τὰ κοι-νωνικὰ δίκτυα καὶ τ

‘Η προετοιμαζομένη Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνδοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ (ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ- ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

Τοῦ Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ Γραφ. Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱ.Μ. Πειραιῶς (6ον)

Γ) Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὴν Συνεδρία καὶ τὰς Διασκέψεις

Μιά ἄλλη θλιθερὴ διαπίστωση, ἀπὸ τὴ μέχρι σήμερα γεγνημένα Συνεδρία καὶ Διασκέψεις, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ἐπιλεχθέντα πρόσωπα εἶχαν οἰκουμενιστικὸ φρόνημα καὶ προέρχονταν κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν ἀκαθόριστο κύρου. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐπιλεγέντας ἀντιπροσώπους δέκνυνται ὅς οἰκουμενιστοὺς στόχους τὴν Διασκέψιν καὶ τὸλμησαν νὰ διαφοροποιηθῶν, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τῆς Διασκέψεως, ἢ παρατήρησαν ἀπὸ μόνου τους. Τὰ οἰκουμενιστικὰ κριτήρια ἐπιλογῆς τῶν προσώπων δεικνύουν ἀκόμη καὶ πολὺ σημαντικὸ, ὅτι ἡ **λογοκρατούμενη σκέψις καὶ ἡ ἀκαδημαϊκὴ θεολογία ἐρχονται οὐσιαστικὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως. Παύει δηλαδὴ νὰ πρόεχει ἡ ἀναζήτηση ἁγίων καὶ θεοφόρων ἀνδρῶν, με θεῖο φωτισμὸ, με ἁληθινὰ Ὁρθόδοξα, ὁμολογιακο-μυστηριακὰ φρόνημα, καὶ ἀποκλείεται ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀπὸ τῆς Διασκέψεως, ἐνῶ ἐπιλέγονται πρόσωπα με πανεπιστημιακὲς ἐπιστάσεις καὶ περηνγιένες, ποὺ ἐμπνέονται καὶ ἐκφράζουν τὸ οἰκουμενιστικὸ πνεῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς Νέας Ἑποχῆς.**

Ἀλλὰ τὸ ἐξ ἴσου θλιβερό εἶναι καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἀκόμη καὶ πρὶ μέλλουσας νὰ συγκληθῇ Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνδοδος δὲν θὰ συμμετάσχουν ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐπίσκοποι τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μόνον ἓνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀντιπροσώπων ἀπὸ καθεὶ τοπικὴ Ἐκκλησία. Ἡ τελικὴ ἀπόφασις τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων, (6-9 Μαρτίου 2014), νὰ ἐκπρωσιωτηθεῖ ἡ καθεὶ τοπικὴ Ἐκκλησία με ἓνα ποτὶν περιορισμένον ἀριθμὸ μελών, (24 μέλη), καὶ ἡ καθεὶ τοπικὴ Ἐκκλησία νὰ ἔχει δικαίωμα μόνον μίας ψήφου, ἀποτελεῖ πρωτοφανὲς κανονιστὶ, ἐξ-ἔν πρὸς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ γεννῶνται εὐλόγη τὰ ἐρωτήματα: **Πότε στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἀποκλείσθηκαν κανονικὸι ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸν Τοπικὴ ἢ Οἰκουμενικὴ Σύνδοδο;** Ἀν στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἐφαρμόζονταν τὸ σύστημα τῶν ἀντιπροσωπίων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, τότε οἱ αἰρετικοὶ ἀρχιεπίσκοποι θὰ ἐπέλεσαν ὡς ἀντιπροσώπους τοὺς ὁμόφρονές τους ἐπίσκοπους καὶ θὰ ἐπικρατοῦσε ἡ πλάνη. Ἀλλὰ καὶ με ποιά κριτήρια θὰ ἐπιλεγόντο οἱ ἀντιπρόσωποι; Θὰ ψηφισθῶν ἀπὸ τίς κατὰ τόπους Συνόδους ἢ θὰ ὁρισθῶν με κριτήριον τὴν ἐνδοτικότητα στὸ θέματα πίστεως;

Τὰ τρία τελευταῖα θέματα, ποὺ ἔχουν ἐμφανὴ καὶ ἔντονον οἰκουμενιστικὸν χαρακτήρα, ἀποσκοποῦν στὴν ἐδραίωσις τῆς παναιρέσεως τοῦ Δια-χριστιανισμοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γιά τὴν ἐπιτεύχῃ τους τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κινήθηκε πᾶνω σὲ δύο βασικοὺς ἀξόνες: **α) Στὴν προώθησιν τῶν Διαλόγων με τῆς διάφορας χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως, με σκοπὸν τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον ἐνῆσι με βάση τῆς ἀναπτυχθείσας αἰρετικῆς θεωρίας καὶ ἰδίως τὸ δογματικὸ μινωολογισμὸ καὶ τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας, καὶ β) στὴν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ προσεδίδε τὸ ἀπαυμένο ἐκκλησιαστικὸ κύρος καὶ νομιμότηα στὴν ἐπιχειρομένη διά μέσου τῶν διαλόγων ἐνῆσι τῆς Ὁρθόδοξης με τῆς χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως χωρὶς δογματικὴν συμφωνίαν καὶ ἐπιτορήσῃ στὴν Ὁρθόδοξίαν.** Οἱ προδοτικῆς ἄλλωστε κατὰ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὴν **Τῇ Γενικῇ Συνέλευσιν τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Επιτροπῆς στὸ Βalamand, τὸ 1993,** καὶ οἱ ἐξ ἴσου προδοτικῆς συμφωνίαις στὸ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν στὰ πλαίσια τῆς **9ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τὸ 2006,** ἐπιβεβαιώνουν τὸν λόγον τὸ ἀληθές.

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Ἑρμηνεία τοῦ 10ου Παλμοῦ

Τοῦ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

1. Σήμερον, ἀδελφοί μου χριστιανοί, θὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τὸν 10ο ψαλμὸ τοῦ Ψαλμτοῦ καὶ παρακαλῶ νὰ προσεξεῖτε τὴν ἐρμηνεία του. Ὁ ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ καταδιώκεται ἀπὸ ἐχθρούς, ἀλλὰ ἔχει θύνατὴ πίστιν καὶ πεποίθησιν ὅτι θὺν καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ λέγει: «Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα» (στῆ. 1). Οἱ φίλοι οὖν τοῦ ποιητοῦ μὰς τὸν συμβουλεύουν, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν του, νὰ φύγῃ, νὰ πᾶει νὰ κρυφθῇ στὰ βουνά, σὰν ποταλκὶ (μεταναστεύειν εἰς τὰ ὄρη αὐτοῦ στρουθίων», στῆ. 1). Γιατὶ οἱ ἐχθροὶ του, τοῦ λέγουν, εἶναι δυνατωτέροι ἀπ’ αὐτόν. Εἶναι ὑπερβλημένον ἐναντίον του («νέκτεταν τόξον, ἠτοίμασαν βέλη εἰς φερέτραν», στῆ. 2). Ὅμως τὸν τὰ κρέμασαν ὅλα, δὴα ὅσα ἔκανε, καὶ τώρα τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνει αὐτός, ἀπὸ τὸ νὰ φύγῃ («δὲ ἂν σὺ καταπίσῃς καθέλων, ὁ δὲ δικαίος τὴ ἐποίησε», στῆ. 3).

2. Σ’ αὐτὰ τὰ μικρὸμυχα λόγια τῶν φίλων του ὁ ποιητῆς ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι πίστιν στὸν Θεό, ὁ Ὅποιος δὲν εἶναι μόνον ψηλὰ καὶ μακρὰ, πᾶνω στὸν οὐρανὸν («Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ», στῆ. 4), ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ κοντὰ σ’ αὐτὸν: Κατοικεῖ ἐν τῷ ἁγίῳ Ναῷ του: «Κύριος ἐν τῷ ναῷ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ» (στῆ. 4). Ἐπομένως θὰ καταφύγῃ στὸν Ναό, θὰ προσευχηθεῖ καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεός. Πιστεύει δὲ ἀπόλυτα ὁ ποιητῆς μὴς στὴν βοηθεία τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Θεός ἐπιβλέπει με ἐμμένεια στὸν «πέντη-

αίρεσιν» καὶ στὴν προώθησιν τῆς παγχιαντικῆς ἐνότητος, με βάση τῆς ἀρχῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ θέματα: Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν λαῶν, καὶ ἄρουν τὸν φυλετικῶν διακρίσεων, ἀφροῦ στὴν προώθησιν τῶν Διαθρησκευτικῶν Διαλόγων στὰ πλαίσια τοῦ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, με ἀπώτερο στόχον τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον «πανθρησκευτικὴ ἐνότητι».

Ἀπὸ τὰ παρὰ πάνω θέματα, τὰ τέσσαρα πρῶτα ὑπῆρχαν τὰ πρὶ ἀκανθώδη καὶ δυσεπιπλῆτα, καὶ προκάλεσαν τῆς περισσότερες διαφωνίης, (ἰδίως μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας), ἐξακολουθοῦν δὲ ἐν παλαιῶς, με ἐξάρρησιν ἴσως αὐτοῦ τῆς Διαστορῆς, νὰ παραμένουν ἄλυτα μέχρι σήμερα, τὰς τῆς μὲχρι τώρα γενομένης συζητήσεως καὶ προτάσεως λύσεως. Καὶ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται δὲν πρόκειται νὰ βρεθῇ λύση, ἂν δὲν γίνουν ἀμοιβαίης ὑποχωρήσεις.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει μέχρι σήμερα μιά ἀνοικτὴ πλὴνιχὸ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν **ὁλις ἀκριτὴ, ἐπὶπλοκήν καὶ βεβαιωμένην ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ υιοθετήσῃ τὸ νέο ἡμερολόγιον**, συμπαρσάροντας καὶ ὁρισμένης τοπικῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς τὴν ὁμόφωνη γνώμη ὁλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, με ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργητοῖς σχίσματα καὶ διαίρεσεις στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γιά τὰ ζήτηματα τῶν κωλύματῶν τοῦ γάμου, καὶ τῆς ἀναπροσμηγνὸς τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἤδη ἀποφασθεῖ με ἱερους κανόνες Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖοι, ἐπαθεῖ ἔχουν διαχρονικὸ χαρακτήρα, δὲν ἐπιδέχονται τροποποιήσεως καὶ ἀλλαγῆς.

Τὰ τρία τελευταῖα θέματα, ποὺ ἔχουν ἐμφανὴ καὶ ἔντονον οἰκουμενιστικὸν χαρακτήρα, ἀποσκοποῦν στὴν ἐδραίωσις τῆς παναιρέσεως τοῦ Δια-χριστιανισμοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γιά τὴν ἐπιτεύχῃ τους τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κινήθηκε πᾶνω σὲ δύο βασικοὺς ἀξόνες: **α) Στὴν προώθησιν τῶν Διαλόγων με τῆς διάφορας χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως, με σκοπὸν τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον ἐνῆσι με βάση τῆς ἀναπτυχθείσας αἰρετικῆς θεωρίας καὶ ἰδίως τὸ δογματικὸ μινωολογισμὸ καὶ τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας, καὶ β) στὴν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ προσεδίδε τὸ ἀπαυμένο ἐκκλησιαστικὸ κύρος καὶ νομιμότηα στὴν ἐπιχειρομένη διά μέσου τῶν διαλόγων ἐνῆσι τῆς Ὁρθόδοξης με τῆς χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως χωρὶς δογματικὴν συμφωνίαν καὶ ἐπιτορήσῃ στὴν Ὁρθόδοξίαν.** Οἱ προδοτικῆς ἄλλωστε κατὰ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὴν **Τῇ Γενικῇ Συνέλευσιν τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Επιτροπῆς στὸ Βalamand, τὸ 1993,** καὶ οἱ ἐξ ἴσου προδοτικῆς συμφωνίαις στὸ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν στὰ πλαίσια τῆς **9ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τὸ 2006,** ἐπιβεβαιώνουν τὸν λόγον τὸ ἀληθές.

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Τὰ τρία τελευταῖα θέματα, ποὺ ἔχουν ἐμφανὴ καὶ ἔντονον οἰκουμενιστικὸν χαρακτήρα, ἀποσκοποῦν στὴν ἐδραίωσις τῆς παναιρέσεως τοῦ Δια-χριστιανισμοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γιά τὴν ἐπιτεύχῃ τους τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κινήθηκε πᾶνω σὲ δύο βασικοὺς ἀξόνες: **α) Στὴν προώθησιν τῶν Διαλόγων με τῆς διάφορας χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως, με σκοπὸν τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον ἐνῆσι με βάση τῆς ἀναπτυχθείσας αἰρετικῆς θεωρίας καὶ ἰδίως τὸ δογματικὸ μινωολογισμὸ καὶ τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας, καὶ β) στὴν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ προσεδίδε τὸ ἀπαυμένο ἐκκλησιαστικὸ κύρος καὶ νομιμότηα στὴν ἐπιχειρομένη διά μέσου τῶν διαλόγων ἐνῆσι τῆς Ὁρθόδοξης με τῆς χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως χωρὶς δογματικὴν συμφωνίαν καὶ ἐπιτορήσῃ στὴν Ὁρθόδοξίαν.** Οἱ προδοτικῆς ἄλλωστε κατὰ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὴν **Τῇ Γενικῇ Συνέλευσιν τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Επιτροπῆς στὸ Βalamand, τὸ 1993,** καὶ οἱ ἐξ ἴσου προδοτικῆς συμφωνίαις στὸ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν στὰ πλαίσια τῆς **9ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τὸ 2006,** ἐπιβεβαιώνουν τὸν λόγον τὸ ἀληθές.

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Ἑρμηνεία τοῦ 10ου Παλμοῦ

1. Σήμερον, ἀδελφοί μου χριστιανοί, θὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τὸν 10ο ψαλμὸ τοῦ Ψαλμτοῦ καὶ παρακαλῶ νὰ προσεξεῖτε τὴν ἐρμηνεία του. Ὁ ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ καταδιώκεται ἀπὸ ἐχθρούς, ἀλλὰ ἔχει θύνατὴ πίστιν καὶ πεποίθησιν ὅτι θὺν καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ λέγει: «Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα» (στῆ. 1). Οἱ φίλοι οὖν τοῦ ποιητοῦ μὰς τὸν συμβουλεύουν, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν του, νὰ φύγῃ, νὰ πᾶει νὰ κρυφθῇ στὰ βουνά, σὰν ποταλκὶ (μεταναστεύειν εἰς τὰ ὄρη αὐτοῦ στρουθίων», στῆ. 1). Γιατὶ οἱ ἐχθροὶ του, τοῦ λέγουν, εἶναι δυνατωτέροι ἀπ’ αὐτόν. Εἶναι ὑπερβλημένον ἐναντίον του («νέκτεταν τόξον, ἠτοίμασαν βέλη εἰς φερέτραν», στῆ. 2). Ὅμως τὸν τὰ κρέμασαν ὅλα, δὴα ὅσα ἔκανε, καὶ τώρα τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνει αὐτός, ἀπὸ τὸ νὰ φύγῃ («δὲ ἂν σὺ καταπίσῃς καθέλων, ὁ δὲ δικαίος τὴ ἐποίησε», στῆ. 3).

2. Σ’ αὐτὰ τὰ μικρὸμυχα λόγια τῶν φίλων του ὁ ποιητῆς ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι πίστιν στὸν Θεό, ὁ Ὅποιος δὲν εἶναι μόνον ψηλὰ καὶ μακρὰ, πᾶνω στὸν οὐρανὸν («Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ», στῆ. 4), ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ κοντὰ σ’ αὐτόν: Κατοικεῖ ἐν τῷ ἁγίῳ Ναῷ του: «Κύριος ἐν τῷ ναῷ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ» (στῆ. 4). Ἐπομένως θὰ καταφύγῃ στὸν Ναό, θὰ προσευχηθεῖ καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεός. Πιστεύει δὲ ἀπόλυτα ὁ ποιητῆς μὴς στὴν βοηθεία τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Θεός ἐπιβλέπει με ἐμμένεια στὸν «πέντη-

αίρεσιν» καὶ στὴν προώθησιν τῆς παγχιαντικῆς ἐνότητος, με βάση τῆς ἀρχῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ θέματα: Συμβολὴ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν λαῶν, καὶ ἄρουν τὸν φυλετικῶν διακρίσεων, ἀφροῦ στὴν προώθησιν τῶν Διαθρησκευτικῶν Διαλόγων στὰ πλαίσια τοῦ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, με ἀπώτερο στόχον τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον «πανθρησκευτικὴ ἐνότητι».

Ἀπὸ τὰ παρὰ πάνω θέματα, τὰ τέσσαρα πρῶτα ὑπῆρχαν τὰ πρὶ ἀκανθώδη καὶ δυσεπιπλῆτα, καὶ προκάλεσαν τῆς περισσότερες διαφωνίης, (ἰδίως μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας), ἐξακολουθοῦν δὲ ἐν παλαιῶς, με ἐξάρρησιν ἴσως αὐτοῦ τῆς Διαστορῆς, νὰ παραμένουν ἄλυτα μέχρι σήμερα, τὰς τῆς μὲχρι τώρα γενομένης συζητήσεως καὶ προτάσεως λύσεως. Καὶ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται δὲν πρόκειται νὰ βρεθῇ λύση, ἂν δὲν γίνουν ἀμοιβαίης ὑποχωρήσεις.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει μέχρι σήμερα μιά ἀνοικτὴ πλὴνιχὸ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν **ὁλις ἀκριτὴ, ἐπὶπλοκήν καὶ βεβαιωμένην ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ υιοθετήσῃ τὸ νέο ἡμερολόγιον**, συμπαρσάροντας καὶ ὁρισμένης τοπικῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς τὴν ὁμόφωνη γνώμη ὁλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, με ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργητοῖς σχίσματα καὶ διαίρεσεις στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γιά τὰ ζήτηματα τῶν κωλύματῶν τοῦ γάμου, καὶ τῆς ἀναπροσμηγνὸς τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἤδη ἀποφασθεῖ με ἱερους κανόνες Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖοι, ἐπαθεῖ ἔχουν διαχρονικὸ χαρακτήρα, δὲν ἐπιδέχονται τροποποιήσεως καὶ ἀλλαγῆς.

Τὰ τρία τελευταῖα θέματα, ποὺ ἔχουν ἐμφανὴ καὶ ἔντονον οἰκουμενιστικὸν χαρακτήρα, ἀποσκοποῦν στὴν ἐδραίωσις τῆς παναιρέσεως τοῦ Δια-χριστιανισμοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γιά τὴν ἐπιτεύχῃ τους τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κινήθηκε πᾶνω σὲ δύο βασικοὺς ἀξόνες: **α) Στὴν προώθησιν τῶν Διαλόγων με τῆς διάφορας χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως, με σκοπὸν τὴν οἰκουμενιστικὸν τύπον ἐνῆσι με βάση τῆς ἀναπτυχθείσας αἰρετικῆς θεωρίας καὶ ἰδίως τὸ δογματικὸ μινωολογισμὸ καὶ τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας, καὶ β) στὴν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ προσεδίδε τὸ ἀπαυμένο ἐκκλησιαστικὸ κύρος καὶ νομιμότηα στὴν ἐπιχειρομένη διά μέσου τῶν διαλόγων ἐνῆσι τῆς Ὁρθόδοξης με τῆς χριστιανικῆς ὁμολογιῆς-αἰρέσεως χωρὶς δογματικὴν συμφωνίαν καὶ ἐπιτορήσῃ στὴν Ὁρθόδοξίαν.** Οἱ προδοτικῆς ἄλλωστε κατὰ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὴν **Τῇ Γενικῇ Συνέλευσιν τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Επιτροπῆς στὸ Βalamand, τὸ 1993,** καὶ οἱ ἐξ ἴσου προδοτικῆς συμφωνίαις στὸ Διάλογον μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν στὰ πλαίσια τῆς **9ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ποὺ ἐπιχειρήθηκαν στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τὸ 2006,** ἐπιβεβαιώνουν τὸν λόγον τὸ ἀληθές.

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ὁφροῦν σὲ ζήτηματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ πρακτικὰ προβλήματα ποιμαντικῆς φύσεως τὰ δύο ἐπόμενα: Σχέσεις Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἀναφέρονται στὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τῆς χριστιανικῆς

Μιά πολὺ βασικὴ διαπίστωση, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς θεματολογίας τοῦ παρὰ πάνω καταλόγου, εἶναι ὅτι ἐπομένως: Τὸ ζήτημα τοῦ κοιντοῦ ἡμερολογίου, κωλύματα γάμου, ἀναπροσμηγνὶ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξε

Διαχρονικά και βαρυσήμαντα τά μηνύματα, πού εκπέμπει το ήρωϊκόν ἔπος τοῦ 1940-41*

«Οὔτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὔτοι ἐν ἵπποις,
ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν
μεγάλυνθησάμεθα. Αὐτοὶ συνεπορεύθησαν καὶ ἔπεισαν,
ἡμεῖς δὲ ἀνστήσαμεν καὶ ἀνυμώθημεν!» (Ψαλμ. θ' 8-9).

I. Προοίμιον

Τῶν μεγάλων ἡμερῶν οἱ Ἑπτεταί, στὰ Ἐθνη ἐκείνα πού γνωρίζουν τὰ πνεύματα τῶν ἐαυτῶν τους, εἶναι ἀφορμὴ γὰ μνημονίαν δόξας, προβολῆς παραδειγμάτων αἰωνίων καὶ λήμψης μηνυμάτων μὲ τὸν «δέκτην» τῆς ψυχῆς μᾶς.

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, πού γιορτάζουμε σήμερα μετὰ ἀπὸ 65 χρόνια, ἦταν ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἑλληνικός λαός, ἐνωμένος σὲ μιὰ ψυχὴ, ἀρνήθηκε τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ πρῶταεῖς τὸ στήθος τὸν στούς ἐπιθρομεῖς Ἱταλοῦς, ἐπιτελέσας τὸ θαῦμα τοῦ '40.

Τὰ ιστορικὰ γεγονότα μᾶς εἶναι γνωστὰ καὶ δὲν θὰ τὰ ἐπαναλάβουμε. Δὲν τὰ ἀξιολογοῦμε, ὁμῶς, ἀπλῶς ὡς «*ιστορικὴ γνῶσις*», διότι τότε δὲν θὰ εἶχαν καμία σημασία, ἀλλ' ὡς «*ἐνεργητικότητα τῆς ζωῆς*» καὶ ὡς φόρους, πού στέκουν ὁδηγητικοὶ στὴν πορεία τοῦ δικοῦ μᾶς λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τοῦ πλανῆτῆ μᾶς.

Ποιά μηνύματα λοιπὸν εκπέμπει τὸ Ἔπος τοῦ '40 καὶ σὲ μᾶς σήμερα, ἀλλὰ καὶ στὶς γενεὲς πού θ' ἀκολουθήσουν;Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ θέμα τῆς σημερινῆς πανηγυρικῆς μᾶς ὁμιλίας, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ εορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς μᾶς Ἑπτεταί.

II. Μηνύματα τοῦ '40

Ἡ Πίστις καὶ ἡ Παράδοση
ὑπῆρξαν οἱ κύριοι συντελεστὲς τῆς Νίκης τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ἀρα, ἡ πίστις καὶ οἱ ἐλληνορθόδοξες παραδόσεις θ' ἀποτελοῦν πάντοτε τὴν προσηγητικὴ ἔλκα καὶ ὄχι τὴν ὀπισθοδρόμησιν καὶ τὴ «*συντήρησις*» (ὅπως λένε μερικοί), γιὰ τὴν ἐθνικὴν μᾶς ἐπιβίωσιν.

Δυνατὸ κίνητρο ὑπῆρξε ἡ πολιτισμικὴ μᾶς κληρονομία, Ἑλληνισμός καὶ Ὁρθόδοξία.

Ἡ πίστις μετέβαλε καὶ μεταβάλλει τοὺς δειλοὺς σὲ γενναίους, τοὺς πλούσιους σὲ εὐεργετές, τοὺς πτωχοὺς σὲ γενναίους ἁγίους· ἀνδρώμει τὰ παῖδιά στερεώνει τῆς γυναικῆς ἐνδαρρύνει τοὺς νέροντες...

Αὐτὸ παρατηρήθηκε καὶ στὸν ἀγῶνα τοῦ '40, πού δὲν ἔλειπε καμιά κοινωνικὴ τάξη ἀπ' αὐτόν. Ὁ γεωργός, ὁ γιαντρός, ὁ ἱεροσκόμος ἐρυθροσταυρωτοῖς, οἱ τραυματιστοί, οἱ ἱερεῖς, ὁ θεατρικός συγγραφέας, ὁ γυναικαί-νοικοκύρης, ὁ λογοτέχνης, ὁ ἐπιστήμονας κ.ἀ. πρόσφεραν τὴς υπηρεσίες τους στὸν ἀγῶνα, ὁ καθένας ἀπὸ τὴ δικὴ του σκοπιά.

Ποικιλοτρόπως ἐκδηλώθηκε ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν, τὴν Παναγία μας. Αὐτὴ ἡ πίστις προκάλεσε τὸ θαῦμα τοῦ '40 καὶ κατασημειώθηκαν οἱ ὑπερῆφανοι ἐχθροὶ τῆς πατρίδας καὶ τῆς ἐλευθερίας. «*Οὐὶ (ὅπου) δὲ τὸ πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία!*» μᾶς διαβεβαίνει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος.

«Περὶ τῆς ὀρθοδόξου τελέσεως τοῦ Μυστηρίου...»

ΣΥΝΕΚΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τους, ὄχι στὸν ἱερὸ Ναὸ τῆς ἐντορίας τους, ἀλλὰ στὴ θάλασσα. Εἶναι, μὴ λέγων οἱ μὴ γράφουν, πολὺ ὁμορφα ἐκεῖ καὶ ὅχι τὸ Μυστήριον μιὰ ἀπλόττητα... Δὲν μποροῦ νὰ ἐνοηθῶν ποιά εἶναι ἡ ἀπλόττητα καὶ πού βλέπουν τὴν ὁμορφίαν. Ὑπάρχει τίποτε πιο ὠραίο ἀπὸ τὸν ἱερὸ χώρο τοῦ Ναοῦ; Οἱ χριστιανοὶ μᾶς ἔχουν δεθεῖ μὲ τὸν Ναὸ. Ἐκεῖ βαπτίζονται, ἐκεῖ στεφανώνονται καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παίρνουν τὴ Μακαρία Ὁδὸ.

Ἡ ἱερότητά τοῦ χώρου, ὁ δόξαμος τοῦ Ναοῦ μὲ τὴς διαδακτικὲς ἀνομογραφίες ἡ μὲ τὴς ἱερὲς εἰκόνες δημιουργοῦν τὴν κατάλληλὴ ἀτμόσφαιρὰ γιὰ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Θεό. Τὸ κάθε Μυστήριον, πού εἶναι ἀναγκασιὰ πράξις, συνδέεται καὶ ἐκφράζεται μὲ τὴν προσευχὴ ὅχι μόνον τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν προσκεκλημένων.

Εὐρισκόμαστε μέσα στὸν Ναὸ καὶ πολλές φορές τὸ μυαλό μᾶς τρέχει στὰ βιοτικά καὶ τὰ κοσμικά, ὥστε νὰ χρειαζέται ὁ λειτουργὸς νὰ μᾶς ἀνακαλέσῃ μὲ τὴν ὑμολογητικὴ συμβουλὴ «*πάντα τὴν βιοτικὴν ἀποβλέψαμε μέριμναν*». Μπορεῖτε νὰ ἀσκεθεῖτε νὰ τελεῖται τὸ Μυστήριον ἔξω, στὴν υπαίθριον ἢ στὴν παραλία;

Ἡ ἐπιπόνησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν ἔγινε στὰ κτήματα ἢ στὴν ἀγορὰ, ἀλλὰ σὲ συγκεκριμένο προσευχητικὸ τόπο, πού ἔγινε τὸ πρῶτον Μυστήριον τῆς θείας Ἐυχαριστίας ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κύριόν μας.

Ἐταί μὴς διδάξε ἡ Ἐκκλησία διὰ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε. Γιατὶ θέλωμε σήμερα ν'ἀλλάξουμε μιὰ κατωβήμενὴ παράδοσιν;

Στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν αἰώνων ἔχομε βαπτίσαι σὲ ποταμοὺς καὶ θάλασσας, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ γεγονότα τὰ υπαγορεύουν μὴ ἀνάγκη. Ἡ Ἐκκλησία, κατ' οικονομίαν, τὰ ἐδέχθη, ἀλλὰ ἀποτελοῦν μὴ ξείριεση πού ἐπιβεβαιώνει τὸν κανόναν.

Ποιά ἀνάγκη υπαγορεύει σήμερα νὰ γίνῃ τὸ βάπτισμα στὴ θάλασσα; Τουλᾶχστον ἐκείνου πού τῶντοι ὀυδέποτε διατύπωσαν ἕνα λόγον σοβαρὸ, πνευματικὸ, πρακτικὸ, γιὰ νὰ τὸ ἀξιολογήσουμε.

Ὁ λόγος πού υπαγορεύει τὴν παράκλησιν μερικῶν, πού γίνεται ἐνοχλητικὴ ἀπαίτησις, εἶναι ἕνας καὶ μόνος. Νὰ κάνουν αὐτοὶ καὶ πού δὲν κάνουν οἱ ἄλλοι. Νὰ δεῖξουν ἐπ' αὐτοῖς δὲ μοιάζουν μὲ τοὺς πολλοὺς. Ὅτι δὲ δέχονται τὴς δεσμεύσεις τοῦ παρελθόντος. Ὅτι αὐτοὶ ἔχουν ἕνα σύγχρονον, προοδεύοντιν πνεῦμα, πού

τὴν οὐρανόσταλτην νίκη τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων ὁμολόγησαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι, δικαί μᾶς καὶ ξένοι. Ὁ ἀναποκρίτης τοῦ Figaro σὲ ἀναποκρίσῃ τοῦ λέγει, ὅπ ἡ Παναγία βοήθει τοὺς Ἑλληνες. Τὸ ἴδιο λένε καὶ οἱ Ἱτατοί.

Ὁ ἀναποκρίτης τῆς ἐφημερίδας «Ἡ Καθημερινή» στὸ μῆτωπο, Σπύρος Μελᾶς, σὲ ἀναποκρίσῃ τοῦ, ἀπέδιδε τὴ νίκη «εἰς τὸ φρόνιμωμ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, εἰς τὴν ἀκλόνητον πίστιν, εἰς τὸ θαῦμα...».²

«Ἡ ἐθνικὴ ἰδέα, ἡ ὁποία περικλείει ὅλα τὰ ἰδεώδη ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἠγωνισθὲ Ὑλληνοὶ...», καὶ τὰ ὁποία ἀποτελοῦν τὸν σκληρὸ πυρῆνα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος, ἄς πα-

*ραμένῃ ἀκεραία καὶ δυναμικῇ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων, ἀξίων τῆς παιδείας τῶν, ρυθμὸς τοῦ ποπικού, πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν, βίωμα ἀναλλοίωτον τοῦ Ἑλληνισμοῦ...³ τόνιζε σὲ «*διάλεξι*» τὸν (Ὀκτώβριος 1973) ὁ ἱστορικός καθηγητῆς Ἑμμ. Πρωτοπάλης.*

Πολλές φορές, τὰ ἀδύνατα καὶ ἀπίστευτα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους γίνονται πραγματικότητα, ὅταν ὑπάρχει πίστις, βέλγησι καὶ ἀποφασιστικότητα.

«Μᾶς περάσανε γιὰ τρελοῦς», ὅταν ξεκίνησαν τὸν Ἀγῶνα, εἶχε πτεῖ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Τὴν ἰδίαν «*τρέλλα*» εἶχε καὶ ὁ Ἑλληνας ἀγωνιστὴς τοῦ 1940, καὶ νίκησε. Εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιοι Ἑλληνες, τοὺς ὁποῖους ὠραῖα πτα καὶ πολὺ παραστατικά ἐξέμνησε κάποτε ὁ ποιητῆς μᾶς Ἀνδρ. Κάλβος:

«Ὡ Ἑλληνες, ὦ βεταί ψυχαί, πού εἰς τοὺς μεγάλους κινδύνους φανερώνατε Ἀκάμαντον ἐνέργειαν καὶ ὑμῆλῃν φρόσιν!»

(Ὁδῆ 13,στρ.κε').

Ἐδοῦ ἐπαληθεύεται καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, ὅταν λέει: «*εἰς δαῖδαται χιλιός καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας*». ⁴ *Ἡ ἰδία «τρέλλα» τῆς πίστεως καὶ ἀποφασιστικότητος ἄς διειτρί τὴ ζωὴ μᾶς.*

Οἱ αἰώνιες θηϊκὲς ἀξίες, τὸ φῶς καὶ τὸ πνεῦμα, πάντοτε υπέρσχουν τῆς ὕλης καὶ ἐπικρατοῦν ἐναντίον τοῦ σκοτούς καὶ τῆς κτηνώδους βίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ πληγώνεται, ἀλλὰ πάντοτε μὴ καὶ θριαμβεῖ. Τὸ '40, διὸ ἄνισες δυνάμεις ἀντιμέτωποι μετὰ τοῦ ἑ. Ἐν τοῖς, ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ μικρότερη δύναμις πού ἀμύνεται, ἀνατρέτουν τὴν πλειοψηφία, πού

ἐπιβήταται!

Ἡ πὶὸ εὐκρινὴς ἀναγνώρισις τῶν στρατιωτικῶν συνεπειῶν τῆς ἐλληνικῆς ἀντίστασις εἶναι αὐτὴ πού ἀκούστηκε τότε ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸ τῆς Μόσχας καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς: «*Ἐπολεμήσατε ὁπλοῖο ἐναντίον παν-όπλων. Ἐπολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ ἐνίκησατε. Ἡμεῖς, ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ρῶσοι Σας εὐγνωμονοῦμεν. Διότι χάρις εἰς τὴν θυσίαν σας ἐκεράσισαν χρόνον καὶ ᾤρυνθη-μεν ν' ἀμυνθώμεν, καὶ τελικῶς, νὰ νικήσωμεν*» (ὁπλ. τοὺς Γερμανοὺς).⁵

Πάντοτε θὰ νικᾶμε, ἂν ζῶμε καὶ ἐμπνεόμεθα οἱ νεοἕλληνες ἀπὸ τὰ αἰώνια ἐλληνορθόδοξα ἰδεώδη καὶ

«Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα δὲ θά λέμε ὅπ οἱ Ἑλληνες μάχονται σάν ἥρωες, ἀλλὰ οἱ ἥρωες μάχονται σάν Ἑλληνες».

5. Συγκλονιστικὰ εἶναι καὶ τὰ μηνύματα τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν ἑλευθερία καὶ πὸ πνεύματος τῆς θουσίας. Ἡ πολιτικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἠθικοπνευματικὴ ἐλευθερία δὲν χαρίζεται, ἀλλὰ κατακτάται μὲ ἀγῶνας καὶ θυσίες.

Οἱ ἔνοιες «*Δημοκρατία*» καὶ «*Εὐλευθερία*» ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα πρωτοεμφανίστηκαν καὶ ἐδῶ πάλι δόθηκε ὁ ἀγῶνας γιὰ διατήρησιν αὐτῶν ἀπὸ τοὺς διυρβάμβους, πού ὑψώθηκαν τότε ἀπὸ παντοῦ ὑπὲρ τῆς μικρῆς Ἑλλάδος.

Ἰδιαίτερα, ὁμῶς, τὸ ΕΠΟΣ τοῦ 1940, ἡ θυσία τῆς ζωῆς χιλιάδων Ἀγωνιστῶν, πού ἀφῆσαν τὰ κόκκαλά τους στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνὰ καὶ τὴς χαράδρες (καὶ πού ἴσως παρ-ραμένουν ἀκομὴ ἀπαροι τρεῖσιμις χιλιάδες ἥρωες τοῦ Μετώπου), γιὰ νὰ ζῶμε ἐμεῖς ἐλευθεροὶ (ἡ μάλλον ἀσούδοι καὶ ἀσύνετοι σήμερα), μᾶς υπαγορεύει, νὰ μὴ ἐγχνόμε καὶ τὴν ἐλληνικὴν Βόρειο Ἠπειρὸ μᾶς.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἄλλοι ἐλευθεροὶ λαοί, πού καὶ ἀρῶνται οἱ αὐτοὶ στὸν νικηφόρο ἀγῶνα τοῦ '40 (ἀφοῦ προσ-διόρισε οὐσιαστικὰ τὴν πορεία τῶν γεγονότων) τοῦ Β'Παγκοσμίου Πολέμου), εἶναι ἠθικά καὶ ἱστορικὰ ὑποχρεώμενοι, μαζὶ μὲ τοὺς Νεοἕλλη-νες, νὰ ὁμολογούν καὶ ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά μᾶς στὸ Ἀγίαιο, στὴ Βόρειο Ἠπειρο, στὴν Κύπρον μᾶς...

Διδάσκει ὁμῶς καὶ τ' ἄλλα ἔθνη πὺς κατακτάται ἡ ἐλευθερία. «*Τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐλευθερίας*», ὅπως χαρακτηριστικὰ εἶπε ὁ Ἀριστοτέλης, «ἦταν τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ διὰ τοὺς Ἑλληνας», διὰ δὲ τοὺς βαρβάρους *ἡ δουλεία*».⁶

Οἱ Ἑλληνες ἔχομε ἕνα βαρὺ παρελθόν, πού μᾶς συνοδεύει, πλούσιον σὲ πολιτισμὸ, καὶ εἶναι φῶς γιὰ τὰ Ἐθνη. Ὅταν ὁμῶς πέφτομε σὲ πνευματικὴ νάρκη, περνᾶμε στὴν «κακὴ ἀλλοίωσις».

Τὸ 1940 ἡ ἐλληνικὴ σκέψις πετάεε ἀπὸ πάνω τῆς τὴν πνευματικὴ

ἀδράνεια, πού ὑπῆρχε, καὶ ὁδήγησε ὅλους μᾶς σὲ αὐτοῦλεγε καὶ αὐτο-συνεικνῶσιση καὶ ἔδωσε γενρὰ μωρήματα στὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη.

Τὸ Ἔπος τοῦ '40 ἀνανέωσε τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν κοπιὰ τοῦ εὐρω-παϊκοῦ πνεύματος, τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸς ὁ Στάλιν δὲν δίστασε νὰ πτε: «*Στὴ Ρουμανία καὶ τὴ Βουλγαρία θὰ εἰσέλθωμεν ὡς ἐκδικητές, στὴν Ἑλλάδα θὰ μεταβῶμε ὡς προσκυ-νητές*».¹⁰

Ἡ ἀνδοξὸς τοῦ πνευματικοῦ καὶ βιο-τικοῦ ἐπιπέδου πρέττει νὰ ἐνδιαφέρει τοὺς λαοὺς καὶ ὄχι ὁ πόλεμος, πού μόνον ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς ὀθμίες ἐπτερεί, καὶ κατὰ τὸν ἱστορικὸ Θου-κυδίδην.

Ὅλοι μᾶς ἀντλοῦμε αἰσιοδοξία, θάρρος καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τῆς Βορειο-πειρωτικῆς Ἐποποιίας τοῦ 1940.

Ἡθικὴ ἀνοπισοτήσις ἀπλώνεται σὲ ὅλα τὰ πρόστυμα τῶν Ἑλλήνων καὶ τότε καὶ τώρα, γιατί «*ἐξέτληται τὸ δυκα-λό τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς γάμο χωρὶς ἀναβολὴ καὶ καθυστέρη-σις*. Καὶ ἂν ἀπέκτησε παῖδι ἀπὸ τὸν πολιτικὸ γάμο, ὀφείλει νὰ τὸ βαπτίσει ἔγκαιρα, ἀναλαμβάνοντας τὴς εὐθύ-νης του.

Ἡ δικαιολογία, ὅπ εἶναι πολυῖδεδοτα τὰ Μυστήρια καὶ γι' αὐτὸ δὲ γίνουι ὁ γάμος καὶ τὸ βάπτισμα μαζὶ εἶναι «*προφράσεις ἐν ἀμαρτίαις*».

Ἡ Ἐκκλησία ποτε δὲ συμφώνησε μὲ πολυῖδεδοξες κοσμικὲς ἐμφανίσεις καὶ ἐκδηλώσεις. Ποτε δὲν πρέπει νὰ κολακεύει τὴς φιλοδοξίες τῶν ἀνθρώ-πων. Πάντα πρέπει νὰ προβάλλει τὴν ὀρθόδοξὴν πνευματικότητα καὶ νὰ συμβάλλει στὸ πλῆρσιμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν πηγὴ τῆς χάριτος, πού εἶναι ὁ Χριστός.

Ὅταν δὲν πρόσεξε αὐτὸ τὸ θέμα ἀθελὰ τῆς ἔγινε συνηγορὸς μὲ τοὺς παραβάτες τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ ζημίωσε τοὺς χριστιανοὺς τῆς. Γιατὸ ἀλλοτρεῶς γράφεται καὶ αὐτὴ ἡ Ἐπιστολή, γιὰ νὰ προβολῶμε δ, ὅπ εἶναι δυνατό νὰ περισούσουμε.

Χριστιανοὶ μὴ ἀγαπητοί, Κάνω μὴ θερμὴ ἐκκλήρη σὲ ὅλους σας.

Νὰ σεβαστεῖτε τὴ δισχολισμένη παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μᾶς. Νὰ σεβαστεῖτε τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς σας, πού υιοθετοῦν καταστάσεις ἐξ ἀνάγκης καὶ μὴ πόνου ψυχικοῦ. Δὲν πρέπει νὰ σὲς καθυστέρησω περισ-σότερο, γιὰ νὰ σὰς πτεῖ πόσα δά-κρυμα ἔχυσαν γονεῖς ἐπαιστικὲς τέτοιων καταστάσεων καὶ πόσο τραυμασμέ-νοι ἔνοιωσαν, διότι στὴ δικὴ τοὺς οἰκογένεια συνέβη καὶ τέτοιο ζαφνί-κα καὶ ἀντίθετο μὲ τὴς ἀρχῆς τους.

Σὰς ἱκετεύω, ὅσοι κάματε πολιτικὸ γάμο νὰ τακτοποιηθεῖτε μὲ τὸν πνευ-ματικὸ σας καὶ νὰ διορθώσετε τὸ λά-θος.

Ὅσοι ἀποκήρυσατε παῖδι ἐκ τοῦ ποπικοῦ γάμου νὰ τὸ βαπτίσαιτε χωρὶς ἀναβολὴ καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα τὸν θρησκευτικὸ γάμου σας. Τὸ ἐνὰ λά-θος δὲ διορθώνω τὸ ἄλλο.

Ζῶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅπ θ' ἀκούσεις τὴν γεμάτη ἀγωνία φωνὴ τοῦ πνευ-ματικοῦ σας πατέρα καὶ θὰ ἐφαρμό-σετε τὴ συμβουλὴ τοῦ.

Ἡ προσευχὴ μου θὰ εἶναι ὁλόθερ-μη, ὥστε νὰ καρποφορήσῃ ὁ λό-γος μου.

αὐτὴν, διὰ νὰ μπορέσουν νὰ ᾤσων «*τὸ παρόν*» τους, **ὁ ἑλληνικός λαός ἔχει ὡς ὑψίστη ἀμοιβὴ τὴν ἱστο-ρικὴν δόμησιν.**

*«Ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος εἶναι γιὰ μᾶς Ζωὴ καὶ Φῶς».*¹² *Ὁ φῶς τῆς Ἑλλάδος»,* ἔλεγε ὁ ὑπουργὸς τῶν ἔσωτερικῶν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, «*τὸ φῶς τοῦ ποπικοῦ κατὰ τῆς βαρ-βαρότητος, πού δὲν ἐξήρσε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, φέγειν σήμερον λαμπρότερον παρὰ ποτε. Τὸ ἀδάμα-στον φρόνιμωμ τῶν Ἑλλήνων ἀποπέλ-ε ἐμπνευσιν δι' ἡμᾶς*».¹³ Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς διυρβάμβους, πού ὑψώθηκαν τότε ἀπὸ παντοῦ ὑπὲρ τῆς μικρῆς Ἑλλάδος.

Ἰδιαίτερα, ὁμῶς, τὸ ΕΠΟΣ τοῦ 1940, ἡ θυσία τῆς ζωῆς χιλιάδων Ἀγωνιστῶν, πού ἀφῆσαν τὰ κόκκαλά τους στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνὰ καὶ τὴς χαράδρες (καὶ πού ἴσως παρ-ραμένουν ἀκομὴ ἀπαροι τρεῖσιμις χιλιάδες ἥρωες τοῦ Μετώπου), γιὰ νὰ ζῶμε ἐμεῖς ἐλευθεροὶ (ἡ μάλλον ἀσούδοι καὶ ἀσύνετοι σήμερα), μᾶς υπαγορεύει, νὰ μὴ ἐγχνόμε καὶ τὴν ἐλληνικὴν Βόρειο Ἠπειρὸ μᾶς.

Ἀκόμη καὶ οἱ ἄλλοι ἐλευθεροὶ λαοί, πού καὶ ἀρῶνται οἱ αὐτοὶ στὸν νικηφόρο ἀγῶνα τοῦ '40 (ἀφοῦ προσ-διόρισε οὐσιαστικὰ τὴν πορεία τῶν γεγονότων) τοῦ Β'Παγκοσμίου Πολέμου), εἶναι ἠθικά καὶ ἱστορικὰ ὑποχρεώμενοι, μαζὶ μὲ τοὺς Νεοἕλλη-νες, νὰ ὁμολογούν καὶ ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά μᾶς στὸ Ἀγίαιο, στὴ Βόρειο Ἠπειρο, στὴν Κύπρον μᾶς...

Ἀθάνατοι νεκροὶ τῶν Βορειοηπει-ρωτικῶν Βουνῶν (1940), αἰώνια σας ἡ μνήμη καὶ νὰ ἀναπαύεσθε κοντὰ στὸν Κύριο τῆς Ζωῆς, τὸν πρῶτον Μάρτυρα καὶ Ἀγωνιστὴ τῆς ἀλήθειας ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ὁποι-οσδήποτε ἀνελευθερίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ

δική σας προσευχὴ στὸν Θεὸ μᾶς εἶναι ἀναγκαία, ἰδιαίτερα στοὺς σημε-ρινούς κρῖσιμους καιροὺς πού περ-νοῦμε, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε καὶ νὰ σω-θῶμε.

III Τὸ ἰδικόν μᾶς καθήκον

Τὸ ἥρωϊκὸ ἔπος τοῦ '40 μᾶς ὑπο-χρεώνει ἠθικά καὶ ἱστορικὰ νὰ γίνου: φορεῖς ἑθνικῆς ἀνάστασις καὶ ἀνίστα-σις τῶς ἐλευθερίας, ἀγάπης καὶ συ-νεργασίας τῶν ἐλευθέρων λαῶν καὶ τῆς αὐτοδιδασχῆς αὐτῶν, κηρυκὲς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν καταδυσαστευομένων λαῶν καὶ σήμε-ρα.

Ὁ Ἑλληνοεὶνὸς χρειαζέται τὸ ἱστορικὸ πὸν παρελθόν καὶ τὰ πρότυπα τῶν ἀγωνιστῶν καὶ μέσους ἀγῶνα, ἀπὸ ἀρχαίους τοὺς μέχρι σήμερα, ἐπομένως καὶ τὸ 1940· ἀκόμη, ἔχει ἀνάγκη τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν Ἐκκλησία, διὸ «*ὁλο-κληρώθηκε μέσα σ' αὐτὴν*» (π. Γ. Φλωροπόου), «*διδασκόμεθα καὶ μεγα-λοῦργεσθ δι' αὐτὴν*» κατὰ τοὺς Ἑλληνας καὶ ἔνοιους ἱστορικούς (Κ. Παπαρ-ρηγόπουλον, Ρανσμίαν, Νηλὴ κ.ἀ.), καὶ «*τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, ἄνευ τοῦ Χρι-στιανισμοῦ, ἴσως δὲν ἔηλεν ὑπάρχει σήμερον*», ὅπως διαπίστωσε ὁ Σπτρ. Ζεμπτελῶς.

Τέλος, νὰ ἔχομε τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην τῶν

'Ο Οικουμενισμὸς ὡς ἰουδαΐζουσα αἵρεσις

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δὲ ὧν εἶναι οἱ δέχονται καὶ διακηρύσσουν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς θρησκείες, ἀλλὰ καὶ ἅλλες θρησκείες, ἀποτελοῦν οὐδὸς σωτηρίας, ὅπῃ δηλαδὴ ἰ ἀνθρώποι σώζονται καὶ μέσα σ' αὐτὲς τῆς θρησκείας, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἰ μόνῃ οὐδὸς σωτηρίας. Τῆς βλάβης-μερῆς αὐτὲς θέσεις τὸν ἐκτροπώπων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς ἀναιρέσεως παλαιότερα μὴ σχετικὸ βιβλίον μὲς στη-ρήζομενοι στὴν Ἁγία Γραφῇ^[1] καὶ στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Στὰ ἐκεῖ λεχθέντα ἐπιθυμοῦμε μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἄρθρο νὰ προσθέσουμε ἀκόμη ἐνα ἠθεράκι μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν εὐχὴ νὰ ἀντιπνέσουμε κάποιον καθολοποιρέσιτὸ Οἰκουμενιστὴν, ἀλλὰ κυρίως νὰ προφυλάξουμε ἄλλους ἀπὸ τὰ δίχτυα τοῦ ἀπλῆναι παντοῦ τῇ πανοράσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τέκνου τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τῆς Μασσωνίας.

2. Ἄν σώζῃ ὁ Ἰουδαϊσμός, περὶττὸς ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ. Κατηγορεῖται τὸ Εὐαγγέλιον

Οἱ ἐκτιμῶντες καὶ οἱ σκέψαις μὲς προήλθαν, ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ *Πρός Γαλάτας Ἐπιστολῆς* τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὰ πλαίσια τῶν κηρυγμάτων μὲς ἐπάνω στὴς ἀποστολικὲς περικιτῆς καὶ τῆς συναφούς ἀνάγκης γιὰ ἐπικαιροποίηση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτῇ, γεμάτῃ ἀπὸ προσωπικὸ τόνο καὶ αἰσθητά ἀγάπης πρὸς τοὺς Γαλάτας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκθόρῃ θυμῷ, ὁ Ἀπόστολος ἐπιτλήττει τοὺς Γαλάτας, γιὰτὶ πολὺ εὐκόλα μεταπέθαναν, μετατρέθηκαν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ σὲ ἄλλο εὐαγγέλιον, παρυσυρθέντες ἀπὸ ἰουδαϊζόντες αἰρετικούς, ποὺ ἤθελαν νὰ ἀλλάξουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τόσο πολὺ θυμωμένος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γ' αὐτὴν τὴν εὐκόλῃ μεταστορφή τους, ὥστε λέγει ὅτι ἀκόμη καὶ ἐγὼ ἦ ἀγγελοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀν σὰς διδάξωμε ἄλλο εὐαγγέλιον, διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σὰς εἰδόδα ἐστὶν ἀρχή, νὰ εἴμαστε ἀναθεματισμένοι. Στὴν τήρησὶ τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν χωροῦν ἐκπτώσεις καὶ ἀνθρωπαρεσκείες· ἀν τοὺς λέγει, ἥμουν ἀρεστές στοὺς ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἤμουν δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡδὴ μᾶς δίδει ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος δύο χαρακτηριστικὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅπως ἐκείνων τῶν Ἰουδαϊζόντων. Τὸ πρῶτον καὶ βασικὸ εἶναι ὅτι διαστρέφουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ παρυσίζουν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἄλλο εὐαγγέλιον καὶ τὸ δεύτερο εἰς τὸ θέλουν νὰ εἶναι ἀρεστοὶ ὄχι στὸν Θεὸ, ἀλλὰ στοὺς ἀνθρώπους. Παραθέτουμε τὸ κείμενον, γιὰτὶ εἶναι πολὺ δυνατὸ: «*Θαυμάζω διὰ τοῦτων ταχέως μεταπέθειν ἀπὸ τοῦ κατεσθαι ὑμῶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, ὁ οὐκ ἐστὶν ἄλλο ἐ μὴ πινὲς εἶναι οἱ παρὰσσοντες ὑμῶς καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤμεις ἡ ἀγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελιζήται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προερίξαμεν, καὶ ἄρτι λέγω· εἰ τις ὑμῶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Ἀπὸ γὰρ ἀνθρώπων πείθω ἡ γὼν Θεόν· Ἡ ζῆτι ἀνθρώποις ἀρέσκειν· Εἰ γὰρ εἴ ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην»^[2]. Ἐπα-*

ναλαμβάνει δύο φορεῖς τὸ ἀνάθεμα, γιὰ νὰ φοβίσει τοὺς πιστοὺς ὧν τὸν ἐποχὺν μπροστὰ στὸν κίνδυνον τῶν αἵρέσεων. Ἐπαιτρεῖ γ' αὐτὸ ἄριστῃ ἡ Ἐκκλησία οἱ αἰῶνες ποὺ ἐδιάβαζε τὰ ἀνάθεματα ἐναντίον τῶν ὧν αἰρετικοὶν κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ἔπαυσε δυστυχῶς τῶρα νὰ τὰ διαβάζει μὲ συνοδικὴ ἀπόφασιν τοῦ 2005, γιὰτὶ οἱ μὲν Οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι ἔχουν τὴν συνείδηση, ὀρθῶς, ὅτι ἀναθεματίζουν τοὺς ἐαυτοὺς τῶν, οἱ δὲ ἄλλοι, γιὰτὶ θέλουν νὰ εἶναι ἀρεστοὶ ὄχι στὸ Χριστὸ, ἀλλὰ στοὺς ἰσχυροὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ Μασσόνους. Ἐτόλμωσε ὁ μητροπολίτης Πειραιῶς Σερραφεῖμ νὰ ἐκφυλῇσῃ ἀνάθεμα τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2012 ἐναντίον καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ ἐξέλιεσαι φαίνεται καὶ τὸ ἐσπάρεισθαι.

Τὶ γίνετ' ὅμως μὲ τοὺς Γαλάτας καὶ τοὺς ἐπιπλήττει ὁ Παῦλος ὅπῃ πιστεύωμε σὲ ἄλλο Εὐαγγέλιον; Κάπῃ πολὺ λιγώτερον πάντως ἀπὸ αὐτὸ ποὺ κηρύσσουν οἱ σημερινοὶ Ἰουδαϊστικὲς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, γ' αὐτὸ καὶ ὁ θυμὸς τοῦ Ἀποστόλου ἐναντίον τῶν Οἰκουμενιστῶν εἶναι μεγαλυτέρου. Ἐδίδαξαν ἐναντίον τῶν Οἰκουμενιστῶν εἰναι μεγαλυτέρου, Ἐδίδαξαν λοιπὸν οἱ ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανοὶ, ποὺ ἤλθαν στὴν Γαλιλαίᾳ γιὰ νὰ ἀλλάξουν τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου, ὅτι πρέπει καὶ οἱ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανοὶ νὰ περὶτεῖναι καὶ νὰ τηροῦν καὶ ἄλλες διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσοστόμος ἐκ τῆς *Ἰουδαίου* *πιστεῖσαντες, οὐοὺ μὲν τῇ προλήμει τοῦ Ἰουδαίου κατεχόμενοι, οὐοὺ δὲ κενοδοξία μεθόντες, καὶ βουλόμενοι ἀξιωμα διδασκάλων ἐαυτοὺς περιβαίνει, ἐλθόντες εἰς τὸ Γαλιτάν ἐθνῶς ἐδιδάσκον ὅπῃ δὲι περὶτεῖναισθαι καὶ σάββατα καὶ ὑμνημῖας τηρεῖν, καὶ μὴ ἀνέχεσθαι Παύλου ταῖα ἀναυροῖσθαι»^[3].*

Δὲν ἐδίδασκον πάντως τὸ πολὺ χειρότερον ὅτι σώζεται κανεὶς καὶ στὸν Ἰουδαισμό, ὅπως πράττουν οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενισταί, διότι τότε θὰ ἐγεῖρταν ἀμέλεικα τὸ ἐρώτημα ἐναντίον τους: Μὰ ἀν σώζεσθαι στὸν Ἰουδαισμό, γιὰτὶ ἴλασται στὸν Χριστιανισμό, γιὰτὶ τεύεσται στὸν Χριστὸ; Ἀπλὸς προσπαθεῖσθαι νὰ κάνουν καὶ τὸν Χριστιανισμό Ἰουδαισμό, νὰ ἐξιδιώσουν τὸν Χριστιανισμό ἐκ τῶν ἑσῶ. ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν ὡς ὑποχρεωτικὴ τὴν τήρησιν κάποιων διατάξεων τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ἄν λοιπὸν σ' αὐτὸ ἀντέδρασε μὲ τόσο θυμῷ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, σκεφθεῖτε πόσο θὰ ἀντιδρούσε καὶ πόσο λυπεῖται ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ τώρα μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Οἰκουμενιστῶν ὅτι καὶ στὸν Ἰουδαισμό καὶ στὸ Ἰσλαμ καὶ στὶς ἄλλες θρησκείας σωζοῦνται οἱ ἀνθρώποι, ἰσχυρισμὸς ποὺ ἀποτελεῖ ἀκύρωση καὶ ἀχρηστοποίησιν τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, ἀναιρέσι καὶ προβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποτελεῖ μετάθεσιν εἰς «ἕτερον εὐαγγέλιον». Δὲν διαβάσαμε μὲ πάλιν αὐτὲς τῆς ἡμέρας τὴν δὴλωσιν τοῦ γραφικοῦ πιάτῃ Φραγκίσκου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Κοράνιο εἶναι τὸ ἴδιο, ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία; Δὲν θυμόμαστε παρόμοιους δηλώσεις πάλιν καὶ πολμάκις καὶ δικῶν «Ὁρθοδόξων» πατριάρχων, ἐπισκόπων καὶ θεολόγων, μερικὸ ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρόσφεραν εἰς πολῖτυμό ὧρὸ τὸ «ιερόν Κοράνιον; Πολὺ περισσότερον πρὸς ὅλους αὐτοὺς θὰ ἔλεγε ὁ Παῦλος αὐτὸ ποὺ εἶπε πρὸς τοὺς Γαλάτας: «*Θαυμάζω*

λωση τοῦ Τζαμιὸ τοῦ Μοναστηράκι. Ἐπιστράτευσα καθὲ ἀρχαιολογικὴ μὴ γνώση. Προσπάθησα νὰ συγκεντρώσω ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα ἀπὸ ἀξιόλογους ἐρευνητῆς. Τὰ στοιχεῖα εἶναι ἀδίδαιστα καὶ καταγράφουν τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Ἀξίτμει κύριε Ὑπουργέ, ὁ κατακτητῆς μᾶς μέσα στὴν ἀλαζονεία τῆς νίκης, κατέστρεψεν τὴν πρώτη Ἐκκλησίαν τῆς Ἀθῆνας καὶ πᾶνω τῆς ἀνέγειρε τὸ σωζόμενο Τζαμί. Οἱ ἐρευνης ἀπέδειξαν ποὺ λόγου τοῦ ἀληθές. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχω στὴ διαθέσει μου εἶναι πολλὰ.

Ἀσφαλῶς καὶ θὰ πρέπει νὰ γίνουν ὅλες οἱ προβλεπόμενες στερεωτικὲς καὶ ἀνασθηλωτικὲς ἐργασίες Τζαμιοῦ. Στῆς ἡμέρας μᾶς, ἐν τοῦτοις, ἔχει ἀναπτυχθεῖ σὲ μεγάλῃ βαθμῷ ἡ ἀνασθηλωτικὴ ἐπιστήμη.

Ὑπάρχουν, ἀκόμη, πολλοὶ καὶ ἄριστοι ἐπιστήμονες ἀρχαιολόγοι, ἀρχιτέκτονες, ἀνασθηλωτῆς καὶ συντηρητῆς.

Μία πρότασις ποὺ σὰς καταθέτω, λοιπὸν, εἶναι νὰ ἀνασθηλωθεῖ καὶ νὰ συντηρηθεῖ μὲ τὸν ἐνδεχόμενο ἐπιστημονικὸ τρόπο ἡ ὁμορφὴ Παναγία καὶ καταλλήλως νὰ ἀναθευθεῖ καὶ τὸ στερεοῦμενο Τζαμί. Δύο πολιτισμοὶ, δύο ἱστορίες.

Κύριε Ὑπουργέ ἡ πρωτοβουλία εἶναι στὸ χερί σας. Δὲν θὰ στερεώσετε ἀπλῶς σὲ ἐνα χῶρο δύο μνημεῖα. Θὰ ἀναδείξετε τὴν πορεία καὶ τὴν τραγικότητα τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου.

Δὲν ἔχω καμία ἀμφιβολία πῶς ἡδὴ θὰ ἔχουν ἀρχίσει τὰ σχετικὰ «νεύματα», γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν «οἱ λίθοι οἱ κρᾶνόντες». Πολλοὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ σὰς πείσουν νὰ μπάζωθουν. Ἄλλοι θὰ ὑποστηρίξουν ὅπῃ οἱ πέτρες θὰ πρέπει νὰ μεταφερθοῦν στὸ Μουσεῖο. Πολλοὶ, εὐελπιστῶ οἱ περισσότεροι, νὰ στηρίξουν τὴν πρότασί μου.

Ἄν ὅμως δὲν ἀπλῶσετε σεῖς τὸ σπιθαρόν σας χερί νὰ ἀλαλήγῃ πορεῖα», τότε θὰ ἀκουσθεῖ καὶ πάλι τὸ παράπνοον τοῦ Παλαμῶ: «Σβήσμεντες ὅλες οἱ φωτιεὶς οἱ πλάστρες μὲσ' τῇ Χώρας». Μὲ ἐκτίμησι καὶ εὐχῆς».

ὅπῃ ταχέως μεταπέθεισθ ἀπὸ τοῦ κατεσθαι ὑμῶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον»^[4].

Ὀνομαεῖς ἀνόητους τοὺς Γαλάτες^[5], ποὺ δὲν πενθοῖναι στὴν μοναδικὴ ἀλήθεια τῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας καὶ στηρίζουν τῆς ἐλπίδες στοὺς τὸν Ἰουδαϊκὸ Νόμο· μὲ ἔμφαση τοὺς λέγει, ὅπῃ «*Χριστὸς ἡμῶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατὰρας τοῦ νόμου γεγόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατὰραν»^[6], λόγια ποὺ τὰ περιέλαβε ἡ Ὁρθόδοξη ὁμολογία καὶ τὰ ἐνωμῶπωσε στὸ πολὺ δυνατὸ νοηματικὰ ἀλλὰ καὶ μουσικὰ ἀπολυτικίον τῆς Μ. Πέμπτης: «*Ἐξηγόρασας ἡμῶς ἐκ τῆς κατὰρας τοῦ νόμου τὴν ἡμῶν σου αἱματι· τὸν Σαυρὸν προσήλωθεῖς καὶ τῇ λόγῃ κενήθεις διὰ θάνατον ἀντήσαντας ἀνθρώπους, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι»*. Σῶζονται, λοιπὸν, μέσα στὴν κατὰρά τοῦ νόμου οἱ τοῦ Ἰουδαίου, οἱ τότε καὶ οἱ τώρα, ὅπως διδάσκουν οἱ ἀνοητὲς τὸν Γάλατῶν Οἰκουμενιστῇ; Τότε γιὰτὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ πρῶνν ζῆλυτῆς τοῦ Ἰουδαίου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἅλαιο Ἀποστόλοι, θεωροῦν ὅτι ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν κατὰρά καὶ τὴν δουλεία τοῦ Νόμου καὶ ζοῦν καὶ χαίρονται τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία; Ἡ ἐλευθερία αὐτῇ ἀπὸ τὸν Ἰουδαισμό, ἀπὸ τὸ ἰουδαϊσμὸν, εἶναι τὸ μεγάλῳ ῶρὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Γ' αὐτὸ καὶ συνιστᾷ ὁ Παῦλος στοὺς Γαλάτες νὰ κρατηθοῦν σ' αὐτὴν τὴν ἐλευθερία καὶ νὰ μὴ ἐπανελθῶν στὴν δουλεία τοῦ Νόμου· ἀν μόνῃ ἡ τήρησις τῆς περικοπῆς ἀχρηστεῖ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, δὲν ὑφελεῖ σὲ τίποτε ὁ Χριστὸς, πόσο χειρότερα πράττουν καὶ στεροῦν τὴν σωτηρία ὅσοι διδάσκουν ὅπῃ ὁλος ὁ νόμος, ὁ Ἰουδαϊσμός, ἀντιπροσέχει αὐτῶς: «*Τῇ ἔλευθερίᾳ οὖν, ἡ Χριστὸς ἡμῶς ἠλευθέρωσε στήκεται, καὶ μὴ πάλιν ζωὴν δουλείας ἐνέγκωσθ. Ἰδε ἕντα Παῦλος λέγω ὑμῖν οἱ, ἐν περὶτεῖναισθ, Χριστὸς οὐδὲν ὑφελέσμεν»^[7].**

Γκρεμίζει πάντως συνθέμελα τὸν Ἰουδαισμό, πολὺ περισσότερον τὸν Οἰκουμενισμό, τὸν διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, συμφωνοι μὲ τὴν ὁποία ἀκόμη καὶ οἱ ἐκ γενετῆς, ἐκ φύσεως Ἰουδαῖοι, ὅπως ὁ ἴδιος Χριστὸς, δὲν ἠθέλουν ἀνυποκρίτως ὅπῃ δὲν σωζεῖται κανεὶς μὲ τὰ ἔργα τοῦ Νόμου, παρὰ μόνῃ μὲ τὴν πίστη στὸν Χριστὸ, ἐπίστευσαν στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ: «*Εἰδοτες οἱ οὐ δικαιοῦται ἀνθρώπος εἰς ἔργον νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεις εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ»^[8]. Ὑπάρχει πιὸ ἀναντίρρητὴ διαβεβαίωσις, πέραν τοῦ παραδείγματος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅτι κανεὶς δὲν σωζεται μέσα στὸν Ἰουδαισμό; «*Οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ*». Κορυφώνεται μάλιστα ἡ ἀντιπαράθεσις πρὸς τοὺς Ἰουδαϊζόντες καθὲ ἐποχῆς καὶ πρὸς τοὺς σημερινούς. Οἰκουμενιστὰς μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅπῃ ἡ γνώμη περὶ τοῦ ὅπῃ σωζεῖται κανεὶς χωρὶς τὸν Χριστὸ, ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει ἀθέτησι, ἀπόρριψιν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Πατὶ ἀν σωζεῖται κανεὶς μὲ τὸν ἰουδαϊκὸ Νόμο, τότε ὁ Χριστὸς εἶς μάτην, ὠρεάν, ἀπέθανε, δὲν ὑφέλησε ὁ θάνατός του. «*Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανεν»^[9].**

Ἐπικαιροποιήσις τοῦ Παύλου διὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Χρυσοστόμον διὰ τοὺς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς τοῦ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσοστόμος ἐρμηνεύοντας μὲ σειρά ὁμιλιῶν τὴν *Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴν* ἐπικαιροποιεῖ τὰ τοῦ Παύλου στὰ προβλήματα τῆς δικῆς τῆς ἐποχῆς, ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴν μεγάλη ἀρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ, μικρότερη πάντως τῆς σημερινῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Λέγει λοιπὸν ὅτι κατὰ τὸν Παῦλον ἀντιτρέπεται τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη καὶ μὲ μικρὲς παραποιήσεις· καὶ ἡ μικρὴ παραποίηση μολύνει καὶ καταστρέφει ὅλο τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσοστόμος ἐρμηνεύοντας μὲ σειρά ὁμιλιῶν τὴν *Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴν* ἐπικαιροποιεῖ τὰ τοῦ Παύλου στὰ προβλήματα τῆς δικῆς τῆς ἐποχῆς, ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴν μεγάλη ἀρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ, μικρότερη πάντως τῆς σημερινῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Λέγει λοιπὸν ὅτι κατὰ τὸν Παῦλον ἀντιτρέπεται τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη καὶ μὲ μικρὲς παραποιήσεις· καὶ ἡ μικρὴ παραποίηση μολύνει καὶ καταστρέφει ὅλο τὸ Εὐαγγέλιον.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβεῖ αὐτὸ, ἀδύνατον. «*Οὐκ ἐστὶ πᾶσι, οὐκ ἐστὶ*». Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀπία ὧν τὸν κακῶν μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Καρδινάλιο προειδοποιεῖ διὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Πατισμοῦ!

Οἱ Πατικὸι διὰ νὰ ὑπερκεράσουν τὸν ὕψαλον τὸν σκανδαλὸν τῶν παιδερστίας ὑπεχρέωσαν τὸν πᾶντον Πάπαν εἰς παραιτήσι καὶ ψήφισαν τὸν παρόντα, μὲ στόχον νὰ καλλιεργήσουν μίαν εἰκόνα φιλοκαίτην. Τελικῶς, φαίνεται ὅτι ὀδηγοῦνται ἀπὸ θαράδρον εἰς θάρδρον, καθὼς ἡ πρόσφορος «μὶν» περυστοῖκα τοῦ Πάπα, μὲ τὴν ἀνεκτικότητα εἰς τὰς ἀμβλύσεις, ἀλλὰγην στάσεως εἰς τὴν ἀπολυτικότητα τοῦ ἐνὸς ἡγῶνος, τοὺς ἐναγκαλισμὸνς μὲ ὁμοφύλου, ἐδεῖξε ὅπῃ τρίζουν τὰ θεμελιὰ τοῦ Βατικανοῦ καὶ συνόλου τοῦ Πατισμοῦ, καθὼς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀκόμη τοὺς συγκρατεῖ εἶναι ἡ αὐστηρὰ μοναρχικὴ ἐξαρτήσις καὶ ἡ (ὑποτιθεμένη τουλάχιστον) αὐστηρὰ ἠθικὴ. Ἐσωτερικῶς ἐπικρατεῖ ὡς φαίνεται ρεύμα δικαιοσύνῃ διὰ τοὺς νεωτερισμούς. Ἄς ληφθοῖν αὐτὰ ὑπ' ὀψιν κυρίως ἀπὸ τοὺς ἡμετέροους φιλοπατικῶς. Συμφωνοι πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία τῆς Λάρισης» τῆς 15ης Ὀκτ. 2015:

«Μία πρώτη ἀνταρσία ἀπέναντι στὴ φιλελευθερὴ στάσι ποὺ ἀποφάσις νὰ κρατήσις ὁ Πάπας Φραγκίσκος σὲ θέματα ὅπως τὸ διαζυγίον καὶ ὁ ὁμοφυλοφιλία ἴταν ἀναμενόμενη -ἐνδεχομένως νὰ ἀρνήσις. Ὡρὲς ὡστόσο, ἀπὸ τοὺς πρὸ συντηρητικῶς κύκλους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας: περὶ τοὺς 13 καρδινάλιους, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Αὐστραλὸς ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν τοῦ Βατικανοῦ Τζορτζ Πέλ, φροντίζαν νὰ τὸν προειδοποιῶν μὲ ἐπιστολὴ τοὺς γιὰ κατάρρευσιν τοῦ καθολικισμοῦ κατὰ τὸ πρῶτοπὶ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας στὸ ἱταλικὸ περιοδικὸ L' Espresso, ἀπὸ τὸν ἴδιο Ἰταλὸ δημοσιογράφον -τὸν Σάντρο Ματζίστερ-, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴ διαπίστευσί του στὸ Βατικανὸν τὸν περασμένο Ἰούλιον, ἀφορτὸς διέρρευσε στὸν Τύπον ἀντήρησιν τοῦ ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα γιὰ τὸν περὶβάλλον. Καὶ, καθὼς φαίνεται, ἐβλεῖα φωτὰ σὲ μία ἀπὸ τῆς πλείον σημαντικῆς συνόδους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Δευτέρῃ Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, πρὶν ἔξω 50 χρόνια, στὴν ὁποία συμμετεῖχον περισσότεροὶ ἀπὸ 300 ἐπίσκοποι, ἐπίτροποι καὶ παρατηρητῆς.

Βασικὸ ἀντικείμενον αὐτῆς τῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀρχισε τῆς ἐργασίας τῆς στίς 4 Ὀκτωβρίου καὶ πρόκειται νὰ τῆς ἀλοκληρήσῃ σὲ διάστημα τριῶν συνολικῶ ἐβδομάδων, εἶναι νὰ ἀναζητηθῶν τρόποι, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θὰ μπορέσι νὰ ἀντιμετώπισι τῆς προκλήσεις ποὺ ἀνιέμ-

σις, τὸ ὅπ δὲν ἀναγκαιοῦμε καὶ γιὰ τὰ μικρά. Γ' αὐτὸ καὶ μπήκαν τὰ μεγάλα ἀμαρτήματα, ἐπειδὴ δὲν διορθώνουμε τὰ μικρά. Καὶ ὅπως συμβαίνει στὰ ἀνθρώπινα σώματα, ὁποῖοι ἀδιαφοροῦσιν γιὰ τὰ τραύματα, προκαλοῦν πυρετούς, γάγγραινα καὶ θάνατο, ἐτοὶ καὶ στὶς ψυχῆς, αὐτοὶ ποὺ παραβλέπουν τὰ μικρά, εἰσάγουν τὰ μεγαλύτητα. Δίνει στὴ συνέχεια μετὰ τῆς ἀντιπρῆσις τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύσσουσιν ἄλλο εὐαγγέλιον. Καὶ γιὰ τὸν Χριστὸν ἀντιπρῆσις τῆς Κωνσταντινούπολης, ἀλλὰ καὶ τῆς Οἰκουμένης, ὄντως οἰκουμένης πατριάρχης, τὸν προσκετικὸς τοὺς διαδόχους του, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικῶς ἀξιωματούς, γιὰ τὴν θεραπεία πάλαιον σχισμάτων, ποὺ ἔγιναν ἐξ αἰτίας τους, ἀλλὰ καὶ νέων ποὺ ἐνεργῶνται καὶ θὰ ἐνεργηθοῦν καὶ πάλι ἐξ αἰτίας τους. Ὁ ἕνας, λέγει, κάνει λάθος σὲ ὅσα ἰσχυρίζεται γιὰ τὴν νηστεία, ἀλλὰ δὲν πεοιρέξῃ, δὲν εἶναι μεγάλῳ ἀμάρτημα. Ἄλλος ἀκολουθεῖ τὴν ὀρθὴ πίστιν, τὴν Ὁρθοδοξίαν, υποκρίνεται ὅμως, λόγῳ τῆς ἐποχῆς καὶ πρὸδῶσις τὴν παρρησία, δὲν ὁμολογεῖ· οὐτε αὐτὸ εἶναι μέγαλῳ δεινῷ. Ἄλλος ἐξοργισμένος ἀπειλεῖ, ὅπῃ θὰ ἀποστασιπῇ ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστιν· οὐτε αὐτὸ εἶναι ἄξιο τιμωρίας, γιὰτὶ λέγει τὸ κάνει ἀπὸ βίαι καὶ θυμῷ. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ μῦρια ἀλλὰ τέτοια ἀμαρτήματα καθὲ μέρα νὰ εἰσάγονται στὶς ἐκκλησίας. Γ' αὐτὸ καὶ γίνουμε καταγέλαστοι στοὺς Ἰουδαίους καὶ στοὺς Ἕλληνας (ἐδουλοῦλτρές), ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἐρεῖ γεμίσαι ἀπὸ σχίσματα. Διοπ, ἀν ὅσοι ἐπιχειροῦσιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ἀθετήσουν θεῖους θεσμούς, καὶ νὰ κάνουν μερικὲς ἀλλαγῆς, δέχονται τὴν κατάλληλῃ ἐπιτήμησιν, δὲν θὰ εἶχε γεννηθῇ αὐτὴ ἡ ὁρμύσσις τῶν αἰρέσεων καὶ δὲν θὰ εἶχε καταλάβει τῆς ἐκκλησίας αὐτὸς ὁ χειμῶνς: «*Εἰ γὰρ οἱ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἀποπλῆδαν τὸν θεῖον θεσμὸν ἐπιχειροῦντες καὶ μικρὸν τὴν παρακλίνῃς προσκοπήσις ἐπύχλων ἐπιτήμησις, οὐκ ἂν ὁ παρὼν ἐτέχθῃ λόγιος, καὶ τοσοῦτος χειμῶν τῆς Ἐκκλησίας κατέλαβεν»^[10].*

Ἄντανετὶ τώρα καὶ θυμώμει μὲ τὴν σειρά τοῦ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσοστόμος, διότι ἐλέγχοντες τῆς πολλοῦ σκαρτορέστες ἀπὸ τὴν τήρησι τῆς περικοπῆς αἵρέσεις τῆς ἐποχῆς τοῦ, ποὺ ἔθιναν βασικά δόγματα τῆς πίστεως, ὅπως ὁ Ἀρειανισμός, ἐπικρινόνται ἀπὸ πολλοὺς ὅπῃ εἶναι φιλονίκους καὶ ἐριστικοί, ὅπως ἀκριβῶς συκοφαντοῦν καὶ ἐπικρινόνται καὶ ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐμᾶς σήμερα ἀγωνίζομαστε ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν ἄλλων παρεκκλίσεων προσβάλλει καὶ ἀκυρώνει τὸ θεμελιώδες καὶ κορυφαῖο δόγμα τῆς μόνον διὰ

”Έπος 1940-1941: Οί Ευέλπιδες εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν

Τοῦ Σεβ. Μητρ. Κονίσης Ἀνδρέου

Υπάρχουν σελίδες ἀθάστου ηρώισμού, ποὶ εἰναι ἐλάχιστῃ ἡ καθόλου γνωστές, στὶς νεώτερες γενιές τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι αὐτές, ποὺ ἐνῆρμε ἡ πρώτη Τάξη τῆς Σχολῆς τῶν Ευελπίδων, τὸν Ἀπρίλιο καὶ τὸν Μάιο τοῦ 1941.

Βρισκόμαστε στὸ τρίτο δεκαήμερο τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1941. Οἱ στρατιώτες τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, ἀφοῦ σὲ μίᾳ ἑπτασσαν τὴν ἀντίσταση τῆς Γιουγκοσλαβίας, μπήκαν στὴν Θεσσαλονικὴ - ἐνῷ ἀκόμη ἀμύνονταν τὰ Ὀχρά τῆς «Γραμμῆς Μεταξῶν» - στὶς 9 Ἀπριλίου τοῦ 1941. Κί, ἀπὸ κεῖ, ἄρχισαν νὰ κατεβούνουν γρήγορα πρὸς τὴν νότια Ἑλλάδα, φθάνοντας στὴν Ἀθήνα, στὶς 27 Ἀπριλίου τοῦ 1941. Ἐν τῷ μεταξύ, καὶ πρὶν οἱ Γερμανοὶ φθάσουν στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, ἀνακινώθηκε στοὺς Ευέλπιδες, στὶς 23 Ἀπριλίου, ὅτι τὸ ἀπόμευμα ἐκείνῃς τῆς ἡμέρας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναλάβουν ἀστυνομικὰ καθήκοντα, γεγονὸς ποὺ ἀπογοήτευσε τὰ νεαρὰ Ἑλληνοπούλα.

Ὅταν, ὅμως, ἐκείνῃ ἀκριβὺς τὴν ἡμέρα, ἀκούσαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὸν διὰγγελε τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄, ὅτι οἱ ἴδιοι καὶ ἡ Κυβέρνηση τοῦ Ἑμμανουὴλ Τσουδερόπου, ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Κρήτη, ὅπου δὲ συνεχίζοντὰ ο ἀγῶνας κατὰ τῶν ξένων εἰσβολέων, οἱ Ευέλπιδες ἐρεσώχουνταν κ' ἀποφάσισαν ὅλοι οἱ μαθητὲς τῆς πρώτης Τάξεως νὰ φύγουν τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὴν Κρήτη, διὰ μέσου τῆς Πελοποννήσου.

Ἐκαναν, δηλαδὴ, μίᾳ μικρῇ «ἐπανάσταση», ἡ ὁποία, τελικῶς, βρῆκε κατανόησιν ἀπὸ τοὺς ἀντεσώρους τους. Ἐταί, μὲ τὸν ἀτομικὸ τους ὀπλισμὸ οἱ 300 πρωτοετείς Ευέλπιδες ἐκίνησαν τὸ δύσκολο ταξίδι τοὺς γιὰ τὴν Κρήτη, ἀφοῦ δὺὸ φορές, τολμάχιστον, τὰ γεφυρώματα «στούκαρις» βομβάρδισαν τὴν φάλαγγα τῶν παληκαριῶν, χωρὶς, εὐτυχῶς, νὰ ὑπάρξῃ κανένα θύμα. Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ ἐλεγχόμενος ἦδῃ

Ἀναφορά εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἀλεξανδρουπόλεως ἀπὸ τὸ State Department

Ὁ «μεγάλος ἀδελφός», οἱ ΗΠΑ, παρακολουθοῦν καὶ καταγράφουν ὅλας τὰς κινήσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄς τὸ γνωρίζουν αὐτὸ καλῶς οἱ τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας χειριζόμενοι... Ἀνισυμμετρικὸν εἶναι εἰς τὸ πῶρσμα φέρονται γὰς νὰ ἔχουν αὐξηθῇ αἱ συμμετοχαὶ Ὀρθόδοξον κληρικῶν εἰς ἐκδηλώσεις ἀιρετικῶν. Γενικῶς, ὅλα δσα ἀναγνωρίζονται ὡς δετικά κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποδεικνύουν τὴν ὑποχώρησιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς μετάνοιαν ὁμηρίας ἐπὶ τῇ ζωῇ. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Θράκη Press» τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἀναφορά στὸν Μητροπολίτη μας κ. Ἀνθίμου κάνει ἡ ἐτήσια ἔκθεσι τοῦ State Department τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν γιὰ τὴς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας στὴ Χώρα μας. Ἡ ἔκθεσι αὐτή, ποὺ πραγματοποιεῖται γιὰ ὅλες τὶς χώρες καὶ ποὺ δημοσιοποιήθηκε τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης 15 Ὀκτωβρίου, διαπιστώνει ὅτι τὸ 2014 ἐγένιστ ὅτιν Ἑλλάδα βετικά βήματα ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν. Συγκεκριμένα, γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ψήφισι νόμων ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν κατασκευὴ ἰσλαμικοῦ τεμνίου, ἀλλὰ καὶ χώρου ἀποτέφρωσις νεκρῶν συγκαταλέγονται, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεσι, στὰ βήματα προόδου ποὺ παρατηρήθηκαν τὸ 2014 στὸ ζήτημα τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν.

Παράλληλα, γίνεται σαφὲς ἀναφορά στὴ στάσι τῆς Ὀρθόδοξης

Ὁρθόδοξος θεώρησις τῆς Γιόγκα εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Σερρών

Ἀντιαιρετικὴν ἡμερίδα διὰ τὴν Γιόγκα διοργανώσαν ἡ Ἱ. Μ. Σερρών. Χαίρομεθα διατερόως εἰς τὴν κηνητοποίησην πολλῶν Ἱ. Μητροπόλεων εἰς τὴν διοργανώσαν ἀναιρετικῶν συνάξεων μετὰ τὰ πρὸ ἐξαμῖνου δημοσιεύματα τοῦ Ο.Τ., τὰ ὁποῖα ἐνεντόπιζον τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀιετικῶν παραρρήσεων καὶ παρότρυναν τὰς Ἱ. Μητροπόλεις εἰς κηνητοποίησην. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Σερραϊκὸν Θάρος» τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νηριότης, γιὰ τὴν εὐλογία καὶ προτροπὴ τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου κ. Θεολόγου, μὲ τὴν εὐθύνην τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, διοργάνωσε καὶ πραγματοποιήσῃ τὴν Δευτέρᾳ 19 Ὀκτωβρίου 2015 καὶ ὡρᾳ 7 μ.μ. στὴν αἰθούσα τοῦ «Παλατοῦ Ὁράρεα Σερρών», ἀναιρετικὴ ἐκδήλωση πρὸς τὸ θέμα: «Ἡ Ὁρθόδοξη θεωρησις τῆς Γιόγκα καὶ τοῦ Διαλογισμοῦ», στὴν ὁποία μετεῖχαν δύο διακεκριμένοι ἐπὶ θεμάτων αἰρέσεων ὀμιλητές, προσκεκλημένοι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τὴν ἐκδήλωση παρακολούθησαν κληρικοὶ καὶ πλῆθος λαοῦ τῆς πόλεως τῶν Σερρών καὶ τῆς ἐνυτέρης περιοχῆς. Τοὺς δύο ὀμιλητὲς παρουσιάσαν στὸ κοινὸ ὁ Πρωτοπρ. π. Κων/νος Μαλάκος, ἐντεταλμένος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών ἐπὶ τῶν αἰρέσεων. Τὸ θέμα ἀναπτύχθηκε διεεδικά ἀπὸ τοὺς δύο ἐκλεκτοὺς ὀμιλητὲς σὲ δύο εἰσηγήσεις. Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης π. Μελέτιος Στῆνης, συνενγράτης τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλη-

Μητροπολίτης Σταγῶν: «Κάποιοι τιμῶντας τὸ πρόσωπό μας ὑπέβαλαν διαφορετικὲς προτάσεις ἀκόμη καὶ τὴν «ἐπιαναφορά» μας στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Τρίκκης»

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας διὰ κηνητοποίησης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σταγῶν ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τῆς κ. Σερραφείμ ἀπέστειλε ἐνημερωτικὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολήν πρὸς τὸ πλῆθος τῆς Ἱεραρχίας του. Εἰς τὴν ἐπιστολήν του κάνει ἀπολογισμὸν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου ἀλλὰ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν πρότασιν τὴν ὁποῖαν ὑπεστήριξε ὁ Ο.Τ. (φ. 2086/ 02.10.2015), διὰ ἐπιαναφορῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν ἄρχικον τὸν θρόνον. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Πρωτὸς Λόγος Τρικλῶν» τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 2015:

“Καθῆκον ἐπιβεβλημένον τοῦ Ἐπισκόπου τυγχάνει ὄχι μόνον νὰ διδάσκει τὸν ἐμπειστητευμένον εἰς αὐτὸν λαὸν τὰς ἐνδόμους τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνθαρμύνει καὶ νὰ διδῇ λόγον γιὰ ὁ,πῶποτε ἀφορὰ στὴν Μητρόπολιν, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔχει ἀναθέσει καὶ στὴν ὁποία οφείλουμε νὰ ἐμεῖθα πιστοὶ καὶ ἐντιμὸι οἰκονόμοι. Γνωρίζετε ὅλοι ὅτι ἐξάπας τῶν ἱστορικῶν συγκυριῶν, τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιλογῶν, ὁ ἱερὸς χώρος τῶν Ἁγίων Μετεώρων καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Ἐπαρχίας μας, δοκιμάσθηκαν καὶ προβλήματιστῃκαν σὲ ἐκκλησιολογικὸ ἐπίπεδο. Γιὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τὸ 1991 ἀπεδέχθημεν τὴν διαπομῆσιν τῆς «προσωπικότητας» καὶ «προσωπινῆς» τότε, ἀναστασιθεῖσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων. Ἡ ἐνθρόνησις μου ἐγένε τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1991 καὶ σήμερον συμπληροῦνται 24 χρόνια διακονίας μου εἰς τὴν αὐτὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν. Τὴν ἀποφασὴ μὲ νὰ ἀποδεχθῶμε τὴν διαπομῆσιν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Ἐπαρχίας, δὲν υπαγόρευσε κανένα συμφέρον ἡ ἰδιουτέλεια. Προσωπικῶς ἐδεχόμεθα τὴν πιστικὴ ἀγά-

πη τοῦ λαοῦ καὶ τὴν προσφορᾶν, τὴν Ἁγιοσύνην Σταγῶν καὶ Μετεώρων, ἐνὰ ἀξιόλογον καὶ ζωντανὸν τμήμα τῆς Ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Ἐχομε τὴν συνειδητὴν μὲς ἀναπαύειν ὅτι παρ' ὅλες τῆς ἀνθρώπινες ἀδυναμίας, ἀλλήλ ἡ καὶ παραλείμει, ἡ ἐργασία αὐτὴ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον εὐλογοῦνς ἀγαπήσαντες, ἀπέδωσε ἀγαλῶσις καρποῦς καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἦδη ὁρατὰ καὶ πανθομολογούμενα.

Σήμερα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετεώρων ἔχει πολλαπλασιάσει τὶς ἀρχικῆς τῆς Ἑνορίας, ἔχει ἀποκτήσει μίᾳ θαυμαστὴν υποδομὴ σὲ κτήρια, ἀποκαθιστώντας τόσο μνημειακὰ κτίσματα τῶν Ἁγίων

Κυρίου ποὺ μᾶς προσφερόταν, τὴν Ἁγιοσύνην Σταγῶν καὶ Μετεώρων, ἐνὰ ἀξιόλογον καὶ ζωντανὸν τμήμα τῆς Ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Ἐχομε τὴν συνειδητὴν μὲς ἀναπαύειν ὅτι παρ' ὅλες τῆς ἀνθρώπινες ἀδυναμίας, ἀλλήλ ἡ καὶ παραλείμει, ἡ ἐργασία αὐτὴ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον εὐλογοῦνς ἀγαπήσαντες, ἀπέδωσε ἀγαλῶσις καρποῦς καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἦδη ὁρατὰ καὶ πανθομολογούμενα.

Ἀντιφατικὴ ἡ αὐτοκριτικὴ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος διὰ τὰς αἱρέσεις

Αἱ φετινὰ συνάξεις τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος εἶναι ἀφερομμένοι εἰς τὰς αἱρέσεις, πρῶτα τὸ ὁποῖο ἐχωρητήσαμεν εἰς προηγουμένον φύλλον. Εἰς τὴν πρώτην συνάντη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης προέβη εἰς αὐτοκριτικὴν λέγειν «Ἐγώμουν σκεφθεὶ τὸ λόγο διὰ δώσωμε γιὰ τῆς ἀστήρικτες αὐτὲς ψυχές... ἐννοῶν δούους παραστρόχων ἀπὸ τὰς αἱρέσεις. Παρακαλοῦμεν τὸν ἐκκλησιώτατον νὰ διευκρινήσῃ, πῶς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸ καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν νὰ ἐνγκαλεῖται μὲ Παπικούς καὶ Προτεστάντες. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀιρετικοί. Τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ π. Κυριακὸς Τσοῦρος ἀνεφέρθη εἰς τὸ πλῆθος τὸν Πεντηκοστιανὸν ὁ Σεβασμιώτατος διεφύλαξε. Αποροῖμεν ἐπὶ τῶς πὸς ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Κολλάς ἐπισημαίνει τί πρῶτος κίνδυνος εἶναι οἱ μάρτυρες τοῦ Ἱερχοῦ διὰ δὲν ἀνεφέρθη οὐδόλως εἰς δούους ἀιρετικούς παρακαλοῦνται ἐπιστῶμας ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βόλου. Ὡς ἐπληροφρήθημεν ἀπὸ τὸ τοῖn7news.gr τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἡ 1η Σύναξι πραγματοποιήθηκε σήμερα στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Θεσσαλίας, μὲ τὸν Ἀγασιὸ πρὸς τὴν ἐνάρξεως ποὺ τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος, ὁ ὁποῖος τὸν Χαίρειτο μὲ ἐξήγησιν καὶ «...ἡ ἐξέλιξις τῶν αἰρέσεων εἰς τῆς παραρρησιακῆς καὶ ἡ καμου-φλαρισμένη προπαγάνδα τῆς θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇσι ποιμαντι-

κὰ. Χωρὶς, βέβαια, ἐκδηλώσεις καὶ ἐνέργειες ὑστερικῆς καὶ μισαλλόδοξης, ἀλλὰ ἐνεργοποινώντας τὴν ποιμαντικὴν μᾶς ἀγωνία, νὰ νοαιοποῖται γιὰ τὸ ποῖον τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἀγωνία αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ γεννᾷ μὲς σὰς τῆς καρδίας μας τὴν Παύλεια ἀγωνία μὲ τὸ «τὴς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενεῖ» (Β Κορ. 11,29). «Τὶ λόγο θὰ δώσωμεν γιὰ τῆς ἀστήρικτες ψυχές».

Σὲ ὅλο σμῆμα, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρώπινου πόνου καὶ τῆς ἀνεχσίας τῶν συμπολιτῶν μας, προκειμένου νὰ στραπολογήσουν ὀπαδοὺς καὶ ἀναρωτήθηκε, «ὅταν οἱ ὁποιοῖσποτε αἰρετικοὶ γυρνοῦν ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, γιὰ νὰ μιλήσουν ὀρθην γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς ὡς ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ, ὡς πατέρες πνευματικοί, ποὺ εἴμαστε; Ἀσχολήθηκαν μὲ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην, ἐπισκεφθήκαμε ὅταν ἔπρεπε αὐτὰ τὰ στήλια; Ἐχομε σκεφθεὶ τί λόγο θὰ δώσωμεν γιὰ τῆς ἀστήρικτες αὐτὲς ψυχές;...

Ἀκολούθησε ἡ 1η εἰσηγήσι ἀπὸ τὸν Πρωτ. Κυριακὸ Τσοῦρο, Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων καὶ τῆς παραρρησιακῆς, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις ὡς ποιμαντικὸ πρόβλημα»... ὁ π. Κυριακὸς κατάρχαρε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

1. Ἀς δοῦμε τὴν πρόκλησιν τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων, ὄχι μόνον ὡς ἀπειλὴ γιὰ τὸ Ὁρθόδοξο Ποίμνιο, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκαιρία γιὰ μίᾳ ὀρθότερη ποιμαντικῇ. Ὁφείλουμε νὰ

Ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις διὰ γαίας τῶν Ἱ. Μ. Εξοφώντος καὶ Σιμωνόπετρας θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν περιουσίαν τοῦ Ἀγίου Ὁρους;

Ἄδικος ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς στερετὰ τὸ δικαίωμα ιδιοκτησίας τῆς Ἱ. Μ. Εξοφώντος καὶ Ἱ. Μ. Σιμωνόπετρας εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Σιδωνίας. Ἐνῷ ἀκόμη δὲν εἶχε στεγνώσει τὸ μελάνι τῆς ἀποφάσεως, διάφορα μέσα ἐνημερώσεως δὲν ἀπέφυκαν νὰ κρύψουν τὴν χαρὰν τῶν διὰ τὴν ἀνητικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐναντι τῶν σεβασμιῶν καὶ ἱστορικῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλάς ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἐφεξὲς διὰ ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἀποκρατορικὰ χροσθόβουλα καὶ προεπαθήσαν τὸν σπιλίσωλον τὸ καθεστὼς ἰδιοκτησίας μεταδεντόσης φευδῶς τὰ ἐρείσματα τὸν ἀποκλειστικὸς εἰς τὴν περιόρην τῆς ἐπαιτεῖατος δικτατορίας. Κάτοιοι ἀφῆρουν καὶ ὑπονοήμενα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνοίγει ὁ ὁρόμος διὰ ἀμφισβήτησιν τῶν θεμελιωμένων δικαιωμάτων εἰς τὰς θυζαντινὰ καὶ ὀδομανικὰ ἔγγραφα. Ὡς ἐπληροφωρήθημεν ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν» τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὸ Πρωτοδικεῖο Χαλκιδικῆς ἐκρινε πῶς ἡ Ἱ. Μ. Σιμωνόπετρας, ἡ Ἱ. Μ. Εξοφώντος καὶ ἡ ΣΕΚΑ Α.Ε., συμπεφέροντων Βαρδινονγιάν, οὐδέποτε ἀπέκτησαν δικαίωμα ιδιοκτησίας στὰ ἐπίδικα 54 χιλ. στρέμματα τῆς Σιδωνίας...». Τὸ Πολυμελὲς Πρωτοδικεῖο Χαλκιδικῆς δικαιώνει τοὺς κατοικοὺς καὶ τὸ δῆμο γιὰ τὰ 54 χιλιάδες στρέμματα στὴ Σιδωνία, ποὺ διεκδικοῦσαν τὰ Μοναστήρια καὶ ἡ ἐταιρεία συμφερόντων Βαρδινονγιάν... Τὸ δικαστήριον ἔκανε ἀποδεκτὸ τὸν ισχυρισμὸ τοῦ δῆμου Σιδωνίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὅτι οἱ Μονεὺς Εξοφώντος καὶ Σιμωνῶς Πέτρας καθὼς καὶ ἡ ἐταιρεία ΣΕΚΑΑ.Ε. δὲν ἀπέκτησαν οὐτέ δικαίωμα ιδιοκτη-

σας οὐτε δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τῆς ἐπιδίκης ἐκτασης 53.800 στρεμμάτων, μέσα στὴν ὁποία βρίσκονται 7 χιλιάδες μικροϊδιοκτησίες, κυρίως κατοικίων τῆς περιοχῆς.

«Εἶναι μίᾳ ἱστορικῇ ἀπόφασιν ποὺ δικαιώνει τοὺς ἀγῶνες μας. Εὐχαριστῶ τοὺς νομικοὺς τοῦ Δημοσίου καὶ τοὺς νομικοὺς τοῦ δήμου μας ποὺ βοήθησαν σὲ αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν δικαιοσύνης μας», δηλῶσε ὁ δήμαρχος Σιδωνίας, Γιάννης Τζιτζῖος. Πράγματι, ἐπρόκειτο γιὰ ἐνα μεγάλο κοινωνικὸ ζήτημα ποὺ τολάνει τοὺς κατοικοὺς τῶν περισσοτέρα ἀπὸ 40 χρόνια. Στὴ συζήτησιν τῆς ὑπόθεσις στὸ Πολυμελὲς Πρωτοδικεῖο Χαλκιδικῆς εἶχαν παρεμβεθεῖ δεκάδες κάτοικοι ἀπὸ τῆς περιοχῆς Ἀγίου Νικολάου καὶ Νικητῆς. Ἀξιοσημείωτο, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐκδικάστηκε μετὰ δύο ἀναβολές... Νομικοὶ κύκλοι ποὺ γνωρίζουν τὴν ὑπόθεσις ἐκτιμῶν ὅτι ἰδιοκτήρι βαρύτητα στὴν ὕλη ἀριθμῶν 52/2015 ἀπόφασιν τοῦ Πολυμελικοῦ Πρωτοδικείου Χαλκιδικῆς ἐταίρει ἡ πραγματοποιησασμένη ἐπιτροπῆς ποὺ διορίσε τὸ δικαστήριο καὶ ἡ ὁποία ἀποδομήσει τὰ ἐρείσματα τῶν Μονῶν, ὅτι ἔχουν δικαίωμα τὰ στὴν ἐπίμοχ ἐκτασι.

Σύμφωνα μὲ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας Ἀγίου Νικολάου Χαλκιδικῆς, Γιώργο Παρδάλη, πρόκειται γιὰ μίᾳ πρωτοφανῇ ὑπόθεσι. Ἡ ἐταιρεία συμφερόντων Βαρδινονγιάν καὶ τὰ δύο συγκεκριμένα Μοναστήρια τοῦ Ἀγίου Ὁρους διεκδικοῦσαν ἐπὶ 43 χρόνια οὐσιαστικὰ τὸ 1/3 τοῦ ποσίου τῆς Σιδωνίας Χαλκιδικῆς. Ἡ Μονὴ Σιμωνῶς Πέτρα ἐνείχε τὴν κυριότητα τῆς ἐκτασης, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν, ποὺ περιλαμβάνει δημόσιο δάσος, καλλιεργήσις, οἰκισμοὺς καὶ ἐνῆνα νησί! Ἀπὸ τὰ 54 χιλιάδες

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ὁρθόδοξος Τύπος

Μετεώρων καὶ λοιπῶν ἱστορικῶν ἱερῶν Μονῶν ἐγκαταλειμμένων καὶ κατεστραμμένων, ὅσο καὶ νεώτερο κτίσματα, ἱδρυματικὰ καὶ πνευματικὰ χαρακτήρια. Εἶναι μίᾳ Μητρόπολιν χωρὶς ἐρημησιακὰ κενὰ, μὲ ἐνθαρμυνμένα μοναστήρια, γνησίου ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ πατερικῆς παραδόσεως, καὶ μὲ ἐντονὴν πνευματικὴ παρουσία (λειψουργία κύκλων Ἁγίας Γραφῆς, ὁμιλίαν, συνεδρίων, ἡμεριδῶν, κ.λπ.). Αὐτὰ ὅμως εἶναι ὅσα οἱ ἀριθμοὶ μποροῦν νὰ ἀποτυπώσουν, τὸ οὐσιαστικότερο καὶ μεγαλύτερο μέρος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας δὲν ἀποτυπώνεται σὲ ἀριθμούς, οὐτε καταγράφεται σὲ στατιστικές. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀπομνημονεὶ μὲ μετρήθῃ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας κατῶ ἀπὸ τὸ πετραχλὶ τοῦ πνευματικοῦ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὸ συγκλονιστὸ μίᾳς ψυχῆς ἀκούοντας ἐνα ψιμυχελὲς κήρυγμα; Ποιὰ ζυγαριὰ μπορεῖ νὰ καταμετρήσῃ τὸ βάρος μίᾳς ἀπόφασης ζωῆς γιὰ ἄνιᾳ καὶ ἱερὰ πορεία στὴν ὁδὸ τοῦ Ἱησοῦ; Ὅλα αὐτὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὰ γράγεται στὴν Ἐπαρχία μας καὶ αὐτὰ γεύονται ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι, ἀλλὰ καὶ οἱ χιλιάδες προσκυνητῆς τῶν Ἁγίων Μετεώρων. Ἀποτελοῦν δὲ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ συντόνου καὶ συμτόνου συντονισμοῦ στὴν πνευματικὴ ἐργασία κλήρου καὶ λαοῦ.

Ἡ ζῶσα αὐτὴ μαρτυρία μᾶς ἐνεθάρρυνε καὶ μᾶς ἔδωσε τὴ δύνασιν νὰ διεκδικήσουμε ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τὸ δικαίωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως νὰ καταστῇ ἀπὸ προσωπωπαγῆς σὲ μόνιμη, ὥστε μὲ τὴν δυναμικὴ ποὺ ἦδῃ ἐχὴ αὐτὴ ἡ ἐπαρχία νὰ διασφαλιστῇ ἡ συνέχεια καὶ τὸ νηῆμνον ποιοτικὸ κύρος τοῦ πνευματικοῦ ἔργου. Μετὰ δὲ ἀπὸ προσπάθειες πολλῶν ἐτῶν καὶ μὲ τὴν συνεργασίᾳ ὁλων τῶν φορέων τῆς περιοχῆς, τοὺς ὁποίους οφείλουμε δημόσια νὰ εὐχαριστήσουμε γιὰ τὴν σταθερότητα καὶ τὴν προσήλωσῃ

Κατακελαινάτες, ἐκφράζουμε καὶ πάλιν τὴν ἐνυμνήσιμην μᾶς πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὶς θεεργίς μας εὐχαριστίες πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμον, ὁστις προθύμως εἰσηγήθη τὸ θέμα τῆς Μονιμότητος πρὸς τὸ Ἱερὸν Σῶμα τῆς Σεπτιτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἥτις ὁμοφώνως συνεφώνησαν καὶ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Μακαριώτατου, τῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου μας, τὸν εὐσεβεῖ Κλήρου, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τῆς Μοναγῆς μας, τὸν πιστὸ Λαὸ μας καὶ ὁλους ὅσοι συνέβαλαν στὴν ὑλοποίηση τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου τούτου πόθου μας».

Τὰ Μέλη τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως Ὁκεανίας συνήλδον εἰς τὸ Σύνεδρον τὴν Τρίτην 13ην Ὀκτωβρίου ἔ.ξ., ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀσρατιλίας κ. Στυλιανοῦ. Ἡ Συνέλευσις ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχίαν τῆς διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἔκανε ἐκκλήσιν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δύο ἀπαχθέντων Ἀρχιεπισκόπων τοῦ Ὁρθόδοξου Παύλου καὶ τοῦ Συρο-Ἰακωβίτου Ἰωάννου καὶ προσεῖχεται διὰ τὴν ἀσφαλὴ ἐκποστρήφιν τῆς. Ἐπίσης ἐλάβε τὰς ἀκολουθίας ἀπορρίσεις. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ fanarion.blogspot.gr τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Μετὰ ἀπὸ διεορδικὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπομύμων ἐπὶ τῶν Θεματίων, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς τὴν παρούσαν Συνέλευσιν, ἐλήφθησαν αἱ κάτωθι ἀποφάσεις:

Ἐπόμενος ὀμιλητῆς ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Κολλάς. Ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὁ ὁποῖος μίλησε μὲ θέμα «τὸ ἀνααιρετικὸ ἔργο στὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία»... Καταλήγοντας, ὁ π. Ἀθανάσιος ἐπισημανε: «Ἡ διαπιστώσις, σχετικὰ μὲ τὴν παρουσίᾳ τῶν αἰρετικῶν ὁμῶν καὶ κηνημάτων παραρρησιακῆς τῆς σύγχρονης θρησκείας τῆς Ἀρέας Ἐποχῆς» στὴν Ἱερὰ μὲς δικαιοτα νὰ πληγῇ τὸ κύριο στοιχεῖο τῆς ταυτοτήτας ἐνὸς ἔθνους. Μὲ ἰδιαίτερη σφοδρότητα βάλεται ἡ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ μὲ συντονισμένα πυρὰ ἀπὸ πολλὰς πλευρές.

2. Στὸ πλαίσιο μίᾳς παγκοσμιοποιημένης Οἰκουμένης ἰσοπεδωμένοι συγκριτικὰ τὰ πάντα, ἰδιατέρως στὸν θρησκευτικὸ τομέα, στὸν ὁποῖο ἐπιτ